

CÙNG CHIỀU EM CẢ ĐỜI

50 ĐỘ U LAM

TEN TIỂU MIU
tentieumiu.wordpress.com

CÙNG CHIỀU EM CẢ ĐỜI

Tác giả: **50 Độ U Lam**

Nguồn convert: **Tuyết Liên Gia Trang**

Chỉnh dịch, biên tập, ebook: **Ten Tiểu Miu**

<http://tentieumiui.wordpress.com>

Mục lục

[Giới thiệu](#)

[Chương 1. Âm áp](#)

[Chương 2. Ân nhân](#)

[Chương 3. Gợn sóng](#)

[Chương 4. Lừa dối](#)

[Chương 5. Biệt ly](#)

[Chương 6. Nhớ](#)

[Chương 7. Đau lòng](#)

[Chương 8. Về nhà](#)

[Chương 9. Tan vỡ](#)

[Chương 10. Đau thương](#)

[Chương 11. Ghen tuông](#)

[Chương 12. Trước đây](#)

[Chương 13. Độc tài](#)

[Chương 14. Khuất phục](#)

[Chương 15. Lại ôn hòa](#)

[Chương 16. Yếu hội](#)

[Chương 17. Con thình nộ](#)

[Chương 18. Mờ mịt](#)

[Chương 19. Thăm bệnh](#)

[Chương 20. Sống thật hạnh phúc](#)

[Chương 21. Lần đầu gặp nhau](#)

[Chương 22. Đau khổ](#)

[Chương 23. Bất hòa](#)

[Chương 24. Dịu dàng](#)

[Chương 25. Vận mệnh](#)

[Chương 26. Chấp nhận](#)

[Chương 27. Dương Tĩnh](#)

[Chương 28. Tình yêu ngu muội](#)

[Chương 29. Không yêu](#)

[Chương 30. Tự do](#)

[Chương 31. Say](#)

[Chương 32. Hồn loạn](#)

[Chương 33. Điềm báo](#)

[Chương 34. Nước mắt](#)

[Chương 35. Ngoài ý muốn](#)

[Chương 36. Bắt gặp](#)

[Chương 37. Mùi mờ](#)

[Chương 38. So sánh](#)

[Chương 39. Khó xử](#)

[Chương 40. Quá đáng](#)

[Chương 41. Em bé](#)

[Chương 42. Cưng chiều](#)

[Chương 43. Hòa bình](#)

[Chương 44. Thay đổi](#)

[Chương 45. Thì ra là](#)

[Chương 46. Băng tan](#)

[Chương 47. Vui vẻ](#)

[Chương 48. Tốt đẹp](#)

[Chương 49. Gia đình](#)

[Chương 50. Rời đi](#)

[Chương 51. Trẻ con](#)

[Ngoại truyện 1. Mạnh Hoành Nghiệp](#)

[Ngoại truyện 2. Lão quản gia](#)

[Ngoại truyện 3. Hạnh phúc nhỏ](#)

[Ngoại truyện 4. Dịch Vân Hi](#)

Giới thiệu

Nghe nói Trình BOSS vô cùng cung chiều vợ, mà lại cung chiều như coi trời bằng vung, như vậy đối với lần này mọi người phản ứng sao đây?

Lý Trí: thường thấy Trình Diệc Nhiên làm trời làm đất trên đầu bọn họ, bộ dạng trước mặt Mạnh Ảnh lại nhu tình như nước, Lý Trí đã sớm thấy nhưng không thể trách.

Hà Nhu Quân cười đắc ý: Diệc Nhiên rõ ràng là sợ vợ a sợ vợ!

Lưu Tử Ngao: tên thần trí mê muội này, chẳng những không tự mình dạy được vợ mình, lại còn đem người có công như anh đây đây đi biên cương để lấy lòng mỹ nhân a... Vậy anh đây làm sao mà chịu nổi chứ?

Chương 1. Âm áp

Mạnh Ảnh bị tiếng bàn bạc ngoài cửa đánh thức.

Giấc ngủ của Mạnh Ảnh không sâu, một chút âm thanh sẽ làm cô tỉnh giấc, sau khi tỉnh rồi thì không dễ ngủ lại được. Bây giờ đã đỡ hơn một chút, trước kia cô hầu như cả đêm mất ngủ, mỗi ngày tinh thần cũng không tốt. Khi đó cô còn tưởng rằng nếu mình cứ thiếu ngủ như vậy thì sẽ chết mất.

Ngoài cửa thanh âm vẫn không có dấu hiệu yên lặng, Mạnh Ảnh xoay người nằm xuống nhưng cũng không cách nào ngủ được.

Gần như có chút phát cáu, liền kéo cửa đi ra ngoài.

Người đầu tiên nhìn thấy cô là Lưu Tử Ngạo, hơi sững sốt, lập tức lễ độ cung kính nói: “Chi đầu.”

Nghe vậy, Trình Diệc Nhiên đang đưa lưng về phía cô cũng quay đầu lại, “Đánh thức em sao?”

Giọng điệu ôn nhu khiến cho ba người đàn ông khác đang ngồi muốn buồn nôn, anh nhìn tôi tôi nhìn anh, cuối cùng tất cả cúi đầu không nói.

Thật ra mọi người đều biết Trình Diệc Nhiên sủng ái vợ, ai có thể nghĩ tới, người này trên thương trường mạnh mẽ vang dội, là người đàn ông quyết đoán dứt khoát lại có thể thâm tình như thế chứ? Mà đối phương chẳng qua là người phụ nữ có chút sắc đẹp bình thường, phụ nữ xinh đẹp so với Mạnh Ảnh dù sao vẫn còn nhiều lắm, tại sao Trình Diệc Nhiên đối với cô đặc biệt như vậy? Những việc này người khác không được biết, nhưng mà, tò mò vẫn là tò mò, ai lại đi hỏi người trong cuộc rõ ràng như vậy?

Mạnh Ảnh bị đánh thức thường rất cáu kỉnh, cũng không cần biết là có người hay không, hừ lớn một tiếng rồi đóng sầm cửa phòng.

Biết rõ cô nàng này lại nổi đóa, Trình Diệc Nhiên đem văn kiện trong tay hướng lên bàn ném xuống, “Trước mắt là như vậy, nếu như đối phương lại có động tĩnh gì thì dựa theo những gì vừa nói mà làm.”

Nói xong liền vội vã bỏ đi tới phòng ngủ.

Nhìn thấy cánh cửa đã đóng, Lý Trí đảo mắt, sắp xếp lại văn kiện chuẩn bị về nhà.

Thường thấy Trình Diệc Nhiên làm trời làm đất trên đầu bọn họ, bộ dạng trước mặt Mạnh Ảnh lại nhu tình như nước, Lý Trí đã sớm thấy nhưng không thể trách. Anh đã từng nói, tất cả nguyên tắc của Trình Diệc Nhiên trước mặt Mạnh Ảnh hoàn toàn là thùng rỗng kêu to, anh không chút nghi ngờ tầm quan trọng của Mạnh Ảnh đối với Trình Diệc Nhiên.

Hà Nhu Quân vẻ mặt cười đắc ý nói: “Diệc Nhiên rõ ràng sợ vợ a sợ vợ!” Vừa nghĩ tới anh những ngày qua tự dưng tự bóc lột sức lao động của mình, rốt cuộc bây giờ mở miệng là phát cáu, anh dễ trong lòng là tốt rồi. Anh cảm thấy bản thân đang đối phó với cô gái kia so với Trình Diệc Nhiên là mạnh lắm rồi, cái gọi là đi qua giữa muôn vàn bụi hoa, là không mảnh lá dính thân hả!

Vừa nghĩ tới bản thân vẫn có chỗ mạnh mẽ hơn so với ông chủ của mình, anh liền muốn hát vang một khúc, uống thả cửa một ly a!

“Đi thôi, khuya lắm rồi.” Lưu Tử Ngạo không bình luận gì với hành động không quản nghiêm vợ của ông chủ mình, thật mất mặt, anh cái gì cũng không muốn nói.

Mạnh Ảnh đẹp thì đẹp thật, nhưng so với những người phụ nữ trước kia ở bên Trình Diệc

Nhiên, Lưu Tử Ngao được ra kết luận:

Bình thường.

Mạnh Ảnh này rốt cuộc là thần thánh phương nào? Ảnh hưởng tới Trình Diệc Nhiên lại nhiều như vậy, Lưu Tử Ngao trầm mồi như tơ vò.

“Vợ à?” Người nào đó sợ vợ chui vào chăn bắt đầu ra sức nịnh nọt vợ yêu nhà mình.

Mạnh Ảnh nhắm mắt lại bất vi sở động (*không có hành động nào*), trưng ra bộ dáng người lạnh lùng chớ lại gần.

“Anh sai rồi.”

Nói xin lỗi xong, đem Mạnh Ảnh ôm vào trong ngực, bắt đầu giở trò.

“Đi thư phòng ngủ đi!” Mạnh Ảnh đẩy ra anh, giọng nói nhả nhận, lại không chất vấn.

Anh bây giờ ở đâu lại có thể đi thư phòng? Không dụ dỗ được rồi, không chừng là giận vài ngày.

Không nói hai lời liền trực tiếp nhào lên.

Mạnh Ảnh phản kháng dữ dội, nhắc chân đạp anh, “Cút ngay.”

Trình Diệc Nhiên sớm đoán được cô có chiêu này, nhẹ nhàng linh hoạt né tránh, nhanh nhẹn cởi tất cả quần áo của cô ra.

“Anh...”

Mạnh Ảnh đối với kỹ thuật thoát y cao siêu của anh quả thực không biết nói gì.

Hình như lần nào cũng như thế này, đem cô chọc tức liền trực tiếp dùng chiêu này, Mạnh Ảnh không ngừng vận vẹo, nhất định không để cho anh thực hiện được.

Nhưng như thế này ngược lại làm cho Trình Diệc Nhiên hào hứng đạt tới đỉnh điểm, con sói đè lên cô hôn môi, cuối cùng Mạnh Ảnh bị hôn đến toàn thân xụi lơ, bỏ đi chống cự, đẩy hai tay của anh rồi từ từ vòng quanh eo của anh, anh chậm rãi trượt vào thân thể của cô, miệng mút lưỡi của cô nhất định không buông.

Tên cầm thú này! Trong lòng thầm mắng.

“Vợ à, em thật đẹp.” Người nào đó cả tinh thần và thể xác hoàn toàn đạt đến đích bắt đầu không biết xấu hổ thản nhiên nói mật ngữ. Năm phần mềm mại trước ngực cô khẽ dùng sức bóp, miệng thoáng chút lại hôn môi cô.

“Anh là tên lưu manh.” Mạnh Ảnh mắng một câu, đưa tay đẩy anh xuống.

Trình Diệc Nhiên bế cô nằm sấp lên trên người mình, “Em chẳng phải đã yêu chết tên lưu manh anh đây?” Nói xong còn vỗ vỗ cái mông của cô, cười xấu xa.

Mạnh Ảnh tức giận cắn chỗ nào đó trước ngực anh một cái, anh không nhịn được rên rỉ một tiếng.

“Xem anh như thế nào trừng phạt em!” Trình Diệc Nhiên đột nhiên thẳng lưng chui vào cô.

Mạnh Ảnh đã sức cùng lực kiệt, muốn lui về phía sau, lại bị anh chế trụ eo xoay người một cái liền ngăn chặn cô lại, đành phải dùng sức bám vào lưng anh, lúc động tình, đầu ngón tay hung hăng chui vào cơ thể cô.

Ngày hôm sau, Mạnh Ảnh rời giường thay quần áo, nhìn vết hôn xanh tím trên thân, hung hăng trừng mắt liếc người bên cạnh đang mặc áo sơ mi.

Anh là giống thú sao? Lại dùng chiêu cắn!

Trình Diệc Nhiên cùng cười nói: “Nếu không, buổi tối cho em cắn trở lại?”

Nói dứt lời đem cravat đưa cho cô, đưa cổ tới.

Chưa thấy qua người nào lười như vậy, mỗi ngày cravat đều đưa cho Mạnh Ảnh, nếu Mạnh Ảnh mặc kệ anh, anh liền có bản lĩnh cùng cô tiêu hao sinh lực vào sáng sớm.

Mạnh Ảnh chuẩn bị xong cravat của anh, khẽ dùng sức buộc chặt, anh bị siết phải ho khan vài tiếng, “Mưu sát chồng?”

Nhìn mặt anh có chút đỏ, Mạnh Ảnh buông anh ra, vuốt lên nếp nhăn trên áo sơ mi của anh, hôn cằm anh một cái: “Em đâu có cam lòng.”

Nghe vậy, Trình Diệc Nhiên làm sao còn nhịn được, ôm cổ cô, dùng sức hôn môi, trong lòng từ từ nảy lên vui sướng, anh từng có loại đãi ngộ này lúc nào vậy?

Trình Diệc Nhiên đưa tay cời y phục của cô, vùi đầu thỏa thích dùng sức mút cái cổ trắng mịn của cô, hô hấp bắt đầu rối loạn.

Mạnh Ảnh lắc lắc eo nhỏ cọt cọt trong ngực anh như có như không, tay nhẹ nhàng phủ ở trước ngực anh dao động qua lại, cho đến khi cảm giác được nhiệt độ cơ thể người nào đó kịch liệt tăng vọt, khóe miệng giương lên ý cười của một trò đùa dai.

“Anh bị muộn rồi nha.” Mạnh Ảnh cười duyên liếc qua nơi đang gồ lên của người nào đó, thừa dịp anh không chú ý bỏ trốn mất dạng.

Hừ! Ai bảo anh tối hôm qua đắc ý.

Chương 2. Ăn nhẩn

Khi Mạnh Ảnh đến, yến hội đã bắt đầu lâu rồi. Hôm nay Trình thị tròn một năm thành lập, gần như tất cả công nhân viên của công ty đều tới.

Ban đầu Trình Diệc Nhiên định tham dự một mình, nhưng nghĩ tới Mạnh Ảnh ở nhà cũng rất buồn bực, dẫn cô theo gặp gỡ nhiều người, giúp cô cách biểu lộ vẻ mặt với người ngoài.

“Chị dâu đến trễ như vậy, tự phạt một ly?” Hà Nhu Quân cười vỗ tay phát ra tiếng, phục vụ đem ly rượu tới.

Hà Nhu Quân lúc nào cũng thích góp vui như vậy, rất nhiều lần anh bị chinh mà vẫn chưa rút ra kinh nghiệm. Ai! Mạnh Ảnh ở trong lòng thờ dài một hơi.

Nhiều may, Mạnh Ảnh đến bên Trình Diệc Nhiên ngồi xuống, “Diệc Nhiên...”

Trình Diệc Nhiên cũng đợi đến phát cáu, buổi sáng lúc rời nhà rõ ràng đã dặn cô tới sớm một chút. Nhưng khi nhìn cô ủy ủy khuất khuất gọi mình, lại lần nữa hết bực bội.

“Anh thay cô ấy, thế nào?” Cánh tay dài của Trình Diệc Nhiên nhắc lên ôm vai Mạnh Ảnh, con ngươi đen nhánh nhìn trêu tức Hà Nhu Quân.

Rót rượu cho BOSS? Anh không muốn lộn xộn, năm ngoái anh bị đẩy đi biên cương mới vừa về, cũng không muốn lại phải đi nữa.

“Nói giỡn thế thôi, hai người nói chuyện, em đi đây một chút.” Bàn chân của Hà Nhu Quân như bôi dầu chuồn đi, bộ dáng buồn cười, còn đầu tác phong nhanh nhẹn anh tuần của đàn ông trong mắt người ngoài?

“Chờ lâu rồi sao?” Mạnh Ảnh cười vượt lên nếp nhăn trên áo sơ mi của anh, nhìn mặt anh vẫn còn lưu lại chút giận, lại gần hôn lên môi anh.

“Không có...” Trình Diệc Nhiên bị dụ dỗ rất thoải mái, nâng cái ót cô lên muốn một cái hôn sâu.

“Chắc chắc, lão đại làm sao lại thua rồi?” Từ xa nhìn tình ý vợ chồng của hai người, Hà Nhu Quân không đồng ý nói.

Lý Trí nhấp một ngụm rượu, đẩy mắt kính, nhìn một màn trước mắt không quan tâm, quay đầu hỏi Lưu Tử Ngạo, “Dương thị gần đây có động tĩnh gì không?”

“Vội vàng đánh vào mảnh đất phía đông thành phố kia.” Lưu Tử Ngạo không đếm xỉa tới nói.

Hà Nhu Quân nghiêng đầu, “Lão đại nói như thế nào?”

“Anh ấy nói như thế nào cũng phải xem ý tứ của chị dâu, ở đây chị dâu cùng Dương gia có một chút quan hệ như vậy, tùy tiện cũng không được mà coi trọng cũng không xong.” Lưu Tử Ngạo cười cười, Mạnh Ảnh này cũng thật khó hầu hạ.

“Ăn cái gì?” Trình Diệc Nhiên quan tâm dẫn cô đi gấp thức ăn, nhìn cô cũng chiều hỏi.

“Cái gì cũng được.” Trong lòng Mạnh Ảnh có chuyện, cũng không có hứng thú gì. Thật ra hôm nay cô phải đi Dương thị, thế nhưng bây giờ bất kể như thế nào cô cũng không thể nói cho anh biết được.

Trình Diệc Nhiên gấp cho cô một đĩa đầy những món ăn Pháp mà cô yêu thích, cô không muốn làm mất thể diện của anh, miễn cưỡng ăn vài miếng.

“Không thích sao?”

“Ừ.” Mạnh Ảnh để đĩa ăn xuống, rút khăn giấy chấm lên khóe môi.

Trình Diệc Nhiên khóe miệng vẽ ra một độ cong mê người, “Tại sao tới trễ?”

“Kẹt xe.” Mạnh Ảnh vẽ mặt tươi cười nói.

“Tại sao tới trễ?” Trình Diệc Nhiên vẫn như cũ cười ôn hòa hỏi cô. Thời gian này đúng là để kẹt xe, nhưng một đường từ nhà họ đến đây thường thì không bị.

“Kẹt xe.” Mạnh Ảnh xoay người nhìn thẳng Trình Diệc Nhiên, vẻ mặt bình tĩnh ngay cả người như Trình Diệc Nhiên cũng gần như tin vào lý do thoái thác của cô, nếu như không phải là anh rất hiểu rõ cô.

“Em làm cho anh thất vọng quá, Ảnh nhi.” Trình Diệc Nhiên lộ ra vẻ mặt lạnh băng, rõ ràng là giận tới cực điểm.

Mạnh Ảnh có chút luống cuống nắm chặt khăn giấy trong tay, đôi mắt tránh đi ánh mắt sắc bén của anh, cô sợ hãi, lúc anh nổi giận làm cho người ta có ảo giác là ngày tận thế đã đến.

“Hỏi em một lần cuối cùng, tại sao em đến trễ?” Tay của Trình Diệc Nhiên nhẹ nhàng xoa lên mặt cô, ánh mắt lại lạnh như băng.

“Em nhất định không nói!” Mạnh Ảnh tùy ý đứng lên cũng chẳng quan tâm đến ai, cộng thêm Trình Diệc Nhiên bức ép làm cô càng thêm bướng bỉnh, giờ cầm lên đẩy tay anh ra.

Trình Diệc Nhiên tức giận lại cười rộ lên, “Ảnh nhi, xem ra anh quá cưng chiều em.” Nói xong liền một cước đá ngã cái bàn trước người, ở giữa chiếc bàn cứng liền nứt ra một khe, nhìn nó ngã lộn là có thể thấy được bao nhiêu phần nộ của người đá.

Tất cả mọi người im lặng, hoảng sợ nhìn BOSS phát hỏa.

Lưu Tử Ngạo đầu đầu vỗ trán, hai người kia lại đang âm ỉ chuyện gì đây?

Lý Trí mặt không chút thay đổi vẫy vẫy tay, ra hiệu công nhân viên ở đây rời đi.

Hà Nhu Quân vỗ vỗ trái tim vừa bị kinh hãi, hai người một giây trước còn nhu tình mặt ý làm sao lại âm ỉ rồi?

Hốc mắt của Mạnh Ảnh đỏ lên, liền xoay người chạy ra khỏi hội trường yển hội.

Trình Diệc Nhiên chán nản ngồi xuống, vẻ mặt lo lắng nhìn theo hướng cô biến mất.

“Nhu Quân, cậu đuổi theo chị dâu.” Lý Trí bình tĩnh nói xong liền nhìn Lưu Tử Ngạo, hai người cùng nhau đi tới.

“Lão đại?” Lý Trí đánh bạo gọi một tiếng.

Trình Diệc Nhiên châm một điếu thuốc, hít một hơi, “Anh không sao, các cậu về đi.”

Lưu Tử Ngạo còn muốn nói chút gì đó, nhưng nhìn vẻ mặt anh lạnh lẽo sợ chính mình đụng trúng nòng súng, tự giác im lặng.

Mạnh Ảnh mới chạy ra khỏi hội trường, đã bị Hà Nhu Quân ngăn lại.

“Chị dâu.” Hà Nhu Quân thở hỗn hển nhìn Mạnh Ảnh, người phụ nữ này sao có thể gây âm ỉ như vậy ta, cũng lâu lắm rồi không thấy lão đại phát hỏa lớn đến vậy.

Mạnh Ảnh nhíu mày nhìn Hà Nhu Quân trước mắt.

Không khí bức tức lúc này như bỏ nhào vào người, Hà Nhu Quân trong lòng kêu rên một tiếng, “Cái đó, chị dâu, chị muốn đi đâu vậy?”

“Cậu quản được sao?”

Mạnh Ảnh nhẹ nhàng một câu đem Hà Nhu Quân ghen sắp chết, dù sao anh cũng là phó tổng của Trình thị, chạy theo phụ nữ đã không muốn nói rồi, còn bị khiêu khích như vậy, quả thật là muốn

điên rồi!

“...”

Nhìn bóng lưng Mạnh Ảnh càng chạy càng xa, Hà Nhu Quân hậu tri hậu giác gọi điện cho Trình Diệc Nhiên.

“Cô ấy ở nơi nào?”

“Hướng Tây Bắc, chị dâu không cho đi theo.”

“Ừ, anh biết rồi, cậu đi về trước đi.”

Mạnh Ảnh không mục đích đi dọc theo đường cái, Trình Diệc Nhiên nhất định còn đang tức giận, chính cô làm anh phật lòng, thật đáng sợ.

Đi mãi như vậy cũng chẳng ích gì, tốt nhất là vào một quán café.

Trong quán cà phê người không nhiều lắm, Mạnh Ảnh gọi một tách Mocha.

Uống một ngụm, hương vị quá ngọt, chợt nhớ tới lần đầu tiên cùng Trình Diệc Nhiên đi ra ngoài uống café.

Khi đó, cô biết Trình Diệc Nhiên có lẽ là từ các bản tin trên truyền thông. Bản thân gặp gỡ anh chẳng qua cảm thấy anh quý khí bức người, nhưng cũng lạnh như băng.

Cô cố làm ra vẻ điềm tĩnh, nhưng vẫn bị anh nhìn ra manh mối, anh cười, nhấp một hớp Mocha, “Thật ra vị của hạt Mocha có chút chua, nhưng tất cả mọi người lại pha quá ngọt, cho nên ném không ra hương vị lúc đầu. Ở đây pha cực ngon, cho nên hương vị Mocha được lưu lại rất tuyệt, em nếm thử xem.”

Mạnh Ảnh rất hồi hộp, nghe theo uống một ngụm, thật ra chẳng nếm ra mùi vị gì, nhưng vẫn mỉm cười gật gật đầu.

Từ từ đem café trong tách uống hết, Mạnh Ảnh nhìn ra bên ngoài, đã khuya rồi, không biết Trình Diệc Nhiên đã hết giận chưa. Nhưng mà, vẫn phải trở về, anh không thích cô ở ngoài.

Về đến nhà, trong biệt thự đèn đuốc sáng trưng.

Lão quản gia trông thấy cô liền thở phào nhẹ nhõm, “Cô chủ, cô đã trở lại, cậu chủ một mực chờ cô đó.”

Trình Diệc Nhiên ngồi trên ghế sofa, mặt không chút thay đổi.

Mạnh Ảnh nhìn xuống sàn nhà không chớp mắt.

Tắm rửa xong đi ra, anh quả nhiên đã nằm xuống nghỉ ngơi rồi.

Tắt đèn, Mạnh Ảnh vén chăn lên nằm vào trong. Suy nghĩ một chút cỡ lẽ nên dựa sát vào anh, anh đưa lưng về phía cô, rõ ràng còn chưa nguôi giận.

Đưa tay vuốt nhẹ lên người anh, trượt vào bên trong áo choàng tắm của anh, ôm lấy anh.

Anh lấy tay cô ra, hướng bên giường dời đi.

Mạnh Ảnh không nản lòng, lại dựa sát vào anh, hôn lên cổ anh, “Diệc Nhiên.”

Nhìn anh vẫn không chút phản ứng, Mạnh Ảnh ủ rũ nằm xuống, cách anh rất xa, thật là một người nhỏ mọn.

Cô chưa kịp phản ứng, anh cũng đã áp tới.

“Không kiên nhẫn vậy!” Trình Diệc Nhiên thì thầm một tiếng, cởi áo choàng tắm của cô ra, tay xoa nhẹ đi theo chân của cô, dừng lại ở trước ngực của cô oán hận nheo một cái.

Mạnh Ảnh bị đau than nhẹ, cô biết rõ anh đang tức giận, từ nụ hôn của anh thì trong lòng cô

mới biết đã đến lửa giận ngập trời, cho nên cô giữ vững tinh thần ứng phó anh.

Anh rất cố sức, hoàn toàn không dùng chút kĩ xảo nào, thậm chí làm đau cô.

“Diệp Nhiên... đau quá...”

Trình Diệp Nhiên nhìn cô gái dưới thân, trong mắt cô giờ đây hoàn toàn chỉ có một mình anh. Lực đạo lại hơi mạnh một chút, cô đau đớn ôm chặt lấy lưng anh, chặt đến mức lửa giận của anh dần dần tiêu tan từng chút một.

Thật lâu sau, lúc anh nằm bất động trên người cô, Mạnh Ảnh nói vài chữ không thể nghe thấy: “Thực xin lỗi.”

Trình Diệp Nhiên nâng người lên, cẩn thận quan sát nét mặt của cô, mím môi không nói một lời.

Anh rất ít khi lạnh nhạt như vậy với cô, Mạnh Ảnh biết mình chạm đến giới hạn của anh, đưa hai tay lên ôm cổ của anh: “Diệp Nhiên, đây là lần cuối cùng, anh tha thứ cho em có được hay không?” Nói xong liền nâng người lên hôn môi anh.

Anh biết rõ lúc cô có việc van cầu anh mới chịu để chính mình cúi đầu lấy lòng, đối với anh làm nũng, nhưng anh vẫn không nỡ làm cô thất vọng, cúi đầu xuống hôn lên trán cô, vén vài sợi tóc vờn trên mặt cô, thở dài nói, “Em sao lại hành hạ anh như vậy.”

Chương 3. Gợn sóng

“Thật sự phải làm như vậy sao? Chị dâu bên kia...”

Lưu Tử Ngạo trong tay cầm văn kiện được ký ba chữ như rồng bay phượng múa “Trình Diệc Nhiên” do dự hồi, hồi như vậy cũng không phải là anh quan tâm đến ý kiến của Mạnh Ảnh, mà là, vì anh đã sớm rục rịch, lo lắng Trình Diệc Nhiên lại thay đổi làm cho anh công dã tràng.

Năm ngoái, khi Mạnh Ảnh chưa là Trình phu nhân, nghe thấy bọn họ muốn động Dương thị, khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm lại, trước mặt mọi người áp đảo tinh thần Trình Diệc Nhiên, mà Trình Diệc Nhiên này là tên bị sắc đẹp làm hôn mê thần trí, không những không dạy cô gái của mình, lại còn đem người có công như anh đẩy đi biên cương để lấy lòng mỹ nhân a... Lúc này hỏi anh làm sao chịu nổi chứ?

Bây giờ trong lòng nghĩ lại anh vẫn còn rùng mình, đây chính là đau thương mãi mãi trong lòng anh...

Lưu Tử Ngạo nghĩ đến chuyện xưa thê thảm, gương mặt tuần tú vo thành một nắm.

“Ừ?” Trình Diệc Nhiên ngẩng đầu lạnh lùng lướt nhìn Lưu Tử Ngạo, “Thế nào, cậu không muốn làm?”

Làm sao có thể?! Đây chính là cơ hội tốt ngàn năm có một để hạ được Dương thị.

Lão đại, anh mất hứng cũng đừng giận chó đánh mèo sang tôi a, tôi là người vô tội nha.

Dĩ nhiên, những lời này Lưu Tử Ngạo không dám nói ra khỏi miệng, gần đây lão đại quả thật là mất hết tính người, gặp thần sát thần, gặp phật sát phật, cũng không biết vị kia trong nhà anh lại cho anh cái gì không thoải mái. Mạnh Ảnh a Mạnh Ảnh, ở bên cạnh người đàn ông của cô để kiếm sống đã không dễ, cô yên tĩnh chút có được hay không?

“... Không có.” Lưu Tử Ngạo kìm nén oan ức nói, dùng tốc độ nửa giây rút khỏi phòng làm việc của Trình Diệc Nhiên, bên trong không khí chèn ép quá cao, trái tim nhỏ của anh không chịu nổi!

Trình Diệc Nhiên mím môi, đem tư liệu của Dương thị mở ra, chăm chú xem.

Dương thị là một cây gai trong lòng anh, không nhổ đi không thoải mái.

“Lão đại nói thế nào?” Hà Nhu Quân nhìn về mặt kính tròn bất định của Lưu Tử Ngạo, cau đôi mày rậm, không kiên nhẫn rút văn kiện trong tay anh ta ra.

“Chuẩn, tầu.” Lưu Tử Ngạo đoạt lấy cà phê trong tay Lý Trí, ngạo mạn hớp một cái, hé ra một hàm răng trắng cười nói.

Cà phê trong tay bị đoạt đi, Lý Trí không quan tâm gương cao môi đẹp, do cách giáo dục tốt của gia đình nên trên mặt anh lúc nào cũng hiện ra nụ cười ung dung điềm đạm, cộng thêm bộ dạng vừa mát, quả thật ngay cả phụ nữ có chút ngốc cũng xem anh là đối tượng để theo đuổi.

Lý Trí theo thói quen đẩy gọng kính, con ngươi trong suốt lóe lên tinh quang bị mắt kính che khuất, vẻ mặt lại bình tĩnh, môi mỏng khẽ mở, “Dương gia phiền phức.”

Ánh mắt hướng đến ly cà phê, Lý Trí ra vẻ lơ đãng nói: “Trong đó có bỏ thêm sữa.”

Mới nói xong, Lưu Tử Ngạo đã không thấy bóng dáng, anh dị ứng với sữa.

Buổi tối, tại nhà họ Trình.

“Dem cái này uống hết đi.”

Thấy Mạnh Ảnh để chén cơm xuống, chuẩn bị đứng dậy rời bàn ăn, Trình Diệc Nhiên đem chén thuốc bỏ đưa tới.

Đã vào thu, khí trời lạnh lẽo, Mạnh Ảnh sẽ lạnh tay lạnh chân, buổi tối Trình Diệc Nhiên phải ôm ấp cô thật lâu thân thể của cô mới từ từ ấm lên, cho nên anh đặc biệt dặn dò nhà bếp hầm cách thủy thang thuốc nhân sâm phụ tử. Nghe nói loại thuốc này trị được chứng khu hàn bổ âm rất công hiệu, cơ thể Mạnh Ảnh không được tốt, dùng thuốc tây nhiều quá sẽ tổn thương thân thể, Trình Diệc Nhiên cảm thấy thực liệu là lựa chọn không sai, vì thế còn đặc biệt vì cô mà thuê đầu bếp chuyên nghiệp về mặt này tới nhà nấu thuốc cho cô uống.

Nhưng mà, rõ ràng là người nào đó không chịu tiếp nhận.

“Em không uống.” Mạnh Ảnh cau mày chán ghét liếc nhìn Trình Diệc Nhiên cầm chén thuốc trong tay.

Kể từ lúc cùng Trình Diệc Nhiên ở chung một chỗ, Mạnh Ảnh lại không ngừng uống đủ loại thang thuốc, cô đã sớm sợ chết những thứ thuốc này.

“Mau uống một chén, ngoan nào.” Dường như Trình Diệc Nhiên trước mặt Mạnh Ảnh vô cùng kiên nhẫn, làm gì có chuyện nhân viên dài dòng phát biểu ý kiến trong cuộc họp mà BOSS mặt đen lười nghe đến mức trực tiếp kêu dừng cuộc họp? Ở trước mặt cô, anh hận không thể moi tim móc phổi, chỉ cần cô vui vẻ thì cái gì cũng tốt.

Mạnh Ảnh nhìn chén thuốc đã được đưa đến trước mặt, khuôn mặt nhỏ nhắn chậm chạp miễn cưỡng uống vài ngụm, còn lại kiên quyết không chịu uống nữa. Trình Diệc Nhiên đành để chén thuốc xuống, “Sao lại giống trẻ con vậy nè, uống cái này rất tốt cho thân thể của em đó.”

Trình Diệc Nhiên nghĩ mình thật sự săn sóc cho Mạnh Ảnh như đang săn sóc một cô bé con, đánh cũng không thể mà mắng cũng không được, hết sức đau đầu.

Người giúp việc ngày nào cũng thấy một màn biểu diễn này trên bàn ăn đều im lặng, các cô không hiểu vì sao ông chủ hung dữ như thế lại có thể yêu thương vợ như vậy, tưởng như nâng trong lòng bàn tay sợ ngã, ngậm trong miệng sợ tan, số mệnh của phu nhân thật là quá tốt.

Buổi tối, Mạnh Ảnh rất nghe lời nằm trong ngực Trình Diệc Nhiên, nắm lấy ngón tay của anh vuốt vuốt, “Diệc Nhiên, gần đây anh đang bận cái gì?”

Gần đây Trình Diệc Nhiên về nhà hơi trễ, lúc nào cũng gần đến giờ dùng cơm tối mới về.

Mạnh Ảnh uể oải nói, tay trượt dọc theo mặt mũi anh, đáng vẻ anh lạnh lùng lại anh tuấn, Mạnh Ảnh không thể không thừa nhận rằng bản thân đã yêu chết gương mặt anh tuấn của anh.

“Như thế nào, hy vọng anh về sớm một chút sao?” Trình Diệc Nhiên chụp lấy bàn tay không an phận của cô, đặt lên môi khẽ hôn, trong mắt chợt hiện lên ý cười trêu đùa.

“Diệc Nhiên, em cảm thấy anh có chuyện gạt em.” Mạnh Ảnh nói với giọng điệu thờ ơ, dường như là thuận tiện nói tới mà thôi.

Nghe vậy, Trình Diệc Nhiên dừng một chút, lập tức ôn nhu cười rộ lên. Anh cũng không thường xuyên cười, nhưng, một khi cười rộ lên là rất đáng nhìn, mặt mũi cong cong, hàm răng lại trắng, má trái còn xuất hiện lúm đồng tiền.

“Vậy em đoán một chút xem, anh giấu diếm em cái gì?” Trình Diệc Nhiên ôm chặt cô, khẽ vuốt lưng cô, đầu để lên cái trán mịn màng xinh xắn của cô nhẹ nói.

Mạnh Ảnh rút tay về giả vờ cau giận dỗi anh một cái: “Em cũng không phải là con giun trong bụng anh, em làm sao đoán được?”

Trình Diệc Nhiên không lên tiếng cong môi lên, trong ánh mắt chợt hiện lên ngọn lửa, tay thăm

dò vào đồ ngủ của cô, xoay người nhẹ nhàng đè lên cô.

“Vợ à, nói việc này nhiều chán lắm, chúng ta làm việc khác đi.”

Mạnh Ảnh còn muốn hỏi lại, lại bị Trình Diệc Nhiên chặn môi lại.

Trình Diệc Nhiên trong lòng tuôn ra một chút mất mát, cho dù thân thể sung sướng như thế nào cũng không ngăn được mất mát, cô cuối cùng vẫn không thêm để ý đến anh, nếu không thì có gì anh cần cô đoán? Anh biết rõ cô đang suy nghĩ gì, nhưng cô, lại không biết bản thân mình đang suy nghĩ gì, rốt cuộc cái này có tính là bí ai của anh hay không? Cô rốt cuộc có hiểu hay không, anh cũng chỉ là một người đàn ông có huyết nhục bình thường, trao đi nhiều như vậy cũng khát vọng cô đáp lại, dù là chỉ một chút thôi cũng được.

Anh rõ ràng biết cô muốn hỏi cái gì, thế nhưng, anh nhất định không để cho cô hỏi ra miệng. Ba chữ “Dương Kỳ Ngôn” anh vĩnh viễn không muốn nghe được từ trong miệng cô nói ra.

Chương 4. Lừa dối

“Anh ấy đâu rồi?”

Lúc Mạnh Ảnh thức dậy, Trình Diệc Nhiên đã không còn ở trên giường. Tìm một vòng trong phòng cũng không thấy bóng dáng anh, thời gian qua bất kể có bận rộn nhiều hay không anh vẫn cùng cô dùng bữa sáng.

“Sáng sớm cậu chủ đã rời nhà, nói là đi công tác, buổi sáng lúc cô còn đang ngủ, cậu chủ đợi thật lâu để gặp cô nhưng cô vẫn chưa dậy, sợ lỡ chuyến bay nên đi trước.”

Lão quản gia vừa thông thả đem bữa sáng mang lên bàn, vừa ôn hòa đáp.

Mạnh Ảnh gật gật đầu.

Anh đi công tác sao? Sao trước khi đi cũng không nghe anh đề cập qua? Cô luôn luôn không có hứng thú với công việc của anh, anh ở nhà cũng không nói đến chuyện công việc, hôm nay đi vội vàng như vậy cũng không biết là có chuyện gì quan trọng, lại cần Tổng giám đốc đích thân xuất hiện. Ở với anh cùng một chỗ lâu như vậy, cho đến bây giờ Mạnh Ảnh chưa từng thấy anh đi công tác, có Lưu Tử Ngao bọn họ, Trình Diệc Nhiên căn bản không cần vội vàng.

“Có nói khi nào thì quay về không?” Trình Diệc Nhiên không có ở đây, một mình cô ăn sáng một chút khẩu vị cũng không có, dứt khoát để bánh mì xuống cầm tờ báo sáng bên cạnh lên xem.

“Cậu chủ nói, ngày mai sẽ trở lại.”

“Dạ.”

Cũng không lâu lắm.

Tùy ý lật báo xem, mới nhìn mấy hàng, trong lòng Mạnh Ảnh bỗng nhiên khó chịu một trận.

Anh đang thu mua Dương thị!

Gọi điện thoại cho anh, anh rõ ràng không nhận, gửi tin nhắn cũng không trả lời.

Mạnh Ảnh không biết anh đã chuẩn bị bao lâu chuyện này, cũng không hiểu lần này anh đi có phải đang trốn cô hay không. Nếu đúng như vậy, thì Dương thị lại gặp phiền phức. Nếu không đúng như vậy, thì cô gặp rắc rối. Cô không biết anh rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì, anh đối với cô rất tốt, cô rõ ràng hiểu được, nhưng trừ lần đó ra, một chút cô cũng không hiểu anh. Chung đụng lâu như vậy, anh đối với cô từ trước đến nay đều là nhẹ lời mềm giọng, không hề giống người ngoài nói quá ác như vậy. Có lẽ là anh khoan dung do tính tình trẻ con của cô, cho nên, cô có một lần quên mất, anh cũng không phải là người đàn ông đơn bình thường, anh ở đây là thần thánh.

Thời gian chờ đợi đúng là hành hạ con người, nhưng trừ chờ đợi ra, cái gì cô cũng không làm được. Cô không biết có đúng là anh đi thành phố S hay không, nếu đúng như vậy, thì mọi thứ thật sự gặp rắc rối to rồi.

Một đêm chưa ngủ, trợn tròn mắt đến hừng đông. Ngoài phòng có một tiếng động cô liền đứng lên xem, có phải là anh đã quay về hay không, thế nhưng một lần nữa cô lại thất vọng.

Cửa phòng có động tĩnh, Mạnh Ảnh biết rõ anh đã quay về, rúc vào trong chăn không nhúc nhích, làm bộ đang ngủ say.

Trình Diệc Nhiên rón rén đi đến bên giường, cởi áo khoác, vén chăn lên nằm vào trong.

“Diệc Nhiên? Anh đã về rồi sao?”

Mạnh Ảnh rúc vào trong lòng anh, ôm lấy eo của anh, giọng điệu thân mật.

“Có nhớ anh không?” Trình Diệc Nhiên ôm chặt cô, trong mắt tràn đầy nhu tình.

“Có.” Hiếm khi Mạnh Ảnh ôn nhu, ôm cổ của anh, hôn anh một cái thật kêu.

Trình Diệc Nhiên cúi đầu cười, nhưng cũng không tiến thêm một bước động tác. Thấy anh bất động thật lâu, Mạnh Ảnh ngẩng đầu, anh đã ngủ say rồi, đôi mắt thâm quầng nhiều, xem ra là cực kỳ mệt mỏi.

Mạnh Ảnh không ngủ được, thức dậy dọn phòng bếp hâm súp anh thích uống, lại tự mình xuống bếp nấu mấy món anh thích ăn.

Thật ra tay nghề của Mạnh Ảnh cũng không tệ lắm, chỉ là cô không thích xuống bếp, cho nên Trình Diệc Nhiên rất ít khi ăn được cơm cô làm, trước kia còn có thể dụ dỗ cô xuống bếp nấu cơm cho anh, nhưng đòi mấy lần cũng thật nhàm chán nên sau cũng không nói cô xuống bếp nữa.

Trình Diệc Nhiên tỉnh dậy đã là mấy giờ sau, xuống lầu thấy Mạnh Ảnh ở phòng bếp rất vui vẻ. Mạnh Ảnh đoán là anh có thể sẽ thức dậy muộn, cho nên chọn mấy món ăn chế biến phức tạp để làm, thấy anh rời giường, lông mày cong cong cười nói, “Đi ra ngoài chờ một chút, lập tức có liền.”

Trình Diệc Nhiên từ phía sau ôm cô, “Vợ à, về sau em mỗi ngày đều vì anh xuống bếp được không?” Giọng điệu thích thú vừa mơ hồ vừa có chút làm nũng, Mạnh Ảnh buồn cười đẩy tay anh đang dè bên eo mình, “Buông ra nha, em đang bận mà.”

Trình Diệc Nhiên buông cô ra, xắn tay áo của mình, “Anh tới trợ giúp.”

“Đều đã chuẩn bị xong, anh đi ra ngoài dọn chén đĩa đi.”

Trình Diệc Nhiên ngoan ngoãn nghe lời đi ra ngoài dọn chén đĩa.

Đầu bếp người giúp việc bất an nhìn một màn này, hôm nay ông chủ muốn để cho bọn họ thất nghiệp sao? Chuyện dọn chén đĩa ông chủ làm hình như không ổn lắm a, bọn họ có quá ầu hay không?

Lão quản gia định đi qua hỗ trợ, Trình Diệc Nhiên nheo mắt ngăn ông lại.

Một bữa cơm hai người cùng ăn ấm áp vô cùng, sau khi ăn xong Trình Diệc Nhiên lại chủ động đòi rửa chén, Mạnh Ảnh cười cười, “Cùng làm đi.”

Người giúp việc cảm thấy mình chắc mau thất nghiệp, ông chủ cùng vợ đoạt công tác của các cô...

Ông chủ là thần thoại của thành phố Z nha, lại đang mặc tạp dề... rửa chén.

Mạnh Ảnh quay ra ngoài phòng bếp nhìn những người liên quan đang chờ, giữu giữu nói: “Ông Trình, tiểu Lan sắp khóc.”

“Tại sao?”

“Bởi vì ngài đoạt công việc của cô ấy.”

Trình Diệc Nhiên nghiêng đầu nhìn thoáng qua gương mặt khổ sở của cô gái nhỏ, cười cười, nói nhỏ: “Vậy làm sao bây giờ?”

“Tăng thêm tiền lương cho cô ấy a.” Mạnh Ảnh trợn mắt liếc anh một cái, thực ngốc!

Hai người rửa chén xong, Trình Diệc Nhiên quay ra cửa phòng bếp nhìn một nhóm người, buồn cười nói: “Tất cả đi xuống đi, tôi sẽ tăng thêm tiền lương cho mọi người.”

Một đám người đang sầu não nghe xong lại càng buồn bực, chẳng lẽ ông chủ muốn đuổi bọn họ?

Hai người ôm nhau như nhìn thấy phim truyền hình thật bổ mắt, Mạnh Ảnh chuẩn bị mọi thứ thật lâu, cười nói, “Diệc Nhiên, anh không nhận điện thoại của em, không trả lời tin nhắn của em.”

“Tiểu nhân biết sai, xin hỏi phu nhân tìm tiểu nhân có chuyện gì?” Thường ngày nhìn thấy anh

ngghiêm túc âm trầm với nhân viên, nếu như thấy bộ dáng bây giờ của ông chủ mình chắc sẽ bị dọa điên.

“Em có thể có chuyện gì? Chẳng phải là kiểm tra anh, xem anh có ngoan hay không.”

“VẬY anh đây có đủ ngoan hay không?” Trình Diệc Nhiên trưng ra gương mặt tuần tú khổ sở.

“Anh nói thử xem?” Mạnh Ảnh nheo mắt, đôi mắt xinh đẹp như tơ nhìn anh.

Trình Diệc Nhiên con người dần dần sâu, hướng phía Mạnh Ảnh môi hôn.

Mạnh Ảnh nghiêng mặt, nụ hôn rơi lên mặt cô, người nào đó hiển nhiên không hài lòng, còn muốn hôn, lại bị Mạnh Ảnh lấy tay cản trở.

“Không thành thật khai báo thì không cho hôn.”

Trình Diệc Nhiên không tiếng động lộ ra nụ cười, “Được, anh khai báo.”

“Anh đi công tác ở đâu vậy?” Mạnh Ảnh ngồi lên đùi anh, ôm cổ anh cố ý dùng giọng điệu ngghiêm túc hỏi anh.

“Thành phố S.”

Tâm Mạnh Ảnh chợt lạnh, trên mặt lại cười, “A, thì ra là đi chỗ đó sao, ở đó ngoại trừ bãi biển Thành Tây ra, không có gì đặc sắc a.”

“Đúng vậy, cho nên mới một ngày liền quay về.” Trình Diệc Nhiên cười âm áp, tâm đã từ từ chuyển lạnh, thất vọng dường như khiến anh hít thở không thông.

Ảnh nhi, em lừa dối anh.

Chương 5. Biệt ly

Mạnh Ảnh từ từ cảm thấy Trình Diệc Nhiên không bình thường, anh trở nên rất trầm mặc, đôi khi nhất định ở trong thư phòng cả buổi, anh đối với cô vẫn rất tốt, nhưng Mạnh Ảnh vẫn phát giác ra được, anh có tâm sự.

Thế nhưng, cô lại không thể hỏi, cũng không biết anh rốt cuộc có biết chuyện kia hay không, chính mình tùy tiện đi hỏi lại sợ làm anh hoài nghi, Mạnh Ảnh mấy ngày nay rất yên phận, cũng không dùng tính trẻ con, cẩn thận quan sát nhất cử nhất động của Trình Diệc Nhiên.

“Diệc Nhiên, còn chưa ngủ sao?”

Đợi ở phòng ngủ thật lâu, Trình Diệc Nhiên vẫn ở trong thư phòng, không có dấu hiệu ra ngoài.

Mạnh Ảnh hâm nóng một ly sữa đem vào thư phòng cho anh.

“Sao em còn chưa ngủ?” Trình Diệc Nhiên nhận ly sữa uống một ngụm, kéo cô ngồi trên đùi mình, dịu dàng nhìn cô.

“Anh không về phòng, em không ngủ được.” Mạnh Ảnh biết rõ anh thích bộ dạng này, chu môi làm nũng.

“Đi thôi, đi ngủ.” Trình Diệc Nhiên ẵm ngang cô.

Mới đến phòng ngủ, Trình Diệc Nhiên liền không nhìn được mà cởi áo ngủ của cô, vội vàng hôn. Mạnh Ảnh cố ý khiêu khích anh, mặc áo ngủ có chút trong suốt, trước kia khi kết hôn bạn bè của anh tặng, thế nhưng cô một lần cũng không mặc qua, hôm nay mặc, quả nhiên hiệu quả rất tốt.

Đêm đó Trình Diệc Nhiên không biết mệt mỏi làm đi làm lại đến quá nửa đêm, Mạnh Ảnh mệt mỏi không muốn động, trong lòng buồn cực kỳ, thật sự muốn trực tiếp hỏi anh, tốt hơn là chính mình thấp thỏm suy đoán, nhưng mà cô lại không dám, tính tình của anh cô hiểu rõ, nổi giận lên sẽ long trời lở đất.

“Em hoàn toàn thành thật với anh đúng không?” Trình Diệc Nhiên những ngày qua suy nghĩ rất nhiều, anh chờ chính cô nói với anh, nhưng cô cái gì cũng không nói, chỉ là dè dặt lấy lòng anh, điều này khiến anh càng đau lòng, quả nhiên là cô có chủ tâm lừa dối anh.

Nghe vậy, Mạnh Ảnh cứng lại chốc lát, lập tức cười nói, “Làm sao vậy?”

Trình Diệc Nhiên thất vọng nhắm mắt lại, thật lâu sau đó anh khó khăn nói ra mấy chữ, “Ảnh nhi, em khiến anh thất vọng.”

Mạnh Ảnh hiểu anh đã biết mọi chuyện, trong lòng ngược lại trở nên nhẹ nhõm, mặc dù biết sẽ có cơn thịnh nộ, “Anh đã biết rồi sao?”

“Anh chỉ hỏi em, nếu như sẽ cho em thêm một cơ hội nữa em vẫn sẽ làm như vậy sao?”

Mạnh Ảnh nghiêng đầu trầm tư, cuối cùng phát âm rõ ràng đáp, “Phải.”

Trình Diệc Nhiên đoán lòng của anh sẽ đau chết, cô lại có thể lừa dối anh, đã biết nỗ lực nhiều năm qua của anh thật là uổng phí, cô sẽ không có một chút nào cảm động. Chả trách Lý Trí nói cô tàn nhẫn.

“Em vẫn thương hấn ta như vậy sao?” Trình Diệc Nhiên cười cười, thanh âm ôn hòa, dường như chỉ là anh thuận miệng hỏi một chút.

Mạnh Ảnh muốn nói, nhưng mới vừa mở miệng, đã bị anh hôn, hôn điên cuồng.

Lúc Mạnh Ảnh tỉnh lại đã là xế chiều, đêm qua Trình Diệc Nhiên như phát điên liên tục làm lại

nhiều lần, đến lúc trời sáng mới để cô ngủ.

Trình Diệc Nhiên đã không có ở đây, người giúp việc bận rộn giống như thường ngày. Thế nhưng, Mạnh Ảnh biết rõ mọi thứ đã thay đổi, Trình Diệc Nhiên nhất định hận chết cô, cho nên mới phải đem giấy thỏa thuận ly hôn tí mĩ đặt trên giường chờ cô ký tên.

Nghĩ lại những năm gần đây Trình Diệc Nhiên đối xử tốt với cô, bây giờ Mạnh Ảnh mới cảm thấy mình dường như chưa từng rung động, bởi vì cho rằng mình bị ép gả cho anh, cho nên nhiều lúc rất tùy hứng, mà anh lại bao dung cô như vậy, bất kể là cái gì, chỉ cần cô muốn, anh sẽ đưa đến trước mặt cô. Thật ra, nói một cách công bằng anh là một người chồng tốt.

Xách hành lý đơn giản lên, Mạnh Ảnh xoay người nhìn nhà một lần cuối cùng, rồi bước đi mà không nhìn lại nữa.

Ấn mình sau rèm cửa sổ thời Tần, trên khuôn mặt tuần mỹ nhìn không ra tâm tình, con người cũng không động. Nhưng hai tay nắm chặt quả đấm, giấy thỏa thuận ly hôn bị nắm chặt trong tay.

Cô, lại dám ký!

Cô lại dám đối với anh như vậy!

Em sẽ hối hận, em nhất định sẽ trở lại cầu xin anh.

Anh không nghĩ tới, cô lại có thể sẽ ăn cây táo, rào cây sung, ỷ vào niềm tin của anh đem tài liệu mật của Trình thị đưa cho Dương Kỳ Ngôn, anh đã không tin, cho đến khi chính mình thấy bãi biển Thành Tây ở thành phố S đang hùng hực khí thế xây làng du lịch, anh mới dám tin. Cho đến khi anh về nhà, cô còn muốn thử dò xét anh, cố ý nói bãi biển Thành Tây để xem phản ứng của anh. Tại sao cô có thể vô tình như vậy, cô có biết rằng anh rất có thể sẽ bị phá sản hay không? Kế hoạch kia anh bỏ ra nhiều tâm huyết như vậy, bây giờ mất trắng vì người khác làm đồ cưới. Vì cô, anh chưa từng chèn ép Dương thị quá đáng, nhận được là kết quả như vậy. Nếu như, anh không lưu lại chút lòng người, thì cuối cùng cô sẽ làm ra loại chuyện gì, anh không dám suy đoán, anh sợ sự thật như thế. Nhiều năm qua lý trí anh luôn tỉnh táo, mà bây giờ anh ngã mạnh như vậy, lại vì một người phụ nữ không có lương tâm.

Hiếm khi cô ngoan ngoãn nhiều ngày như vậy, cũng có lẽ là muốn nhìn anh còn có kế hoạch gì không, anh thật sự thất vọng đau khổ. Người phụ nữ mà anh vô cùng yêu thương, lại có thể kết hợp với người ngoài đối xử với anh như vậy, không, anh sai rồi, với cô mà nói, anh mới là người ngoài.

Điện thoại di động đột nhiên vang lên, là Lý Trí.

“Sao?”

“Hiện tại Dương thị đã thuận lợi vay ngân hàng, hơn nữa toàn bộ đã đặt vào làng du lịch trên.”

“Thật không, hành động theo kế hoạch.”

Trình Diệc Nhiên cúp điện thoại, thần thờ nhìn ra phương xa, nhớ lại tình cảnh lần đầu tiên nhìn thấy Mạnh Ảnh.

Khi đó, anh ra ngoài làm việc, mà cô nghĩ chuyện quá chuyên tâm, thiếu chút nữa đụng vào xe của anh. Hoảng sợ trừng to mắt, mãi mới bình tĩnh trở lại, nhìn tài xế của anh, lập tức đỏ mặt, không ngừng nói vài cái xin lỗi. Sau đó, liền xoay người nhanh chóng chui vào đám đông.

Thật ra anh muốn cho tài xế đưa cô đi bệnh viện kiểm tra, kết quả, cô lại ngại ngùng bỏ chạy. Còn sợ ý không cẩn thận quên mất là mình rơi sách.

Từ đó, mỗi tối tỉnh mộng lúc nửa đêm, trong đầu óc anh lại hiện ra vẻ mặt hoảng sợ kia, vẻ mặt vô cùng sinh động lạ lùng kia, cứ như ma quỷ ám ảnh sâu vào nội tâm anh, đến khi anh tìm được cô lần nữa từ địa chỉ trong cuốn sách cô làm rơi, trong lòng mới hiểu được tình yêu đã nảy mầm mọc

rẽ. Thế nhưng, mọi thứ thật khó tin đến mức ngay cả anh cũng cảm thấy giật mình.

Chương 6. Nhớ

Ban đêm toàn thân lạnh buốt, theo thói quen trước đây dựa về phía sau, lại bị lạnh buốt làm tỉnh ngủ.

Mạnh Ảnh trong bóng đêm cười cười tự giễu, cô đã rời khỏi nhà họ Trình hơn nửa tháng, bên cạnh đâu còn người kia ân cần hỏi han, đâu còn lồng ngực ấm áp cho cô dựa?

Mở chăn điện, xoay người nằm xuống, từ từ nhắm mắt lại. Trong đầu mặt mày của Trình Diệc Nhiên lại hiện lên rõ nét, điệu bộ anh nhíu mày, bộ dáng anh buồn rầu, bộ dáng anh vui vẻ, cả dáng vẻ lúc anh động tình. Mạnh Ảnh lắc đầu, cố gắng muốn đem anh bỏ ra khỏi đầu óc mình, thế nhưng mỗi một vẻ mặt của anh vẫn rõ nét như vậy, Mạnh Ảnh cười khổ kéo chăn che kín đầu của mình.

Những ngày qua, cô cố hết sức không quan tâm mọi việc giữa Trình thị cùng Dương thị, báo chí, TV tất cả cô đều không xem. Cô đang cố gắng ổn định vị trí của công việc mới tìm được, hy vọng qua ba tháng mình có thể trở thành nhân viên chính thức, hy vọng cô có thể làm được lâu dài.

Rời khỏi Trình Diệc Nhiên, cô chưa từng về nhà cũng không đi tìm Dương Kỳ Ngôn. Cô không muốn lại cùng bọn họ có bất kỳ liên quan gì, cô chỉ muốn làm chính mình trong những ngày tiếp theo, làm một người phụ nữ bình thường gọi là Mạnh Ảnh, trong cuộc sống không có phản bội không có hiểu lầm cũng không có nhiều cân nhắc thiệt hơn.

“Tiểu Mạnh, giúp tôi đem gửi mấy phần tài liệu này đi.”

“Tiểu Mạnh, phiền cô giúp tôi rót ly nước nhé.”

“Tiểu Mạnh...”

Thật ra công việc của cô rất nhàm chán không thú vị, bất cứ người nào cũng có thể sai bảo cô. Ở bên cạnh Trình Diệc Nhiên ngày ngốc đã lâu, đôi khi vì vậy nên không có thói quen, rất bực mình muốn phát cáu.

Mỗi lần không kiên nhẫn, cô ép mình tỉnh táo lại, đột nhiên cảm giác mình cũng thật nực cười. Ở chỗ này không ai biết mày là ai, người ta chỉ biết mày là người mới, duy trì không được thì lúc nào cũng có thể cuốn gói rời đi. Cho nên, mày phát cáu cái gì, tức giận cái gì?

Tưởng chén cơm dễ giữ được sao?

Lúc nghỉ trưa, Mạnh Ảnh ăn cơm trưa xong quay về, pha một ly café hòa tan, dựa lưng vào bức tường trên sân thượng, ngắm người nhìn bầu trời xanh thẳm.

“Bầu trời có cái gì sao?”

Mạnh Ảnh nghiêng đầu, Chu Việt Dương cười toe toét khoe một hàm răng trắng, nhìn cô cười.

“Chu Tổng.” Mặc dù không thích anh ta lắm, nhưng dù sao anh ta cũng là người lãnh đạo trực tiếp của mình, Mạnh Ảnh thu lại lông mi thật dài cúi đầu chào anh.

Sau khi Mạnh Ảnh nhìn đồng hồ một chút, liền nói, “Tôi đi xuống trước, đã sắp đến giờ làm việc rồi.”

Cùng người không thể nào thích ở chung một chỗ luôn không được tự nhiên, Mạnh Ảnh ném ly café hòa tan cực kỳ khó uống vào thùng rác, rời khỏi sân thượng quay lại làm việc.

Chu Việt Dương nhìn bóng lưng của Mạnh Ảnh, con người trong suốt lóe lên hứng thú.

Anh biết rõ Mạnh Ảnh không là con cái của nhà bình thường, theo ngôn hành cử chỉ có thể thấy cô được giáo dục rất tốt, hơn nữa, từ cách ăn mặc cũng nhìn ra được cô xuất thân từ gia đình giàu có.

Thỉnh thoảng chân mày nhíu lại mang theo vẻ lạnh lùng, ngay cả có dũng khí cũng không dám lại gần.

Cam chịu ở trong công ty làm một nhân viên nhỏ chạy việc vặt, cũng không biết cô nghĩ như thế nào, nhìn cặp tay trắng mịn kia của cô, có lẽ trước đây mười ngón tay không từng dính qua dương thủy.

“Cô ấy ở đâu?”

Trình Diệc Nhiên nhẹ hớp một ngụm rượu đỏ từ ly rượu trong tay, nhíu mày nhìn người trước mắt.

“Chị dâu đang làm ở công ty Khoa học công nghệ Việt Dương.” Hà Nhu Quân dè dặt đưa tài liệu mới nhất trong tay kèm theo hình của Mạnh Ảnh giao cho Trình Diệc Nhiên, len lén quan sát vẻ mặt Trình Diệc Nhiên.

“Ừ.” Trình Diệc Nhiên nhận tài liệu, mặt không thay đổi phát phát tay, ý bảo Hà Nhu Quân có thể đi ra ngoài.

Hà Nhu Quân như được đại xá, ngừng thở nhanh chóng lui ra ngoài.

Gần đây Trình Diệc Nhiên không nói chuyện nhiều, trên mặt bao phủ lớp băng ngàn năm, nhân viên chủ quản trong công ty đã bị mắng rất nhiều, người người trong công ty cảm thấy bất an. Anh thật là xui xẻo, bị chỉ đích danh chịu trách nhiệm báo cáo động thái của Mạnh Ảnh, Trình đại BOSS rốt cuộc có biết là anh ấy đang không biết trọng dụng nhân tài không, dù tốt hay xấu thì anh cũng là tiến sĩ kinh tế học ở Đại học Yale nha?

Anh thật sự hy vọng Mạnh Ảnh mau quay về, mặc dù lúc có cô ở bên lão đại cũng rất khủng bố, nhưng ít ra là thỉnh thoảng thôi, ít nhất bọn họ còn có thể có một chút cơ hội để thở, đôi khi lão đại cao hứng còn có thể cho bọn họ một vẻ mặt tươi cười phong tình vạn chủng. Chứ giống như bây giờ luôn đen mặt thật sự rất khủng bố a, trái tim nhỏ của anh sớm muộn gì cũng phải suy kiệt, làm sao bây giờ, anh thật muốn khóc nha.

Trình Diệc Nhiên nhìn hình của Mạnh Ảnh, trái tim thất lại đau đớn, người phụ nữ đáng chết này!

Hình như cô đang đi ăn trưa ở nhà ăn của công ty, chỗ biển người chen chúc, một mảnh đen thui chỉ thấy toàn là đầu người di chuyển, từ trước đến nay cô thích thanh tĩnh, cũng không có thói quen tồn tại ở nơi đó. Hình như khuôn mặt có chút gầy yếu, đôi mắt to càng lộ ra, cái cằm nhọn hơn so với trước kia, chắc chắn vừa rồi không ăn cơm ngon, Trình Diệc Nhiên nhức đầu vỗ trán.

Tưởng rằng cô sẽ đi nhờ vả Dương Kỳ Ngôn, cho nên anh nổi nóng với cô, anh giận cô. Thế nhưng, ai cô cũng không tìm, thuê một gian nhà trọ nhỏ, còn phát sinh thêm chuyện tìm việc làm, đường như còn làm được không tệ.

Ảnh nhi a, anh nên bắt em làm sao bây giờ?

Nhưng mà, nghĩ đến cô không chút do dự bán đứng anh, Trình Diệc Nhiên lại bắt đầu đau lòng. Cô là độc dược của anh, là anh tự mình sản xuất độc dược, biết rất rõ là không được đến gần, anh nhưng vẫn cam tâm mà nghiện, bây giờ cai không xong mà dứt cũng không được.

Ban đêm đầu tựa vào gối của cô, chỉ có ngửi mùi hương của cô là anh có thể ngủ. Mỗi khi đến nửa đêm luôn nghĩ tới muốn ôm chặt người trong ngực, người kia buổi tối có thể lạnh, dễ dàng ngã bệnh, nhưng lại ôm ấp không khí, cho nên anh luôn giật mình tỉnh giấc. Mỗi một lần tỉnh lại anh liền hận cô một lần. Lòng dạ cô thật sắt đá, không cảm nhận được tâm ý của anh, không nhận ra anh mệt mỏi, không xoa dịu đau đớn của anh.

Tỉnh lại một lần nữa, Trình Diệc Nhiên xuống giường rót một ly rượu, mở cửa sổ ra, dựa vào

cạnh cửa sổ nhẹ nhàng uống. Mạnh Ảnh không thích anh uống rượu, cho nên anh ngay cả xã giao đều không uống rượu, sợ về nhà lại chọc cho cô khó chịu, trong nhà càng tìm không được một giọt rượu. Cô đi, gần như có chút tức giận, anh một mạch mua rất nhiều rượu đem về. Rượu thật là thứ tốt, nó cho mình biết trong lúc cô đơn thấu xương phát hiện mình còn có thể là một kẻ say, sau đó ngủ đi thì không còn bất kỳ đau khổ gì nữa.

Ngoài cửa sổ đêm lạnh như nước, bên ngoài có ánh trăng sáng rất xa, lơ mờ một lớp ánh sáng trắng phủ lên vườn hoa bên ngoài cửa sổ. Trong vườn hoa hoa hồng đang nở thật đẹp, những loại hoa này là hai người bọn họ tự tay gieo xuống, anh bận, mà cô lại lười, cho nên anh còn đặc biệt mời người có kinh nghiệm trồng hoa đến hết lòng chăm sóc, bây giờ sức sống của mỗi một đóa hoa đều vô cùng mạnh mẽ. Đáng tiếc, sợ là Ảnh nhi không được nhìn thấy, ngày mai anh sẽ cho người hủy đi cả gốc, một gốc cũng không lưu.

Thật ra, Trình Diệc Nhiên không thích hoa, nhưng cô thích. Cho nên, vì muốn thấy cô vui, anh đặc biệt mua về đây nhiều loại hoa hồng khác nhau bằng đường hàng không từ “Vương quốc Hoa hồng” Bulgaria nổi tiếng xinh đẹp. Nhưng bây giờ, cả vườn hoa đều đang cười nhạo anh si mê uống tiên.

Con người của Trình Diệc Nhiên trong trẻo nhưng lạnh lùng mang ánh nhìn điên cuồng nhấp nháy trong bóng đêm, ly rượu trong tay bị anh hung hăng bóp nát, đau đớn vì thủy tinh đâm vào lòng bàn tay cũng không sánh bằng nỗi mất mát trong lòng.

Dương Kỳ Ngôn, lúc này đây ta nhất định sẽ không dễ dàng bỏ qua cho ngươi. Cô ấy yêu ngươi bao nhiêu, ta liền căm hận ngươi bấy nhiêu, mà thêm vào đó, ngươi cũng sẽ có nhiều bi thảm!

Chương 7. Đau lòng

“Quay về nhà ở đi, một mình con ở bên ngoài thì còn ra thể thống gì.”

Mạnh Ảnh biết rõ trên đời không có tường nào gió không lọt qua được, bị Ba biết chuyện giữa mình cùng Trình Diệc Nhiên là chuyện sớm hay muộn mà thôi. Từ lúc thấy ông quản gia nhà cô xuất hiện ở lầu dưới nhà trọ, cô liền hiểu Ba chắc chắn biết tất cả. Nhưng mà, cô đã không còn là cô gái nhỏ không hiểu chuyện như trước đây, bị dọa liền sợ hãi, liền thỏa hiệp.

Nhận tách trà ngon từ Ba, nhẹ nhàng uống một ngụm. Trà Ba pha vẫn uống ngon như mọi khi, mới uống vào cảm thấy đắng, một lát sau vị sẽ ngọt lan ra trong miệng.

“Không sao, con muốn ở bên ngoài một mình.” Mạnh Ảnh đặt tách trà xuống, nhìn thẳng vào đôi mắt của Ba.

“Ngày mai ta gọi người giúp con mang đồ đạc về, từ hôm nay trở đi, con ở trong nhà đi.” Trên mặt Mạnh Cơ Nghiệp không chút biểu cảm nào, chậm rãi tinh tế thưởng thức trà, khẩu khí vẫn cường thế như trước đây.

Mạnh Ảnh nắm chặt quả đấm, nhưng trên mặt vẫn giữ vẻ bình tĩnh, “Con không muốn ở nơi này.”

Cùng Trình Diệc Nhiên sống chung đã lâu, tính ung dung và bình tĩnh của anh ít nhiều cũng ảnh hưởng tới Mạnh Ảnh, cô không còn là trẻ con như trước, gặp chuyện không hài lòng liền lộ vẻ mặt giận dữ, bị người ta nói vài ba câu liền tùy tiện bỏ đi, không chút chống đối.

Chưa từng nghĩ tới Mạnh Ảnh dám cãi lời ông, Mạnh Hoành Nghiệp kinh ngạc một chút nhìn người trước mặt, “Thế nào, cánh cứng cáp rồi, bây giờ ngay cả lời của ta cũng không nghe rồi?!”

“Lời mà người nói, con không dám nghe nữa.” Mạnh Ảnh từng câu từng chữ nói xong, đôi mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm vào Mạnh Hoành Nghiệp. Cô biết rõ cái gì là vũ khí lợi hại nhất, nhưng cái vũ khí lợi hại này lại hại mình hại người.

Mạnh Hoành Nghiệp ngẩn ra, lập tức trừng mắt nhìn Mạnh Ảnh, tức giận ném chiếc tách, “Đồ hỗn láo, mày đang nói những lời vô nghĩa gì!”

Những mảnh vỡ của chiếc tách văng tung tóe trúng vào trán Mạnh Ảnh, Mạnh Ảnh đưa tay chạm vào, đầu ngón tay một chút dịch màu đỏ. Da của cô vốn trắng, cho nên dù máu không chảy ra nhiều, nhưng nhìn thấy cũng thật kinh người.

Bốn phía người giúp việc ngậy ngốc tại chỗ, chết lặng khi thấy cảnh trước mắt.

Mạnh Hoành Nghiệp cũng ý thức được hành động quá khích của mình, trong lòng lại cảm thấy khó chịu, vừa vuốt ngực vừa nặng nề ngồi xuống ghế sofa, thở gấp, trên mặt liền tái nhợt.

Mạnh Ảnh quật cường đứng nguyên tại chỗ, hết sức kiềm chế ý muốn vươn tay ra và mở miệng nói lời quan tâm, môi mím chặt thành một đường, lông mi rũ xuống che kín tất cả tâm tình.

Ông quản gia lấy lại tinh thần liền cầm thuốc đến, người giúp việc cũng vội vã dùng băng gạc các loại để cầm máu, trong chốc lát nhà họ Mạnh rơi vào một mớ hỗn loạn.

Mạnh Hoành Nghiệp uống thuốc xong, nhìn băng gạc trên trán Mạnh Ảnh, mặt mày phát phát tay nói “Con đi đi.” Giọng điệu có chút bất đắc dĩ cùng già nua.

Ra khỏi nhà họ Mạnh, bên ngoài mặt trời chói chang, Mạnh Ảnh cảm thấy chóng mặt, yếu ớt ngã xuống.

Lúc Mạnh Ảnh tỉnh lại đã là buổi tối.

“Chị tỉnh rồi sao?”

Mạnh Ảnh chuyển động con người một chút, Hà Nhu Quân đứng ở bên giường với vẻ mặt tươi cười, trên mặt dường như trút được gánh nặng.

“Muốn ăn cái gì không?”

Hà Nhu Quân thấy Mạnh Ảnh chỉ tay đến ly nước trên bàn, vội vàng đem đưa cho Mạnh Ảnh, bộ dáng muốn cưỡng quít bao nhiêu thì có bấy nhiêu.

Thê nô Trình Diệc Nhiên đó anh không dám đắc tội, mà vợ yêu của thê nô thì anh đương nhiên càng không dám sơ suất.

“Cảm ơn.” Mạnh Ảnh nhận ly nước, uống hết một hơi, lúc tỉnh lại chỉ thấy ruột gan đều nóng, cần uống nước ngay.

Trong ấn tượng từ trước tới nay Mạnh Ảnh không coi ai ra gì, lúc nổi lên tính khí trẻ con thì ngay cả Trình Diệc Nhiên còn không được để vào mắt, huống chi với đám “tiểu lâu la” này. Cho nên, Mạnh Ảnh đột nhiên lịch sự với anh như vậy, làm anh có chút cảm giác vừa mừng vừa lo, so với việc bị Trình Diệc Nhiên mắng cũng không khác lắm, còn làm cho anh có cảm giác hài lòng.

Mẹ nó, đây là tâm lý của nô lệ hả! Dù thế nào cũng là anh cứu cô nha? Không có tiền đồ a không có tiền đồ.

“Chị dâu...”

Dưới ánh mắt lạnh lẽo của Mạnh Ảnh, chữ còn lại liền bị Hà Nhu Quân cố gắng nuốt xuống, ngừng một chút mới nói: “Chị nên ăn chút gì đi, chị cái gì cũng chưa ăn, nằm gần như một ngày rồi.”

Mạnh Ảnh nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ, ánh trăng bị che khuất, chỉ nhìn thấy một vầng sáng màu ngà, rất ít sao, bầu trời màu lam đẹp như tranh vẽ. Nếu như tâm trạng tốt một chút, biết đâu cô còn có thể già mồm biểu đạt vài câu cảm khái, ca ngợi ánh trăng ca tụng những vì sao. Đáng tiếc, bây giờ cô không có tâm trạng kia. Có vài người thấy cảnh đẹp thiên nhiên sẽ nói, cảnh đẹp sẽ giúp ta lấy lại tâm trạng, tư tưởng cởi mở, nhưng cô vẫn luôn cảm thấy kỳ quái và nực cười, chúng có làm vậy đâu, tư tưởng hạn hẹp, trông thấy cảnh đẹp lại muốn nhúng vào?

Thấy Mạnh Ảnh cả buổi không nói lời nào, ngẩn người nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ. Hà Nhu Quân có chút khó chịu muốn đi đặt một phần ăn, lấy điện thoại, theo tầm mắt của cô nhìn ra bên ngoài, bên ngoài cũng chẳng có gì. Tóm lại là tên chồng cóc kia muốn cái gì? Lo lắng thì tự anh ta đến coi chừng, sao lại muốn mình là người ngoài đến coi chừng người phụ nữ của anh ta chứ? Lúc này còn ngây thơ phát cáu như vậy, anh cho rằng anh còn là con nít hả? Đúng là chưa trưởng thành mà! Đúng là còn ấu trĩ mà!

Hà Nhu Quân trong lòng oán thầm Trình Diệc Nhiên, ngoài miệng lại cười lấy lòng, “Chị dâu... Hix, không đúng, chỗ đó... chị có thấy khá hơn chút nào không?”

Ngón tay chỉ vào trán mình, người đàn ông từ trước đến nay tác phong nhanh nhẹn trên mặt đang mang vẻ lo lắng. Không còn cách rồi, phải gọi cho anh chồng cóc báo cáo tình hình, anh chỉ hơi sợ nếu có sai lầm thì người nào đó bắt anh đi bằng đầu để gặp. Trên trán Mạnh Ảnh quán một lớp băng gạc thật dày, nhìn qua cũng thấy phát hoảng. Người nào đó nếu thấy hình ảnh vợ yêu “Ảnh nhi” coi trời bằng vung của mình với bộ dáng đáng thương như vậy, nói không chừng còn đau lòng gấp bội.

Buổi trưa, Hà Nhu Quân nhận được điện thoại từ người anh phái đi theo Mạnh Ảnh, nói Mạnh Ảnh té xỉu được đưa vào bệnh viện, trái tim nhỏ của anh rõ ràng là đập nhanh hết mức. Cho nên, khi anh hỏi rõ tình hình cụ thể, biết Mạnh Ảnh chỉ là do thiếu máu mà ngất, mẹ nó, tâm liền thoải mái như

hút ma túy vậy. Gọi một cú điện thoại cho người nào đó, nói sơ qua giải thích rõ tình hình, tên kia cuống quýt như gì vậy, cho đến khi anh cam đoan chỉ là thiếu máu mà thôi, người nào đó mới tỉnh táo lại một chút, nhưng lập tức ra lệnh cho anh đến bệnh viện trông chừng, với khẩu khí kia nếu như anh dám nói nửa chữ “không,” chắc chắn sẽ giết anh. Hay thật, anh đang có một cuộc họp quan trọng đó có biết không? Tên kia lại có thể bắt anh đem cuộc họp để qua một bên, lập tức đi! Mẹ nó, tên chồng ngốc! Sao anh ta không tự mình đi đi! Tất nhiên, anh chỉ dám rửa thẳm, Trình đại BOSS phát cái uy ra, trên dưới Trình thị cũng phải run lẩy bẩy! Vì vậy anh hết sức buồn bực nhưng lại vô cùng nhanh chóng chạy tới bệnh viện.

Thấy dáng vẻ hay đùa giỡn của Hà Nhu Quân nay lại đang khẩn trương, Mạnh Ảnh khẽ nhếch khóe môi, “Ừ, tốt hơn nhiều.”

Hà Nhu Quân như trút được gánh nặng thở phào nhẹ nhõm.

Người đưa cơm đem tới rất nhanh, Hà Nhu Quân mở cửa trả tiền rồi cầm hộp cơm đi vào.

Mạnh Ảnh không có chút hứng thú, chiếc đũa đâm chọc vào trong hộp cơm, miễn cưỡng ăn vài miếng liền để đũa xuống. Hà Nhu Quân thấy cô như vậy, thở dài, giả vờ đi toilet, chạy tới toilet gọi cho Trình Diệc Nhiên.

“Cô ấy làm sao vậy?”

Điện thoại vừa thông thì biết ngay là tình hình “Ảnh nhi” của mình, lão đại thật hiểu rõ chị dâu đó.

Mình nên tha thứ cho Trình Diệc Nhiên đã rất cẩu kính, nhưng giận mà không dám nói gì bạn học, không dám trực tiếp oán giận, đành phải khinh bỉ Trình đại BOSS trong lòng để trút ra tâm tình buồn bực, nếu như liên tục nhìn chắc anh sẽ phát điên.

“Không chịu ăn cơm.” Cho nên, ngài mau mau đến đây đi, tên nhỏ bé như tôi còn muốn về ngủ nha.

Chỉ nghe thấy “bang” một tiếng, đầu dây bên kia xuất hiện âm thanh bận máy, nhất định là bị người nào đó đập. Điện thoại di động đáng thương, tháng này mày là nạn nhân thứ mấy rồi? Gần đây, Hà Nhu Quân đã hóa thân thành đại sứ thiện chí, tràn đầy cảm thông với tất cả mọi thứ bên cạnh Trình đại BOSS.

Chương 8. Về nhà

Hà Nhu Quân vén một góc rèm cửa sổ lên, nhìn xuống dưới lầu thấy một chiếc Bentley xa hoa màu đen dừng lại, hạ rèm cửa sổ, trong lòng bắt đầu đếm thầm.

Mới đếm tới 29, cửa phòng bệnh có động tĩnh.

Lão đại, tốc độ lão luyện của anh thực không tồi nha, nhưng nơi này là lầu năm a.

Nhìn thoáng qua cô gái đang nhắm mắt nằm nghỉ ngơi trên giường, Hà Nhu Quân cười nhẹ, nhanh chóng mở cửa.

“Lão đại.”

“Ừ.” Trình Diệc Nhiên qua loa đáp một tiếng, bước vài bước đi đến bên giường.

Hà Nhu Quân thấy thế lập tức chuồn mất, lúc này không lượn đi thì đợi tới khi nào?

Tự nhiên người nào đó rơi vào đau lòng không có tâm tư để ý chuyện khác, lúc anh chợt nhớ ra mới phát hiện Hà Quân Nhu đã biến mất rồi.

Mạnh Ảnh ngủ thật say, hô hấp đều đặn, chẳng hay biết người nào đó thấy trên trán cô thật ra chỉ là vết xước nhỏ, lại được băng bó kỹ quá, gần như không thể thờ.

Trình Diệc Nhiên để áo khoác xuống, kéo ghế lại ngồi, chỉ nhìn cô, không làm gì cả. Một hồi lâu tinh thần mới tỉnh táo lại, nghĩ tới cô không có ăn gì, bảo đầu bếp ở nhà làm cho cô mấy món bình thường cô thích ăn để đem tới, đặt trong hộp giữ nhiệt.

Mạnh Ảnh ngủ khá bình yên, một giấc tỉnh lại đã là sáng sớm, vừa mới nghiêng đầu liền thấy Trình Diệc Nhiên nằm sát bên mép giường. Mái tóc đen dày sáng lên dưới ánh nắng mặt trời, lông mi dày dài tạo nên vệt bóng mờ trên mặt, đôi môi đẹp áp trên chiếc chăn trở nên trắng bệch, ngón tay thon dài nắm lấy bàn tay trong chăn của cô.

Mạnh Ảnh không cử động, cô chợt nhận ra mình lại thấy cảm động còn có... vui vẻ nữa. Thật ra rồi khỏi anh cũng chưa tới một tháng, nhưng mà, cô cảm thấy đã lâu thật lâu. Không có anh che chở, cô cảm thấy cảm giác bất lực đã lâu chưa từng có lại trở về. Thế nhưng, cô biết mình không thể lại tiếp tục như vậy, bọn họ đã ly hôn rồi.

Tiếng thở dài gần như không thể nghe thấy, Trình Diệc Nhiên lại bị đánh thức, đủ thấy được anh ngủ cũng không yên.

“Em đã tỉnh rồi à?”

Mới tỉnh ngủ, thanh âm của anh trầm thấp, dễ nghe nhưng có chút lơ mơ. Mạnh Ảnh bắt đầu nhớ lại mỗi buổi sáng tỉnh dậy trong ngực anh.

“Ừm.” Rút tay bị anh nắm, Mạnh Ảnh có chút không được tự nhiên quay đầu đi.

“Có đói bụng không? Muốn ăn cái gì sao?” Trình Diệc Nhiên không để ý tới lạnh nhạt của cô, dịu dàng hỏi.

“Ừm.” Mạnh Ảnh đáp một tiếng, kéo chăn ra chuẩn bị xuống giường đi rửa mặt, vì phải nằm quá lâu, chân mới đặt xuống đất cứ như giẫm lên bông, liền yếu ớt ngã xuống, cũng may Trình Diệc Nhiên lao tới ôm lấy cô.

“Đi toilet sao?” Trình Diệc Nhiên ẵm ngang cô lên, khẽ hỏi.

Mạnh Ảnh có chút luống cuống túm lấy y phục của anh, mặt chôn trong ngực anh, nước mắt hồ thẹn lại không cách nào ngăn được, từng giọt từng giọt rơi xuống.

“Diệp Nhiên, thật xin lỗi...” Nghĩ tới nghĩ lui Mạnh Ảnh thấy mình gần như chỉ có thể nói một câu vô dụng cứng ngắt như vậy, nhưng một câu nhẹ nhàng như vậy làm sao có thể bù đắp cho lỗi lầm của mình?

Trước ngực ẩm ướt, vài vốc lạnh lẽo đánh vào ngực anh. Trình Diệp Nhiên đau lòng còn không kịp, làm sao mà nhẫn tâm trách cứ cô được. “Ngoan nào, đừng khóc, anh không trách em.”

Nghe vậy, Mạnh Ảnh càng khóc lớn hơn và nhiều hơn, Trình Diệp Nhiên cúi đầu hôn lên nước mắt ở khóe mắt cô, “Được rồi, đừng khóc nữa, em khóc nghĩa là mất nước, càng khóc càng phải truyền nước biển.”

Mạnh Ảnh rửa mặt xong đi ra, vành mắt vẫn còn hồng hồng, Trình Diệp Nhiên ôm cô ngồi trên giường, lấy thức ăn trong hộp giữ nhiệt ra, nhìn cô ăn từng miếng từng miếng, nhu tình mật ý trong mắt chắc chắn có thể giết chết một con bò.

Cơm nước xong, tâm tình của Mạnh Ảnh cũng có chút ổn định, nhìn Trình Diệp Nhiên đẹp trai lại có chút lộn xộn ở trước mặt, đáy lòng cô sinh ra cảm xúc chưa từng có, may mắn anh không trách cô, hoặc là không còn tiếp tục trách cô.

Cô thật sự lo lắng anh trách cứ cô! Lý do tại sao cô cũng không dám muốn biết.

Thấy cô gần như đã khỏe lên, Trình Diệp Nhiên không ngần ngại mang cô xuất viện.

Gần như không có phản đối, bọn họ trở lại nhà họ Trình.

Người giúp việc ở cửa thấy Trình Diệp Nhiên ôm Mạnh Ảnh trở về, vui mừng đến mức cười toe toét, vội vàng bước lên chào hỏi.

Có trời mới biết, những ngày bà chủ rời đi bọn họ sợ ông chủ đến cỡ nào, trên mặt suốt ngày bao phủ một tầng băng lạnh, đến gần ông ấy lập tức sẽ cảm giác được rét lạnh tận xương.

Trình Diệp Nhiên hiếm khi cười, “Cô ấy mệt mỏi, mọi người cứ đi làm việc của mình đi.”

Trình Diệp Nhiên vui vẻ ôm Mạnh Ảnh lên lầu, dùng bữa vội vã đẩy cửa ra, cẩn thận ôm cô đến trên giường.

Vừa mới rời khỏi người, hai tay Mạnh Ảnh ôm cổ anh không buông, đôi mắt nhìn thẳng vào anh.

Cúi người hôn lên trán cô, “Anh đi giúp em pha nước tắm, một chút nữa sẽ trở lại.”

Mạnh Ảnh dưới sự trợ giúp của anh được tắm sạch sẽ, Trình Diệp Nhiên săn sóc giúp cô sấy khô tóc, cẩn thận tránh đi vết thương trên trán cô.

Mạnh Ảnh kéo anh ngồi xuống, mặt quay về phía mình, cắn cắn môi, “Anh không đi làm sao?”

Trình Diệp Nhiên cười cười, “Công ty không có anh một ngày sẽ không sập.”

Nói dứt lời, kéo cô ngồi trên đùi mình, cũng không thể nhịn được nữa, cúi đầu xuống hôn lên đôi môi cô.

Mạnh Ảnh nhắm mắt lại, nhẹ nhàng hôn trả lại anh.

Trình Diệp Nhiên đã lâu rồi không chạm vào cô, hô hấp liền dồn dập lên. Áo choàng tắm của Mạnh Ảnh mở rộng ra rất nhanh, ngón tay thon dài của anh xoa lên da thịt nhẵn nhụi của cô, trong lòng thầm thờ dài thỏa mãn.

Nhưng mà, lo lắng đến thân thể cô còn chưa khỏe hẳn, anh cũng không tiếp tục động tác tiếp theo. Không cam lòng lại một lần nữa hôn lên đôi môi ngọt ngào của cô, cho đến hai người đều thở hổn hển, Trình Diệp Nhiên mới buông cô ra, chậm rãi giúp cô đem dây thắt lưng của áo ngủ buộc lại.

Trình Diệp Nhiên gần đây nghỉ ngơi không tốt lắm, bây giờ tâm tình buông xuống, thật sự cảm

thấy rất mệt mỏi. Kéo Mạnh Ảnh lại để cô cùng ngủ mình.

Mấy lần Trình Diệc Nhiên từ trong mộng giật mình tỉnh lại, cảm giác được sự trống trải trong ngực trước đây không còn liên yên tâm ngủ say sưa. Tinh thần của Mạnh Ảnh đã gần như bình ổn lại, nhưng nhìn thấy anh sao lại mệt mỏi như vậy, liền nghe lời nằm yên trong vòng tay anh, mở mắt nhìn anh ngủ đến gần người.

Trình Diệc Nhiên ngủ một giấc đến giờ dùng bữa tối, lúc tỉnh lại Mạnh Ảnh đã không ở trên giường, trong lòng cả kinh, lập tức kéo chăn ra bước nhanh ra khỏi phòng ngủ, đi xuống lầu, từ xa thấy bóng dáng nhỏ nhắn xinh đẹp đang bận rộn ở phòng bếp, trái tim của anh mới từ từ đều nhịp.

Mạnh Ảnh đang hầm soup, cảm giác được cái ôm chặt ngang eo, mỉm cười và quay đầu hôn lên cằm của anh, “Ngủ đủ rồi sao?”

“Ừ, đang hầm xương sao?” Trình Diệc Nhiên hơi chồm lên phía trước, nhìn vào nồi soup đang sôi, hít sâu một hơi, “Thật thơm.”

“Đi rửa tay, có thể ăn liền.” Mạnh Ảnh vỗ vỗ vào cánh tay đang ôm eo mình, múc một muỗng súp thổi cho nguội đi rồi cúi đầu nếm thử, cảm thấy không tệ lắm.

Trình Diệc Nhiên trong mắt tràn ngập hạnh phúc, đặt cằm lên vai của cô, “Không đi đâu.”

Mạnh Ảnh tắt lửa, từ trong vòng tay anh xoay người đối mặt với anh, hai tay véo nhẹ lên gương mặt đẹp trai của anh, “Anh ngứa da phải không? Nhanh lên đi.”

Dưới uy quyền của Mạnh Ảnh, Trình Diệc Nhiên vẫn cười cười như cũ, còn làm càn hôn lên mặt cô, tiếp tục ăn vạ, “Không đi.”

Mạnh Ảnh buồn cười trừng mắt nhìn người nào đó như con nít, nhón chân lên trao cho anh một nụ hôn Pháp nóng bỏng.

Nụ hôn vừa hôn dứt, Mạnh Ảnh cười cười vỗ vỗ vào mặt anh, “Được rồi, ngoan ngoãn đi rửa tay đi.”

Người nào đó còn muốn tiếp tục ăn vạ, nhưng nhìn đến sắc mặt dần thay đổi của Mạnh Ảnh, trong lòng hiểu rõ ngụ ý của cô, tính khí dịu dàng của cô thường không duy trì được lâu, nín nọt cười một tiếng, trong lòng vẫn còn sợ hãi liền đi ra ngoài rửa tay chờ ăn cơm.

Chương 9. Tan vỡ

Uống một chén soup, Trình Diệc Nhiên lộ ra nụ cười thứ 11 vào đêm nay.

Tâm tình của Mạnh Ảnh cũng không tệ lắm, gấp miếng thịt cho anh. Chợt nhìn thoáng qua điện thoại đang nhấp nháy trên bàn, “Điện thoại của anh kia.”

Trình Diệc Nhiên đã sớm biết có điện thoại đến, nhưng vừa thấy là Lưu Tử Ngạo thì không muốn để ý nữa, đã trể thế này còn gọi điện thoại đến nhất định là có việc, không khí bây giờ rất tốt, dùng để giải quyết vấn đề thì quá lãng phí.

“Mau nghe đi, lỡ có chuyện gì gấp thì sao?” Mạnh Ảnh thuận tay cầm điện thoại lên đưa cho anh.

Trình Diệc Nhiên miễn cưỡng để đôi đũa trong tay xuống, cầm lấy điện thoại, “Chuyện gì?” Khẩu khí không tốt lắm.

Đầu dây bên kia là Lưu Tử Ngạo, khẽ ngừng lại, không phải là tiểu Mạnh Ảnh đã về nhà sao? Sao giọng điệu lại như vậy nha...

“Chuyện gì?” Cả buổi không nghe trả lời, giọng của Trình Diệc Nhiên lộ vẻ bức bối hỏi lại lần nữa.

“A, là thế này, Dương thị đã giành được mảnh đất ở Thành Đông kia. Chúng ta có nên ra tay hay chưa?”

Trình Diệc Nhiên mặt không thay đổi nhìn thoáng qua cô gái ngồi đối diện yên lặng ăn cơm, “Ừ.”

Mạnh Ảnh nhận ra ánh mắt của anh, ngẩng mặt lên nhìn anh khẽ mỉm cười.

Trình Diệc Nhiên nhìn thẳng vào cô, nhấn mạnh từng chữ: “Cho ngân hàng tạo áp lực, kéo bọn họ vay.” Nói dứt lời, đem điện thoại để lên bàn, thu hồi ánh mắt, làm như không có chuyện gì cầm đũa lên tiếp tục ăn cơm.

Không khí trên bàn không ngừng lạnh đi 10 độ, nhưng có vẻ như anh không nhận ra, còn ung dung uống một hớp nước.

“Anh không thể làm như vậy!” Mạnh Ảnh nắm chặt đôi đũa trong tay, bất ngờ đứng lên, trong bầu không khí yên tĩnh làm tiếng kéo của chiếc ghế phát ra âm thanh chói tai. Trong phòng quá yên lặng, toàn bộ lời nói trong điện thoại cô đều nghe được.

Đôi đũa của Trình Diệc Nhiên đang hướng tới đĩa thịt kho dừng lại một chút, lại lập tức gấp lên một miếng thịt kho bỏ vào trong miệng, thong thả ung dung nhai, từ đầu đến cuối anh không hề ngẩng lên.

“Trình Diệc Nhiên!” Mặt Mạnh Ảnh tái nhợt như tờ giấy, phần nộ nhìn người đang ung dung ngồi ăn cơm trước mắt, trong mắt ngọn lửa sáng quắc bốc lên.

Trình Diệc Nhiên lạnh lùng cười, kéo khăn ăn ưu nhã lau khô miệng một chút, mới chậm rãi ngẩng đầu lên, “Thế nào, em đau lòng sao?”

Giọng của anh rất thấp, thậm chí có thể nghe thấy một nụ cười, thế nhưng, Mạnh Ảnh vẫn bị ý hận trong mắt anh làm hoảng sợ. Nhưng mà, có một số điều Mạnh Ảnh không kịp suy nghĩ trước đã bật thốt ra.

“Đúng thế thì sao?”

Hối hận đã không kịp rồi, mắt của Trình Diệc Nhiên hằn lên tia máu nhìn cô cười, tay nhanh chóng đem tất cả đồ ăn trên bàn đưa xuống đất, trong một khắc cả gian đại sảnh chỉ nghe thấy tiếng chén đĩa vỡ vụn.

Người giúp việc đều trốn vào trong phòng của mình không dám ra, trong nhà chỉ có mình cô và anh đối đầu, Mạnh Ảnh không chút nghi ngờ dưới một giây tiếp theo sẽ bị anh bóp chết.

Thế nhưng, từ trước đến nay cô không biết quanh co, tiểu vũ trụ bùng nổ vừa nhanh vừa mãnh liệt, không sợ chết nói: “Có bản lĩnh thì anh hướng vào em, trút giận sang người khác là có ý gì?! Anh dám động Dương thị, em lập tức gả cho Dương Kỳ Ngôn!!”

Giọng Mạnh Ảnh rất lớn, cả ngôi biệt thự đều quanh quẩn thanh âm của cô.

Trái tim của Trình Diệc Nhiên co rút kịch liệt, đau đến mức anh thật sự cảm thấy rất tức ngực, anh chậm rãi ngồi xuống, “Tùy em, về phần Dương thị, anh nhất định phải đoạt được.”

Nói dứt lời, lại cúi đầu bật cười, “Lấy hần ta? Chuyện này còn phụ thuộc vào số mệnh của hần có tốt hay không.”

Lời nói mang theo sát khí khiến Mạnh Ảnh đứng không vững, ngón tay bấu chặt vào mép bàn, “Anh ta nếu như là có mệnh hệ gì, cùng lắm là em một mạng đổi một mạng.”

Trình Diệc Nhiên nheo mắt lại nhìn cô, “Chỉ cần em dám, anh liền đem tất cả mọi người trong Mạnh thị đi xuống cùng em.”

Nói dứt lời, Trình Diệc Nhiên đột nhiên đứng dậy, vội vã lên lầu. Nếu ở bên cô ngày ngày thêm một giây nữa, chỉ sợ rằng anh sẽ bóp chết cô.

Mắt thấy anh sắp đi đến cửa thư phòng, Mạnh Ảnh nhanh chóng chạy lên lầu giữ chặt anh.

“Diệc Nhiên...”

“Còn muốn dùng chiêu này sao?” Trình Diệc Nhiên không quay đầu lại, “Đáng tiếc đã không dùng được nữa, em tốt nhất là dưỡng sức đi mật báo cho Dương Kỳ Ngôn đi.”

Giọng điệu trào phúng không biết từ đâu làm Mạnh Ảnh cảm thấy chua xót, anh chưa từng đối xử với cô như vậy? Thì ra, chỉ cần tình cảm tách ra, ân sủng trước đây cũng chỉ là mây trôi.

Cả khuôn mặt và môi của Mạnh Ảnh không có chút huyết sắc, ngón tay mảnh mai trắng nõn vẫn gắt gao túm lấy y phục của anh không buông.

Trình Diệc Nhiên không chút lưu tình dùng sức kéo mạnh từng ngón tay của cô ra, đóng cửa phòng thật mạnh ngay trước mặt cô.

Mạnh Ảnh hồn bay phách lạc đi khỏi nhà họ Trình, một thoáng sau khi lên xe mới giật mình đưa tay đi lau hai hàng nước mắt vỡ vụn.

Trong thư phòng của Trình Diệc Nhiên, nhớ lại lời nói quyết liệt của cô, tim liền đau gần như muốn nổ tung, đập vào mọi thứ trong thư phòng như phát điên, lão quản gia dẫn một đoàn người giúp việc nhanh chóng xoay quanh dưới lầu. Cuối cùng, lão quản gia thấy tình trạng này không ổn, lập tức nhấn số điện thoại của Lý Trí.

Lý Trí, Lưu Tử Ngạo, Hà Nhu Quân ba người bọn họ một trước một sau chạy tới nhà họ Trình, cuối cùng ba người hợp lực phá cửa thư phòng, bắt chấp bả vai đau đớn, lập tức chạy vào thấy Trình Diệc Nhiên nằm ngã trên mặt đất.

Hai tay của Trình Diệc Nhiên bị mảnh vỡ thủy tinh đâm bị thương, máu chảy đầy đất, mà trong thư phòng cũng không tìm được một món đồ hoàn hảo.

Lý Trí cùng Lưu Tử Ngạo đỡ Trình Diệc Nhiên dậy, Hà Nhu Quân lập tức gọi điện thoại cho bác sĩ ở bệnh viện thuộc Trình thị.

Thật ra Trình Diệc Nhiên đã tỉnh lại, thấy mấy người bọn họ, không nói gì, đẩy tay Lý Trí cùng Lưu Tử Ngạo đang đỡ anh.

“Lão đại...” Lưu Tử Ngạo cố gắng nói chút gì đó, nhưng thấy Trình Diệc Nhiên không muốn nói chuyện nhiều cùng đáng vẻ chớ lại gần, liền tự giác im lặng.

Lý Trí vẫn duy trì dáng vẻ bình tĩnh như trước, theo thói quen đẩy gọng kính ngang sống mũi, ngồi dựa trên ghế sofa nhắm mắt dưỡng thần.

Hà Nhu Quân ở trong lòng bái lạy Mạnh Ảnh nhiều lần, nha, có thể làm âm ỉ thái quá như vậy, kể từ khi cô xuất hiện ai cũng không có một ngày tốt lành, mẹ nó, đúng là một đứa con nít!

Tay của Trình Diệc Nhiên được lão quản gia xử lý đơn giản một chút, nhưng vết thương ở lòng bàn tay nhìn thấy mà phát hoảng.

Bác sĩ rất nhanh liền chạy tới, nhìn thoáng qua bốn người trầm mặc, không nói gì đi lại giúp Trình Diệc Nhiên băng bó. Ông cũng từng gặp qua tình cảnh hỗn loạn thế này, nhưng Trình Diệc Nhiên từ trước đến nay lãnh đạm ưu nhã lại mất không chế như thế này là lần đầu ông thấy, nguyên nhân hậu quả của việc này thì nói sau đi, trong lòng không nhịn được phán một câu: hồng nhan họa thủy!

“Làm sao rồi?”

Lý Trí thấy tay của Trình Diệc Nhiên bị băng bó rất chặt, hơi cau mày hỏi.

Bác sĩ cười khoát khoát tay, “Không có việc gì, chuyện nhỏ, trong một tuần lễ đừng dính nước, uống đúng liều lượng số thuốc tôi kê toa, chắc không bao lâu sau sẽ ổn thôi.”

Hà Nhu Quân đứng dậy tiễn bác sĩ, mắt nhìn người giúp việc đứng cả một phòng, lên tiếng cười cười, “Không có việc gì, anh ấy tạm thời không chết đâu, mọi người đi nghỉ ngơi trước đi.”

Lão quản gia luôn trung thành và tận tâm nghe vậy, không đồng ý nhú mày nhìn Hà Nhu Quân, Hà Nhu Quân lập tức cười làm lạnh nói: “Ý của tôi là anh ấy không có gì đáng ngại, ha ha.”

Lão quản gia nghe vậy, hừ một tiếng, rồi dẫn đám người đang chờ đợi đi nghỉ ngơi.

Lưu Tử Ngạo khinh bỉ nhìn kẻ nào đó ngay cả lão quản gia cũng không khiến được, xoay người nhìn người đang bị thương nằm nghiêng trên ghế sofa, “Cái kia, lão đại, không thì anh lên giường nghỉ ngơi đi?”

Trình Diệc Nhiên dường như không nghe thấy, đưa tay che đi đôi mắt, nằm bất động.

Điện thoại di động của Lý Trí reo lên, vừa nhìn thì thấy là vợ anh gọi, khẽ mỉm cười, “Ừ... Lão đại? ... Anh ấy không có việc gì... Anh sẽ trở về.”

Cúp điện thoại, đứng dậy dặn dò Hà Nhu Quân cùng Lưu Tử Ngạo vài câu, liền vội vã chạy về nhà cùng vợ yêu.

Lúc Trình Diệc Nhiên chịu mở miệng đã gần bình minh, hai người đang buồn ngủ nghe thấy Trình Diệc Nhiên nói chuyện, lập tức hết buồn ngủ.

“Ngày mai, toàn bộ cùng Dương thị khai chiến.”

Lưu Tử Ngạo cùng Hà Nhu Quân nhanh chóng liếc mắt nhìn nhau, trao đổi ý nghĩ trong lòng giữa hai người.

Lưu Tử Ngạo: chẳng phải đã nói là chỉ muốn giành lấy toàn bộ thành phố S thôi sao? Dương thị vốn là một doanh nghiệp lớn vững chắc, tuy so ra là thua kém Trình thị, nhưng mà, muốn thôn tóm tuyệt đối không phải là chuyện dễ.

Hà Nhu Quân: giết địch một ngàn thế này, việc tự hao tổn tám trăm dù sao cũng không phải là tác phong của lão đại nha? Nhất định là bị kẻ gây ra tai họa kia làm tức chết rồi.

Chương 10. Đau thương

Nằm ở nhà hai ngày, Mạnh Ảnh mới quay về công ty đi làm, Chu Việt Dương lại nói rất tốt, Mạnh Ảnh tùy tiện nói dối một cái, giải thích lý do không đi làm, anh gật đầu cười cười, cũng không nói gì.

Mạnh Ảnh cả ngày không chuyên tâm làm việc, khó có được tâm trạng bình tĩnh.

“Các người...”

Dương Kỳ Ngôn nói giữa chừng thì ngừng lại, vẻ mặt lãnh đạm trước giờ vẫn không thay đổi, uống một ngụm rượu đỏ, rũ mắt xuống say sưa nhìn chằm chằm chất lỏng trong ly.

Trong nhà hàng cũng không có nhiều người, âm nhạc du dương trong không khí thanh nhã, hiếm khi có được hoàn cảnh tốt, nếu có tâm tình tốt có lẽ sẽ thưởng thức nó, thế nhưng tâm tình hiện nay của cô có tốt không?

Mạnh Ảnh đang cắt miếng beefsteak liền dừng tay, cả buổi mới cuối đầu đem một nửa miếng beefsteak cắt ra hoàn toàn.

Mới tan tầm liền nhận được điện thoại của anh, lại nói như về đã lâu rồi bọn họ không liên lạc với nhau, từ ngày cô và Trình Diệc Nhiên ở chung một chỗ là bọn họ tự động cắt đứt liên lạc. Trước ngày hôm nay cô đều cho là anh thật sự suốt đời sẽ không nghĩ đến cô nữa, mà có lẽ bọn họ cả đời cũng không có duyên ngồi cùng một bàn nữa.

Một người như anh lại có thể cúi đầu sao, cô không ngạc nhiên lắm, anh đã nói rằng cả đời sẽ không tha thứ cho cô, cô thật sự tin như vậy. Thế nhưng, sau ngạc nhiên lại càng cảm thấy mất mát nhiều hơn.

Nếu như bạn rất yêu rất yêu một người, thì bạn có thể sẽ cảm nhận được loại cay đắng mà Mạnh Ảnh phải đối mặt với anh, loại cay đắng mà bạn không biết làm sao để đối mặt. Đã hứa sẽ dành phần đời còn lại của cả hai bên nhau nhưng bây giờ lại mặt lạnh với nhau, cho nên người ta thường nói sự đời dễ đổi thay. Rất nhiều lần, Mạnh Ảnh đều tự hỏi mình, nếu như tất cả mọi người đều là nạn nhân, vậy thì rốt cuộc ai mới là người chiến thắng thật sự?

Mạnh Ảnh là một người bướng bỉnh, nhưng vào lúc đối mặt với anh, cô bất giác trở nên yên lặng, trở nên hiểu chuyện. Bởi vì, anh là Dương Kỳ Ngôn, là lý tưởng duy nhất vào thời thiếu nữ của cô.

Rất nhiều chuyện Mạnh Ảnh đều sợ hãi khi nghĩ lại, bởi vì cô biết rõ mình sẽ hối hận, cho nên trước kia cô giả bộ giả cho Trình Diệc Nhiên mọi thứ cho tới bây giờ đều không tồn tại, cô đơn thuần chỉ là một cô gái được gọi là Mạnh Ảnh, là vợ của Trình Diệc Nhiên.

“Vụ bãi biển Thành Tây ở thành phố S là do Trình Diệc Nhiên làm, đúng không?” Dương Kỳ Ngôn đột nhiên ngẩng đầu nhìn cô, ánh mắt bén nhọn khiến Mạnh Ảnh cảm thấy khổ sở.

Nắm chặt dao nĩa trong tay, Mạnh Ảnh ép mình ngẩng đầu.

“Đúng.”

Quả nhiên, Mạnh Ảnh vừa thừa nhận, Dương Kỳ Ngôn cũng thu lại ánh mắt, nhìn đi nơi khác, tóm lại chính là không nhìn cô. Trong lòng quận đầu từng đợt từng đợt đánh tới, Mạnh Ảnh lại nhẹ nhàng nở nụ cười, “Vi vậy, cái mà em nợ anh đã trả xong, về sau hai ta sòng phẳng.”

Dương Kỳ Ngôn cũng không biểu hiện ra vẻ mặt gì, nhàn nhạt nói, “Thì ra là vậy.”

Giọng điệu lạnh lùng khiến cô tưởng rằng mình đã quen với giọng điệu của anh làm trong lòng Mạnh Ảnh càng trầm xuống, chỉ có điều, Mạnh Ảnh lại không biểu hiện những gì trong lòng đang nghĩ tới lên trên mặt.

“Thật ra, tôi rất khôn ngoan đúng không, thừa dịp cô xuất ngoại, đem văn kiện cơ mật trọng yếu như vậy đưa cho Lưu Hàn, hẳn ghét Trình thị như vậy, nhất định sẽ cho là kẻ ngang ngược như cô làm vụ này.”

Nói dứt lời, Mạnh Ảnh bật cười, cười đến mức lệ muốn tuôn ra khỏi hốc mắt, cô ngửa đầu đơn giản chỉ để cảm lại những giọt nước mắt, đồng thời cũng kiềm nén lại mềm yếu của mình.

“Tại sao anh phải làm vậy?”

Khẩu khí của Dương Kỳ Ngôn vẫn trầm ám, ngã người tựa lưng vào ghế ngồi, áo vest sọc tối màu tùy ý vắt lên lưng ghế dựa, trên người mặc áo sơ mi màu đen càng phát ra lạnh lùng bức người, ngón tay thon dài liên tục xoay một điều thuốc.

“Bởi vì tôi không muốn thấy một cuộc sống thanh thản như vậy, nỗi thống khổ của cô tôi vẫn còn muốn trả.”

Mạnh Ảnh nuốt thức ăn trong miệng xuống, nói gần từng chữ. Trong lòng cô không cần ngập chìm trong cảm giác tội lỗi nữa, cô không phải là người không tim không phổi, cô không muốn thua thiệt bất cứ kẻ nào. Mỗi ngày mỗi đêm chỉ cần ký ức bắt đầu hồi phục, tội lỗi trong lòng cô sẽ tuần hoàn theo máu trong cơ thể của cô.

Dương Kỳ Ngôn đau lòng nhắm mắt lại, cuối cùng giọng nói lạnh lẽo từ đôi môi mỏng phun ra từng lời rõ rệt, “Cô nằm mơ đi! Cô cho rằng cô như vậy là xong sao, cô cho rằng cô cùng Trình Diệc Nhiên ly hôn, cùng người trong nhà bất hòa, rời khỏi nhà ra ngoài sống, cô liền trả sạch nợ của tôi sao?”

Dương Kỳ Ngôn nâng ly rượu lên uống một hơi cạn sạch, “Cái cô nợ tôi chính là đã đánh sập toàn bộ thế giới, cô lấy cái gì tới trả?”

“Không, vẫn chưa xong sao, có phải chỉ cần em cả đời không hạnh phúc, như vậy nỗi đau của anh có thể qua đi?”

Nghe vậy, vẻ bình tĩnh trên mặt Dương Kỳ Ngôn từng chút từng chút vỡ nát, “Không cần, tôi không cần cả đời dính tới một người dung. Như cô mong muốn, hai ta chấm dứt.”

Người đi trà lạnh.

Dương Kỳ Ngôn đi thật lâu, Mạnh Ảnh nhìn chăm chăm vào chỗ ngồi trống trơn trước mắt, không ngăn được nước mắt.

Mấy người ai cũng nói năng hùng hồn đầy lý lẽ như vậy, tôi là kẻ xấu xa nhất trên thế giới này, vậy có ai nói cho tôi biết, tại sao tôi lại biến thành cái dạng này?

Người dung? Ha ha, đúng vậy, sao mình còn có thể cho là mình cùng anh ta còn có bất kỳ liên quan gì? Từ cái ngày cô kiên quyết nói “Em chọn Trình Diệc Nhiên” trở đi, Dương Kỳ Ngôn luôn ôn nhu với cô kia đã không còn tồn tại. Mà Mạnh Ảnh chỉ biết người hay cười vui vẻ kia sẽ không còn tùy ý nở nụ cười như vậy nữa...

Nếu như thời gian lui về sáu năm trước, có phải là mọi thứ còn có thể cứu vãn hay không, cô, có thể không xử như vậy, mà Dương Kỳ Ngôn cũng sẽ không khổ sở như thế?

Đúng vậy, nếu như thời gian có thể quay lại, mọi thứ đều có thể cứu vãn được, bởi vì khi đó bọn họ, vẫn còn là hai người xa lạ hoàn toàn không quen biết. Thế nhưng, không có nếu như, cuộc sống dạy chúng ta luôn nhìn về phía trước, cho nên những thứ kia chỉ có thể là những ký ức xa xỉ.

Rất nhiều người không hài lòng với vận mệnh, nhưng Mạnh Ảnh lại biết rõ vận mệnh của cô là do một tay cô tạo thành, vậy nên cơ bản là không thể đổ lỗi cho ai khác.

Lần đầu tiên nhìn thấy Dương Kỳ Ngôn, có lẽ là lúc cô học trung học, đi học không vui vẻ gì, nhưng không có can đảm chống đối. Anh sống ở ngôi nhà đối diện với biệt thự nhà cô, phòng ngủ cũng đối diện phòng cô. Nhiều đêm không ngủ được, cô vén một góc rèm cửa sổ lên, luôn có thể thấy bóng anh hiện trên rèm che, vừa nghiêm túc vừa tốt đẹp.

Nhìn thấy mặt anh là vào một buổi chiều nóng bức nào đó, cô từ lớp học thêm về, đứng bên cửa sổ, vừa khéo là anh cũng vậy, nằm sấp phía trong cửa sổ nhìn ra xa, gió thổi tóc anh lên, trên khuôn mặt dễ nhìn lại trung ra vẻ mặt lãnh đạm.

Mạnh Ảnh đột nhiên nhớ tới, anh chính là Dương Kỳ Ngôn mà giáo viên trong trường thường khen ngợi kia, mặc dù anh đã tốt nghiệp được ba năm, nhưng anh vẫn là học sinh ưu tú cả về nhân phẩm lẫn học vấn trong suy nghĩ của giáo viên, vẫn là huyền thoại bất tử trong Z, bởi vì anh là học sinh của trường đã đậu thủ khoa trong kỳ thi tuyển đại học năm đó. Khi đó trên bảng tuyên truyền trong trường treo vài tấm ảnh chụp của anh, anh rất nổi bật, không đơn thuần là hình của anh ở hàng đầu, mà là, chân mày trên khuôn mặt anh tuấn của anh tỏa ra khí thế mạnh mẽ đủ để bất kỳ cô gái trẻ nào cũng có thể yêu mến.

Chương 11. Ghen tuông

Bên trong Trình thị một lần nữa lại lâm vào cảnh người người cảm thấy bất an. Một ngày Trình Diệc Nhiên muốn phát điên vài lần, ngay cả người tinh táo như Lý Trí cũng có chút buồn bực sờ lên cằm công nhận, ông chủ nóng giận này, vô cớ xuất binh, tiểu Mạnh Ảnh gây họa, không chút lý lẽ lại trút lên đầu bọn họ.

Đạo gần đây lão đại đều làm thêm giờ mỗi ngày, bọn họ cũng không thể tan tầm đã về. Kiên trì với việc tăng ca, trong khoảng thời gian này hoạt động của công ty không ngừng tăng gấp hai lần, nhưng sắc mặt của Trình Diệc Nhiên lại càng ngày càng u ám.

Mà lúc này vợ ở nhà cũng không thêm nhìn mặt mình, giờ anh tự hỏi chút nữa về nhà làm sao để dỗ dành. Lý Trí có chút nhức đầu nhìn ra muôn vàn ánh đèn bên ngoài, vợ anh đã không giống như mấy ngày trước, bây giờ hoàn toàn bỏ mặc không thêm quản nữa, hôm nay anh nhìn điện thoại không dưới 20 lần, một cú điện thoại cũng không có, gọi điện thoại tới cũng không ai bắt máy.

“Ồ, muốn về nhà sao, bị Lâm Du lạnh nhạt lâu rồi hả?”

Hà Nhu Quân buồn chán pha một ly café bay vào phòng làm việc của Lý Trí, thấy anh ta không ngừng xem điện thoại, cười trêu chọc. Lý Trí máu lạnh, trước khi kết hôn nổi danh hoa hoa đại thiếu, phụ nữ đối với anh ta quả thực là quần áo cũng không bằng, sau khi kết hôn lại thay đổi thật lớn, thật giống một kẻ si tình chỉ cần có chút thời gian là chạy về nhà với vợ, người không hiểu chuyện sẽ nghĩ anh ta cư xử rất ý tứ.

Lý Trí đang viết và vẽ vài thứ trong cuốn đề án, mí mắt cũng lười nâng lên.

Hà Nhu Quân thấy Lý Trí không có phản bác lại mình, có chút hí hửng, đặt mông ngồi lên bàn làm việc của anh, ưu nhã uống một ngụm café, nghiêng đầu nhìn anh làm việc, “Anh với lão đại sao đều bị vợ quản nghiêm vậy, mặt mặt nam nhi quá, ý tôi là, phụ nữ bây giờ không thể nuông chiều, vợ của anh trước kia rất ngoan ngoãn, bây giờ y như là trái bom nổ chậm, chính là cô ấy...”

“Á á á... Tôi sai rồi, vợ của anh rất biết quan tâm người khác... Đây... Đừng nha... Ái da!”

Lý Trí lắc lắc ngón tay lâu rồi không hoạt động, mỉm cười ngồi xuống, đắc ý nhìn Hà Nhu Quân mặt mũi bầm dập đang lăn một vòng tròn đi.

Vợ của anh không phải là ai cũng có thể nói, Lý Trí anh đây còn không nỡ nói, tên Hà Nhu Quân dựa vào cái gì chứ?

“Nhu Quân làm sao vậy?”

Lưu Tử Ngạo đi vào đưa văn kiện, đúng lúc thấy được người nào đó chạy trời chết, cau mày ngạc nhiên hỏi.

“Không có gì, da chặt quá, nói lỏng cho cậu ta chút.”

Lời này vừa được thốt ra, Lưu Tử Ngạo rốt cuộc đã hiểu, bị đánh rồi. Chắc chắn là có liên quan tới vị kia ở nhà của Lý Trí, trong công ty này ai không biết Lý Trí có tiếng là hay lập liêm khuyết điểm của mình?! Năm trước, Lâm Du tới công ty tìm Lý Trí, bị anh trêu ghẹo vài lần, ngoài mặt Lý Trí không nói gì, sau đó, thừa dịp Mạnh Ảnh nổi giận viết ra bản kế hoạch tử tử, cứ thể phối hợp với tên sợ vợ đem anh đây đi Châu Phi một năm, giờ mới có thể trở về. Bây giờ nhớ lại trong lòng anh vẫn còn rùng mình, tên của Lâm Du cũng không dám nói lớn, lo sợ không cẩn thận đắc tội với cậu ta.

Những anh thê nô này, đều có vợ không có nhân tính nha.

“Sao vậy?”

Lý Trí nhìn tư liệu đáng ra nên xuất hiện trước mặt lão đại lại đang ở trước mặt mình, cau mày hỏi.

“Hức, cậu phải giúp tôi một chút a, lão đại kêu tôi theo dõi Mạnh Ảnh, bây giờ xảy ra vấn đề lớn, cô ấy gặp mặt Dương Kỳ Ngôn, ăn cơm ở một nhà hàng Tây a, lão đại mà nhìn thấy thì kinh khủng biết chừng nào? Anh ấy bắt tôi mỗi ngày đưa anh ấy một phần tư liệu liên quan tới tiểu Mạnh Ảnh.” Lưu Tử Ngạo như đang lo lắng điều gì đó, gương mặt tuần tú buồn bực vo thành một nắm, người luôn chú trọng kiểu tóc khi xuất hiện nhất bây giờ đang lấy tay bứt loạn tóc như cái ổ gà mà cũng không thèm để ý gì.

Lý Trí buông bút trong tay xuống, thoải mái dựa vào ghế, thích thú nhìn Lưu Tử Ngạo đang lo sợ như con kiến bò trong chảo nóng.

“Làm giả một phần tư liệu không được sao?” Lý Trí ra vẻ việc không liên quan đến mình, không chút lo lắng, hời hợt nói.

“Móa! Làm sao mà giả được, phải có hình chụp nha, mấy tên chụp hình ngu ngốc toàn chụp cảnh hai người đang ăn cơm.” Lưu Tử Ngạo nhớ lại lúc mấy tên ngu ngốc giao tài liệu cho anh, trên mặt lại còn kèm theo vẻ đắc ý, cho là mình lập được nhiều công, vẻ mặt tự hào là đã đi theo cô ấy lâu như vậy cũng tóm được “bằng chứng.”

Lưu Tử Ngạo nhận tư liệu, lập tức đen mặt, không quan tâm tới liền bỏ đi. Mẹ nó, anh không dám tự mình giao cho lão đại đâu, lão đại mà phát điên là rất đáng sợ nha nha nha! Hà Nhu Quân chết tiệt, tự nhiên vịn vào vụ Dương thị đem củ khoai lang nóng phồng tay này giao cho anh, anh đã trêu ai ghẹo ai nha?

“Vậy cậu liền tự cầu nhiều phúc đi ha.” Lý Trí đẩy mắt kính, mắt phượng hẹp dài hơi nhếch lên, khóe miệng mang theo vẻ hả hê cười lên nổi khổ của người khác! Ngón trở thon dài khẽ vuốt lên đôi môi gợi cảm, răng trắng như tuyết hơi lộ ra ngoài. Như nở một nụ cười hạnh phúc, Lý Trí luôn cười nhưng không để lại dấu tích.

Lưu Tử Ngạo vừa nhìn liền biết mình đã tìm lộn người, tìm ai cũng không thể tìm cậu ta nha, lúc này chẳng phải là đưa thú vui tới cửa cho cậu ta sao? Anh thật sự là rất đau đầu rồi. Cảm lấy tư liệu, gương mặt tuần tú cũng nhăn lại, vội vàng găm lên nổi giận đùng đùng bước đi, lúc đóng cửa cũng không quên dùng tất cả sức lực, một lúc sau cửa vẫn còn rung rung.

Nhìn cửa rung rung, trong lòng Lý Trí nghĩ: cuộc sống không thú vị nha, cần tìm cho mình một chút niềm vui thú.

Trình Diệc Nhiên suốt một ngày 24 tiếng đồng hồ ngây ngốc ngồi ở phòng làm việc, anh không muốn trở về nhà đối mặt với căn biệt thự vắng lạnh không có Mạnh Ảnh, trước đây mỗi lần về nhà, Mạnh Ảnh luôn muốn gây náo tử ra chút khó chịu với anh, anh cũng vui vẻ dỗ dành cô, bây giờ cô đi rồi, về đến nhà trong lòng trống rỗng lo sợ, mỗi phòng đều có bóng dáng của cô, nhưng trong mỗi phòng lại không có cô.

Anh không biết Mạnh Ảnh có hồi hận hay không, nhưng, anh biết rõ là mình hồi hận, nếu như ngày đó anh có thể nhìn được, bây giờ hẳn là cô có thể đang ở nhà, thỉnh thoảng không hài lòng liền hướng anh nhao nhao phát cáu một chút, phản kích thì mặt mày vui vẻ. Có chút buồn bực lại hút một điếu thuốc, lát sau mới nhớ tới, tư liệu của Mạnh Ảnh vẫn chưa được đem đến, tiện tay bấm số gọi Lưu Tử Ngạo.

“Tư liệu!” Giọng nói lạnh như băng, Lưu Tử Ngạo ở đầu bên kia điện thoại không khỏi rung mình một cái.

Lưu Tử Ngạo ấp úng một lúc lâu, bị anh nhẹ nói một câu “Sao?” Hoảng sợ liền nói đang đem tới.

Lưu Tử Ngạo bỏ lại tư liệu rồi dùng tốc độ nửa giây rút khỏi phòng làm việc của Trình Diệc

Nhiên, đối với việc cậu ta không có phép tắc, lúc này Trình Diệc Nhiên không thêm để ý tới, bởi vì tâm tư không đặt ở chuyện này. Cầm lấy tư liệu, mới có nửa giây, mặt của Trình Diệc Nhiên từ trắng chuyển xanh lại biến thành đen. Đôi mắt sắc bén nhìn chăm chăm vào hai người trong bức ảnh, như muốn đốt cháy bọn họ, ngón tay nắm bức ảnh vì dùng sức quá mức liền chuyển thành màu trắng.

Em lại có thể cùng hắn ta gặp mặt?!

Em lại có thể cùng hắn ta ăn cơm?!

Trình Diệc Nhiên đột nhiên cảm thấy đau bụng, kể từ khi cô bỏ đi chuyện ăn uống của anh hoàn toàn thất thường, bụng rỗng uống rượu uống cà phê là chuyện thường xảy ra. Mà cô lại còn cùng người đàn ông khác đi ăn tối tâm tình, cô đem anh quăng ở chỗ nào?!

Gần như có chút đứng không vững, hai tay chống lên bàn, phần lưng bắt đầu phập phồng, hô hấp khó khăn, lửa giận ngập trời không tìm được cửa để phun trào. Đầu óc bắt đầu hỗn loạn, con mắt cũng bắt đầu mơ hồ, hình ảnh Mạnh Ảnh trong khung hình trên bàn cũng trở nên mơ hồ. Lúc anh còn chưa kịp muốn xử lý Mạnh Ảnh như thế nào, anh đã không còn ý thức, một giây liền ngã xuống, cảm giác duy nhất anh có thể biết được chỉ là đau, trái tim đau đến mức như bị xé toạc ra.

Chương 12. Trước đây

Bên ngoài phòng trọ trời đã tối hẳn, những tòa nhà cao tầng xa xa đã lên đèn rực rỡ, ánh chiếu lên một nửa bầu trời màu xanh lam như một loại đá quý xinh đẹp. Bây giờ khí hậu đã là cuối mùa thu, khó có được khí trời tốt, ngoài cửa sổ gió ẩm áp đang từ từ thổi. Mạnh Ảnh tắm rửa xong đi ra, đầu tóc cũng không sấy khô, cứ như vậy mặc áo choàng tắm trắng ngồi trên bệ cửa sổ nhìn về phía xa, tóc dài tới thắt lưng bay nhẹ trong gió.

Mạnh Ảnh không mở đèn, chỉ mở nhạc, âm nhạc nhẹ nhàng chậm rãi từ trong CD phát ra. Bầu không khí rất quái dị, nhưng hiếm khi Mạnh Ảnh lại có cảm giác thích thú. Bây giờ mọi thứ giống như rất nhiều năm về trước vào ban đêm, lúc đó cô không tính vui vẻ, nhưng khi ấy chuyện phiền lòng cũng không còn nhiều. Lúc đó cô thích mở nhạc trong phòng ngủ rồi nhìn vào cánh cửa sổ đối diện, mặc dù chủ nhân của cánh cửa sổ kia hầu hết thời gian đều không ở đó. Thật ra lúc đó cũng không tính là thích anh, chỉ cảm thấy mới lạ mà thôi, Dương Kỳ Ngôn vô cùng kỳ diệu hay được nhắc tới đang ở đối diện với cô.

Cô phát hiện, trong phòng anh chủ yếu là tông màu trắng tinh khiết, gia dụng trong phòng cũng không nhiều, trừ cái giường to ra là một tủ quần áo và một bàn học. Chậu cảnh trên ban công là một cây ngò thơm, một loại gia vị. Lúc anh đang học đại học, số lần về nhà cũng không nhiều, nhiều lần có người giúp việc đến bên cửa sổ tưới nước cho chậu cây. Khi đó cô nghĩ, anh nhất định rất thích mùi của ngò thơm, bởi vì hàng năm vừa chớm xuân là anh lại gieo một hạt giống mới, cây ngò thơm trong chậu lại bắt đầu phát triển khỏe mạnh, loại thực vật màu xanh biếc này mặc dù không thể so với những đóa hoa muôn màu xinh đẹp rực rỡ nhưng vẫn toát ra vẻ thanh nhã và tràn đầy sức sống.

Đôi khi cô nghĩ, lúc nấu ăn nếu đem những cọng ngò thơm kia đặt ở phòng bếp thì hay quá, có thể lấy nguyên liệu ngay tại chỗ, mỗi ngày đều tưới nước, nhất định là rất sạch sẽ, giảm bớt những rắc rối khi làm sạch, nghĩ lại cũng cảm thấy vui vẻ. Trước kia cô rất thích xem một chương trình ẩm thực nước ngoài, anh chàng đầu bếp đẹp trai trên TV lúc đang nấu ăn hay ngắt vài cọng hành trong chậu cảnh bên bệ bếp, dùng tay ngắt chúng thành những đoạn dài ngắn khác nhau rồi cho vào món ăn, không chú ý nhiều đến cách thức nấu. Lúc đó điểm số của cô không được tốt lắm, niềm vui duy nhất chính là học cách nấu ăn ngon, cho nên khi thấy những cách thức nấu ăn đơn giản và nhanh gọn kia thì hâm mộ, tự nhiên đối với chậu ngò thơm của Dương Kỳ Ngôn rất có cảm tình. Mãi cho đến vài năm sau vào một hôm, khi Dương Kỳ Ngôn và cô đã rất quen thuộc, những chậu ngò thơm kia thật sự được bày ở phòng bếp ở nhà cô, những chậu ngò thơm đặt trên bệ cửa sổ, dưới ánh mặt trời lộ ra vẻ tươi mát đặc biệt làm động lòng người.

Cô nhớ rõ lúc đó anh gấp món ăn của cô làm, sau đó liền ăn, ánh mắt từ trước đến nay luôn tỉnh táo chột lóe rồi biến mất, “Làm khá tốt, không nghĩ rằng ngò thơm của anh lại có tác dụng tốt như vậy.”

Đó là anh lần đầu tiên bình dị gần gũi như thế, đã lâu anh không quan tâm chuyện của người khác, vừa thờ ơ lại vừa lạnh lùng. Trong lòng Mạnh Ảnh ngưỡng mộ anh như vị thần và mong chờ ánh mắt đó có thể quan tâm tới cô một chút, cho nên có được cái khen hiếm có của anh, cô đã rất hài lòng. Bây giờ nghĩ lại, khi đó cuộc sống cũng thật sự đơn giản, có thể dễ dàng vui vẻ cùng đau khổ.

Dứt khỏi hồi ức, Mạnh Ảnh cô đơn nghĩ, nếu như biết rõ chuyện hôm nay sẽ là như vậy, cô tốt nhất không nên quen biết Dương Kỳ Ngôn, sau khi ném được những thứ hạnh phúc ngọt ngào như mật kia, cô không còn tìm được loại hạnh phúc như vậy nữa.

Cô vẫn nhớ rõ cái đêm khiến cuộc đời cô sụp đổ, ngày đó ngay cả ông trời cũng vì cô mà khóc nỉ non, cơn mưa to đã chia rẽ họ thành hai kẻ không còn liên quan nhau. Cô nhớ rõ lúc đó cô đang khóc, nhưng nước mưa làm cô trở nên lạnh lùng, khiến anh cho rằng cô lãnh khốc đến một giọt lệ cũng không chảy. Anh cũng đứng trong mưa, ngày đó thật ra anh rất bận rộn, từ giữa một cuộc họp quan trọng chạy đến tìm cô. Cô cũng rất bận rộn, vội vàng cắt đứt tất cả hạnh phúc của chính mình.

Anh gọi cô từ nhà họ Mạnh đi ra, cũng không quan tâm bên ngoài đang mưa, kéo cô đi thật lâu, cho đến khi cô đi không nổi, anh mới dừng lại.

Nếu như cô không làm, lúc đó trên mặt anh hiện ra vẻ đau đớn, anh vẫn luôn là người ung dung lại bình tĩnh, rất ít khi biểu lộ trên khuôn mặt, sau khi cùng một chỗ với cô cũng chỉ cười nhiều hơn so với bình thường mà thôi. Thế nhưng, đau khổ là chuyện cách anh rất xa, anh không quan tâm tới quá nhiều người, cho nên người có thể gây tổn thương cho anh quá ít, Ba Mẹ anh tình cảm rất tốt, đối với anh xem như có thêm cung chiều, cho nên anh thật sự rất ít khổ sở. Mà anh lại bởi vì cô mà đau khổ, cô cảm thấy rất thất vọng. Nếu như bình thường, cô nhất định sẽ cảm thấy vui vẻ, dù sao mình là người duy nhất có thể khơi dậy cảm xúc của anh, chứng minh là cuối cùng cô đối với anh thật đặc biệt. Nhưng bây giờ, cô thà để anh hoàn toàn không chút cảm động, còn hơn để anh dùng vẻ mặt đau khổ nhìn cô.

Anh hỏi cô: “Anh và Trình Diệc Nhiên em chọn ai?”

Lúc đó đau đớn trong mắt anh quá mức rõ ràng quá mức khắc sâu, vậy nên cô không dám nhìn anh, dời ánh mắt nhìn đi nơi khác. Khi đó, có lẽ anh cho rằng cô lạnh lùng, lạnh lùng đến mức không muốn nhìn anh.

Nước mưa làm hai người đều trở nên thật nhếch nhác, tóc của anh dính trên trán, áo sơ mi cũng dính trên người anh. Cô cũng không tốt hơn, quần áo trên người nhỏ nước, thân thể chịu thêm trọng lượng của quần áo, tóc tai dán trên mặt, thật sự rất khó chịu.

Nếu có thể, cô thật muốn liều lĩnh ôm anh, nhưng là không được, chuyện đời luôn là như thế, làm người ta hận không thể ngay lập tức chết đi. Đáng tiếc, chỉ cần mày còn sống nhất định mày phải đối mặt, nhất định phải cho ra quyết định. Cô nhớ rõ cô vừa nói dứt lời anh liền bỏ đi ngay cả quay đầu lại cũng không, với câu nói sẽ bù đắp lại nửa chữ anh cũng tỏ vẻ khinh thường, cũng đúng, kia chẳng phải là một người kiêu hãnh sao, tìm đến cô đã là ranh giới cuối cùng của anh. Anh làm sao còn có thể tự rước lấy nhục chứ?

Cô đứng trong mưa nhìn bóng lưng anh càng lúc càng xa, từ từ ngồi xổm xuống, nước mắt cứ thế chảy ra như điên, trong lòng vô số tế bào đang gào thét, em yêu anh. Thế nhưng, rất nhiều chuyện vĩnh viễn không thể tốt đẹp, chỉ vài ngày trước, anh còn dẫn cô bay đi Châu Âu ăn beefsteak chính gốc, cô nghĩ là cuộc sống thật tốt đẹp, nhưng anh bỏ lại công ty dẫn cô đi, mặc dù anh chưa bao giờ nói đến từ yêu, nhưng anh dùng hành động để chứng minh. Bây giờ mọi thứ đều phải cắt đứt, hơn nữa là vĩnh viễn không thể có được nữa. Những chiếc xe gào thét lướt qua bên người, người đi đường vội vã, không có ai có thể hiểu được nỗi đau đớn tột cùng của cô khi ở ven đường khóc nức nở, tất cả đều thầm nghĩ vượt qua cô tiếp tục đi về phía trước. Đèn đường màu vàng ấm áp đem bóng dáng anh rời đi kéo thật dài, bóng dáng dài nhỏ như một cây kim xuyên thủng trái tim đang bị thắt lại của cô, bởi vì cô rất đau, đau đến mức cô hận mình không thể không có trái tim.

Mạnh Ảnh ôm lấy ngực đang đau thắt, khó chịu thở hổn hển, cũng đã rất lâu rồi, chỉ cần nghĩ tới tình cảnh lúc ấy cô liền đau lòng đến mức không thể hô hấp, chỉ có một thứ tiến bộ duy nhất là cô không hề rơi lệ.

Chương 13. Độc tài

Cuộc sống thật đúng là như thế, mặc kệ bạn khổ sở đến mức nào, bạn cũng vì sinh tồn mà tiếp tục bận rộn làm việc, cho dù bạn không tình nguyện cũng phải cúi cái đầu cao ngạo xuống.

Một mỗi cả một ngày, Mạnh Ảnh ăn chút gì đó bên ngoài, về đến nhà tắm rửa rồi lăn đi ngủ.

Ngủ thẳng đến nửa đêm, điện thoại bắt đầu rung. Giấc ngủ của Mạnh Ảnh rất mơ màng, mới rung một tiếng, cô liền tỉnh dậy.

“A lô?”

“Ảnh nhi.”

Mạnh Ảnh trầm mặc, ban đêm quá yên tĩnh, cho nên ngay cả tiếng Trình Diệc Nhiên hô hấp đều có thể nghe rõ được.

“Ảnh nhi.” Trình Diệc Nhiên ở đầu dây bên kia cố chấp kêu tên cô, nếu như cô không trả lời anh, anh sẽ liên tục gọi cho đến khi cô trả lời mới thôi.

“Khuya lắm rồi, mau ngủ đi.” Nói dứt lời, Mạnh Ảnh liền cúp điện thoại.

Vừa xoay người nằm xuống, điện thoại lại rung lên không ngừng.

“Ảnh nhi, anh bệnh rồi.” Thanh âm của Trình Diệc Nhiên trong điện thoại vô cùng mệt mỏi, Mạnh Ảnh vừa nhắc máy, anh liền đáng thương nói.

“Đi uống thuốc.” Mạnh Ảnh định lập tức ngắt máy, nhưng nghe anh nói như vậy, trong lòng mềm nhũn, giọng điệu có chút cứng nhắc nói.

“Anh không uống, anh muốn gặp em.” Giọng điệu của Trình Diệc Nhiên bắt đầu ngang ngược.

“Yêu có ăn được hay không.” Mạnh Ảnh nhớ tới thái độ của anh đối với cô vào ngày cô rời đi nhà họ Trình, liền có chút nổi giận, cái mềm lòng dễ dàng dâng lên vừa nãy lập tức biến mất. Ngày đó không phải là rất lớn lối sao.

Mạnh Ảnh không thèm đếm xỉa đến giọng điệu đáng thương của anh, cúp điện thoại, thậm chí trực tiếp tắt máy.

Trình Diệc Nhiên gọi lại vài lần không được, tức mình ném điện thoại.

Lão quản gia đứng kế bên cũng không biết bây giờ nên làm gì, mấy ngày nay, cậu chủ không ăn không uống, ngay cả Lý Trí bọn họ cũng bó tay. Cô chủ cũng thật nhẫn tâm, cậu chủ đối với cô ấy tốt như vậy, cô còn muốn chọc cho cậu chủ phát hỏa lớn.

Lão quản gia đã ở nhà họ Trình rất lâu rồi, trước kia lúc Trình Diệc Nhiên còn nhỏ ông đã ở đây, về sau Ba Mẹ của Trình Diệc Nhiên lần lượt qua đời, cả nhà họ Trình đều giao cho một mình ông chăm lo. Từng ấy năm tới nay, ông vẫn luôn hết lòng chăm sóc đứa trẻ có suy nghĩ cẩn thận hơn những người khác này, ông vẫn luôn coi anh như con của mình. Vẫn luôn vắng lạnh một mình như vậy, cho đến cô chủ xuất hiện, trên mặt của anh không còn vẻ mặt lạnh lùng, giống như một người đàn ông bình thường, biết cười khi vui vẻ. Thế nhưng, bây giờ anh lại quay về bộ dạng trước kia, người khác cũng không vào được tâm của anh, anh lại bắt đầu không lộ ra cảm xúc trên mặt.

Lão quản gia vừa hoàn hồn, Trình Diệc Nhiên đã rút kim, vén chăn lên bước xuống giường.

“Cậu muốn đi đâu?” Lão quản gia tiến lên cản anh. Bây giờ thân thể anh còn rất yếu, mấy ngày nay toàn truyền nước biển.

“Đi ra ngoài một chút.” Trình Diệc Nhiên mặc áo khoác, mặt không chút thay đổi đi ra ngoài.

Lão quản gia xưa nay biết rõ tính tình của anh, biết rõ căn cũng không được, nhìn bóng lưng của anh biến mất ở đầu cầu thang, gọi một cú điện thoại cho Azib, bảo anh đi theo Trình Diệc Nhiên.

Azib là hộ vệ của Trình Diệc Nhiên, nhưng đã lâu Trình Diệc Nhiên không bảo cậu ta đi theo, bởi vì bản thân Trình Diệc Nhiên có học qua võ thuật, thân thủ không tệ. Nhưng hôm nay, thân thể anh yếu như vậy, nên để cho người đi theo thì yên tâm chút ít.

Mạnh Ảnh trần trọc không cách nào chìm vào giấc ngủ, không có cách nào, cô là như vậy, một khi tỉnh lại thì không cách nào chìm vào giấc ngủ bình yên. Phía ngoài đêm đen như mực, bên trong rèm cửa sổ không thấy một tia ánh sáng. Như vậy đêm nay, chắc chắn là mất ngủ.

Chuông cửa đột nhiên reo, hơn nữa không có dấu hiệu dừng lại. Mạnh Ảnh có thể đoán được đó là ai, cô hiểu anh rất rõ, anh không dễ dàng bỏ qua cho một người. Cô lại ngắt cuộc gọi của anh, có thể biết anh tức giận đến cỡ nào, thói quen của một người, làm sao có thể chấp nhận người khác khiêu khích không chút kiêng nể gì?

Mạnh Ảnh biết rõ tính tình của anh, cho nên vẫn bất đắc dĩ đứng lên mở cửa.

Cửa vừa mở ra, anh liền thuận thế đi vào.

Mạnh Ảnh nhẹ nhàng đóng cửa lại, lặng yên đứng phía sau anh. Mặt anh không chút thay đổi cho cô biết, anh cực kỳ bức bối.

Mạnh Ảnh ôm chặt đồ ngủ, mùa đông sắp đến, khí lạnh bên ngoài thổi vào, làm cô vừa rời giường đã thấy lạnh.

Trong không gian yên tĩnh hai người đều không nói gì, chỉ có hô hấp của cả hai có thể nghe rõ.

Trình Diệc Nhiên ngồi trên thảm, đầu gối trên ghế sofa, mắt nhẹ nhàng nhắm, môi không có chút huyết sắc nào. Nhiệt độ bên ngoài thấp như vậy, mà anh lại mặc áo khoác mỏng đi ra.

Mạnh Ảnh thấy anh thật lâu không nói lời nào, xoay người đi vào phòng ngủ chuẩn bị đi ngủ. Mặc dù không ngủ được, còn hơn cùng anh nói gì đó không thoải mái.

Đi chưa được mấy bước, anh liền kéo cô lại từ phía sau, “Không được phép đi.”

Giọng điệu có chút mệt mỏi, chắc là do bị bệnh thật lâu, nhưng cô biết rõ giọng điệu của anh là kiên quyết không cho kháng cự.

“Nói đi, anh muốn làm gì?” Mạnh Ảnh quay đầu lại nhìn anh, giọng nói hoàn toàn nghiêm túc.

Trình Diệc Nhiên nhẹ cười một tiếng, “Không làm gì hết, đón em về nhà.”

“Về nhà? Em nhớ là nơi này mới chính là nhà của em.”

“Không đúng, nhà của em không phải ở nơi này, nhà của em là ở nhà họ Trình.” Giọng nói của Trình Diệc Nhiên dịu dàng, như đang nói chuyện thoải mái với cô.

“Sai rồi, trước kia là nhà, bây giờ đã không còn.” Mạnh Ảnh giật cổ tay của mình ra, nghiêm túc cùng anh nói chuyện.

“Tốt lắm, đừng phát cáu với anh, về nhà.” Ngữ khí của Trình Diệc Nhiên như đang thể hiện sự bất mãn với cô vợ bướng bỉnh của mình, cứ như mọi việc trước đây không hề xảy ra, bây giờ anh rất mệt mỏi, quát lên bắt cô ngừng bướng bỉnh, ngoan ngoãn trở về cùng anh.

Mạnh Ảnh nhếch khóe miệng, cuối cùng cũng không cười, “Em không muốn nói chuyện với anh, anh trở về đi, khuya lắm rồi.”

Trình Diệc Nhiên lại đột nhiên mất bình tĩnh, “Trở về với anh! Muốn ồn ào cũng phải có mức độ.” Nói dứt lời liền lôi cô ra ngoài.

Nếu không phải là không hề ngửi thấy mùi rượu, chắc cô còn nghĩ Trình Diệc Nhiên đang say.

Bởi vì bình thường Trình Diệc Nhiên không phải là người cố tình gây sự, đối đãi với phụ nữ rất coi thường, ngay cả một ánh mắt khinh thường cũng không thềm bỏ thí.

“Anh thả em ra! Chúng ta đã sớm không có bất kỳ quan hệ gì, anh đừng nói là anh đã quên!”

Trình Diệc Nhiên dừng một chút, quay đầu lại nhìn cô, ánh mắt đau lòng cùng tơ máu kia Mạnh Ảnh chưa bao giờ nhìn thấy. Anh dùng lực lôi cô đi về phía trước, sau đó lập tức buông tay ra, Mạnh Ảnh bất ngờ không kịp phản ứng, nặng nề ngã sấp xuống trước mặt anh. Anh chậm rãi ngồi xổm xuống, “Chưa từng nghĩ tới sao? Làm sao có thể, em nghĩ rằng anh sẽ để em đi sao?”

Mạnh Ảnh nén đau đớn, cắn răng nói: “Chúng ta tiếp tục dây dưa như vậy có ý nghĩa gì?!”

“Có ý nghĩa hay không là do anh quyết định! Hơn nữa đơn ly hôn đã bị anh hủy rồi, bây giờ em vẫn là Trình phu nhân, em vẫn còn là người phụ nữ của anh, em không thể sống một mình.” Trình Diệc Nhiên khinh thường vươn ngón trỏ nâng cằm của cô lên, buộc cô đối mặt với anh. Anh cực kỳ chán ghét trong ánh mắt cô không có bóng dáng của anh.

Đôi mắt của Mạnh Ảnh bắt đầu ướt át, nhìn Trình Diệc Nhiên trước mắt, như đang nhìn một người điên.

“Anh nói có ý nghĩa thì sẽ có ý nghĩa sao?”

“Cho dù cùng một chỗ là đau đớn là dằn vặt, anh cũng sẽ không buông tay.” Trình Diệc Nhiên nhìn người phụ nữ trước mắt oán hận nói.

Chương 14. Khuất phục

Lúc Mạnh Ảnh cùng Trình Diệc Nhiên trở lại nhà họ Trình, trời đã sắp sáng, thế nhưng, trong nhà vẫn mở đèn sáng trưng, trong đại sảnh người giúp việc đứng ngay ngắn ở cửa phòng khách.

Vừa vào cửa, Mạnh Ảnh liền rút cổ tay bị Trình Diệc Nhiên nắm lấy khẽ xoay xoay, trên đó còn hiện rõ dấu tay, dù không chạm vào cũng đau, đủ thấy người cầm tay cô đã dùng bao nhiêu sức mạnh.

Sức mạnh của nam giới luôn hơn hẳn của nữ giới, mặc dù anh đang bệnh, nhưng vẫn cố gắng kéo cô từ trong nhà đẩy vào xe, không cần tốn nhiều sức, cho dù Mạnh Ảnh giãy dụa như thế cũng không thể thoát.

Lão quản gia đợi cả đêm, thấy hai người đã trở về, lập tức yên lòng.

“Cô chủ, cô đã trở lại.”

Mạnh Ảnh lại tức giận, nhưng vẫn kính trọng lão quản gia, từ trong khoang mũi thốt ra một chữ, “Dạ.”

Trình Diệc Nhiên vẫn còn bệnh, vừa này chỉ lo kéo Mạnh Ảnh, không ý thức được dạ dày của mình đang đau thắt, bây giờ đã bình tĩnh lại, đau đến mức mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Lão quản gia liền phát hiện anh hơi nhú mảy, cũng không tùy tiện tiến lên khuyên anh đi ngủ. Đành phải chuyển hướng sang Mạnh Ảnh, “Cô chủ, bây giờ trời vẫn còn chưa sáng hẳn, cô lên lầu nghỉ một lát đi.”

Mạnh Ảnh không muốn nhìn thấy Trình Diệc Nhiên, nghe vậy, chạy “bịch bịch bịch” lên lầu.

Trình Diệc Nhiên thấy cửa phòng đã đóng lại, mới yên tâm, ôm lấy bụng ngồi xuống ghế sofa.

“Tội gì cậu phải tự làm khổ mình như vậy?” Lão quản gia đem thuốc lại để vào trong tay anh, có chút đau lòng thở dài.

Trình Diệc Nhiên uống thuốc xong, dựa trên ghế sofa dưỡng thần, không hề muốn nói chuyện, phát phát tay ý bảo lão quản gia đi xuống nghỉ ngơi.

Lão quản gia hiểu rõ tính tình của anh, từ trước đến nay nói một là một, liền im lặng không nói gì, đi xuống.

Ngủ không được bao lâu thì trời đã sáng, Mạnh Ảnh biết rõ Trình Diệc Nhiên chắc chắn sẽ không để cô đi làm nên nhắm mắt lại tiếp tục ngủ.

Lúc tỉnh lại lần thứ hai đã là mười giờ, ánh nắng thấp thoáng xuyên qua rèm cửa sổ màu lam.

Mạnh Ảnh rời giường đi vào phòng tắm rửa mặt, lúc đi vào phòng ăn, Trình Diệc Nhiên đã ngồi chờ ở đó, tóc của anh đã dài, rủ xuống chạm vào lông mày, ánh nắng từ bên ngoài cửa sổ chiếu vào lưu lại một cái bóng gương mặt nhợt nhạt của anh. Anh thật sự ốm đi rất nhiều, xương gò má hơi nhô ra, thêm vẻ mặt bị bệnh càng tăng thêm sắc tái nhợt.

Lão quản gia trông thấy Mạnh Ảnh đã đến, kéo ghế ra, múc thêm một chén cháo nữa cho Mạnh Ảnh rồi lui ra sau ở bên cạnh chờ phục vụ.

Mạnh Ảnh lặng lẽ húp cháo, mí mắt cũng không nâng lên, cố tình bỏ qua ánh mắt của Trình Diệc Nhiên thỉnh thoảng nhìn qua cô.

Một cái bàn lớn hai người không nói một lời, lại là lúc ánh nắng thật âm áp, nhiệt độ trên bàn ăn lại cứ như đang đóng băng, cảnh tượng nhu tình mật ý trước kia đã không còn tồn tại, người giúp

việc đứng ở một bên buồn bã quay mặt đi. Rõ ràng có hơn mười người trong phòng, lại yên tĩnh đến mức ngay cả tiếng nước nhỏ ra từ vòi nước trong phòng bếp cũng có thể nghe thấy rất rõ.

Ông chủ đối với bà chủ tốt như vậy, nhất định là bằng tất cả yêu thương, rốt cuộc bà chủ còn đang bức bối cái gì đây?

Ăn xong bữa sáng, Mạnh Ảnh đứng dậy rời khỏi phòng ăn, chạy đến ban công lầu hai đón ánh mặt trời. Trong lòng thật sự rất buồn bức, ánh mắt của lão quản gia và người giúp việc cũng đủ để giết chết cô.

Mạnh Ảnh ngủ trên trường kỷ, bỗng cảm thấy trước mặt tối sầm, từ từ mở mắt ra.

Trình Diệc Nhiên ở trước mặt cô, anh che đi ánh sáng, chung quanh thân thể được bao bọc một vầng sáng màu vàng. Môi anh hơi mím lại, đôi mắt đang nhìn thẳng vào cô.

Mạnh Ảnh không muốn để ý đến anh, quay đầu đi, nhắm hai mắt lại tiếp tục dưỡng thần.

“Ảnh nhi...” Trình Diệc Nhiên bị bệnh thật lâu, thanh âm có chút khàn khàn, giọng nói hoàn toàn luống cuống. Thái độ nhẹ nhàng của Trình Diệc Nhiên nhìn qua hoàn toàn vô hại, người đàn ông mạnh bạo của đêm qua hình như không phải là anh.

Mạnh Ảnh đang buồn phiền, thật sự là, ở đâu cũng có anh, sao không đi làm mà ở đây làm gì!

Sau một hồi không thoát khỏi phiền muộn liên tục ập vào lòng, Mạnh Ảnh đứng dậy đi về phòng ngủ.

Mới đi được vài bước đã bị anh ôm lại từ phía sau, đã lâu không được ôm làm cho Trình Diệc Nhiên hài lòng thở phào nhẹ nhõm.

Mạnh Ảnh hít sâu một hơi, đứng bất động tại chỗ, hai tay rủ xuống ở hai bên thân người. Đầu khẽ quay đi, tránh đi hơi thở nồng đậm của anh. Ngực anh vẫn mạnh mẽ âm áp như xưa, nhưng không nên a, anh không nên ôm loại người không biết tốt xấu như cô. Cô đối với anh, có chỗ nào tốt bằng một phần ngàn của anh đối với cô?

“Ảnh nhi, anh biết rõ em giận anh, cũng biết em không muốn gặp lại anh.” Thanh âm của Trình Diệc Nhiên cực thấp, hai tay siết sao siết chặt eo nhỏ của cô, “Nhưng mà, em không thể phủ nhận là trước đây anh rất tốt với em, em không thể tha thứ cho anh một lần sao?”

Mạnh Ảnh nghe anh nói xong, không lên tiếng đẩy tay anh ra, đi thẳng về phòng, rõ ràng là một đoạn đường ngắn như vậy, Mạnh Ảnh lại cảm thấy đi như thế nào cũng không xong.

Trình Diệc Nhiên có chút thất vọng nhìn bóng lưng cô, ảo não phải không biết làm như thế nào cho tốt. Về mặt từ trước đến nay không lộ ra biểu hiện gì, bây giờ càng thêm u ám. Hai tay bị đẩy ra vẫn duy trì tư thế ôm lấy cô, thật lâu sau mới buồn bã buông xuống.

Mạnh Ảnh trở về phòng ngủ lại chẳng thể nào cảm thấy yên lòng, lời Trình Diệc Nhiên nói nhiều lần vang lên trong lòng cô, cô có chút không chắc chắn tự hỏi mình, chẳng lẽ thật sự là cô sai rồi sao? Làm như vậy anh sẽ không quên được cô, ngược lại sẽ càng đau khổ hơn.

Cô rời khỏi anh là vì cô không thể trao cho anh tình yêu, tình yêu mãnh liệt kia cô không đủ sức nhận lấy được, cô đã có lỗi rất nhiều với một người, không muốn lại có lỗi rất nhiều với một người khác.

Những ngày rời đi này cô suy nghĩ rất nhiều, nếu như nói là trước đây mình không tốt với anh, là bởi vì cô hoàn toàn bắt buộc phải kết hôn với anh, nhưng về sau anh lại dùng tình yêu vô biên của anh để bù đắp lại những khiếm khuyết nhỏ bé kia. Vì thế cô thật sự bắt đầu cảm kích anh, anh để cô tùy ý tùy hứng nhưng lại chưa bao giờ trách mắng, anh cũng khiến cô bắt đầu trưởng thành, bắt đầu quên đi những chi tiết bị thương vụn vặt từ mối quan hệ trước kia.

Vì vậy, cô thật sự không thể lại ích kỷ, không chịu chút trách nhiệm trong việc hưởng thụ cái tốt của người khác trao cho mình, đó là một loại tội lỗi! Rời khỏi anh, anh sẽ tìm được một người phụ nữ tốt đẹp hơn mình ngàn vạn lần, mà người phụ nữ kia chắc chắn cũng tốt với anh hơn cô nhiều.

Trình Diệc Nhiên hoàn toàn tu dưỡng ở nhà, chuyện ở công ty cũng không thêm quản.

Ngược lại Lưu Tử Ngạo và Hà Nhu Quân lại vô cùng vui vẻ thoải mái, suy cho cùng cả ngày thấp thòm lo sợ phải đối diện với một cái núi lửa đang hoạt động cũng không là một điều dễ chịu gì.

Thế nhưng Lý Trí lại khác, lão đại không có ở đây, số lượng công việc của anh tăng lên, ngược lại vợ yêu lại rộng rãi thông cảm cho anh, vấn đề là, Lý Trí hận chết cái sự hào phóng của cô. Nhiều ngày như vậy hoàn toàn chẳng thêm quan tâm, bởi vì anh về nhà muộn, cô lại được ngủ sớm, bị đánh thức lại muốn khóc lóc om sòm, vì vậy, anh ngủ ở thư phòng đã rất lâu rồi, lâu đến mức không biết mùi vị vợ yêu là gì.

Cho nên, coi như Lý Trí là người trọng tín ngưỡng đi, mỗi ngày bắt đầu thấp ba nén nhang, hy vọng ước nguyện thật tâm sẽ thành hiện thực.

Hy vọng Mạnh Ảnh mau yêu Trình Diệc Nhiên, yêu đến mức điên cuồng!

Chương 15. Lại ôn hòa

Ban đêm vẫn không ngủ yên, liên tục trở mình và trong đầu luôn xuất hiện vẻ mặt ủy khuất của Trình Diệc Nhiên. Mạnh Ảnh bật dậy, ban đêm tịch mịch, đưa tay lên không thể thấy được ngón. Giấc ngủ của cô không tốt lắm, cho nên rèm cửa sổ ở phòng ngủ rất dày, ở đây vốn là chiếc rèm voan mỏng màu xanh nhạt, nhưng sau khi Trình Diệc Nhiên biết rõ giấc ngủ của cô không tốt, liền cho người tìm chiếc rèm khác dày hơn một chút để thay, một tia sáng cũng không lọt vào.

Mở đèn tường ở đầu giường, ánh sáng chói mắt làm phải Mạnh Ảnh đưa mu bàn tay lên che mắt một chút, mới từ từ thích ứng với ánh sáng trong phòng. Cô thích màu xanh, cho nên phòng ngủ này được thiết kế thành màu xanh nhạt. Lúc đó cô chán nản, buồn bực, không có tâm trạng chú ý đến cái biệt thự cao cấp trong truyền thuyết của Trình Diệc Nhiên. Về sau, khi tâm tình tốt hơn một chút, mới cẩn thận quan sát tới thiết kế trong phòng, thật sự rất xa hoa. Cô nhớ rõ lão quản gia như vô tình nói đến, phòng ngủ là Trình Diệc Nhiên tự thiết kế trước ngày họ kết hôn một tháng.

Nghĩ đến những thứ này, Mạnh Ảnh có chút nhức đầu, buồn bực không biết làm sao. Mạnh Ảnh xoay người đứng lên, có lẽ uống một ly nước đá có thể làm cô tỉnh táo hơn một chút.

Bên ngoài cửa phòng rất yên tĩnh, trước kia tính tình của cô rất xấu, ban đêm bị giật mình liền phát cáu với Trình Diệc Nhiên. Nhưng anh luôn tốt với cô, lúc nào cũng mỉm cười và nhận lỗi, sau này anh nói riêng với người giúp việc trong nhà, chỉ cần Mạnh Ảnh ngủ thì họ không được đi lại quanh phòng.

Mạnh Ảnh vén váy ngủ dài dựa vào ánh đèn đi ra ngoài rồi xuống lầu, mới đi vài bước chợt nghe thấy tiếng bước chân càng ngày càng gần từ sau lưng.

“Ảnh nhi, không ngủ được sao?”

Quả nhiên là Trình Diệc Nhiên.

Mạnh Ảnh không quay đầu lại, tiếp tục xuống lầu.

Trình Diệc Nhiên cũng không tức giận, tiến lên vài bước cùng cô sóng vai, “Muốn uống nước hay muốn ăn cái gì?”

Mạnh Ảnh đột nhiên dừng bước, xoay người nhìn anh, “Anh ngủ đi, em uống nước.”

Mấy ngày nay Mạnh Ảnh vẫn xa cách với anh, hôm nay lần đầu tiên cô hòa nhã nói chuyện với mình như vậy, trong lòng Trình Diệc Nhiên vui sướng một hồi, “Uống nước sao? Anh sẽ lấy cho em.” Bất giờ cho dù cô muốn trăng muốn sao anh cũng sẽ đi hái không chút do dự.

Thấy Trình Diệc Nhiên vào phòng bếp, Mạnh Ảnh thở dài một hơi, tựa ở cửa phòng bếp và nhìn anh rót nước vào ly. Anh là một người đàn ông đẹp trai và giàu có được nhiều người yêu mến, vì sao lại yêu cô chứ? Vì sao anh không phong lưu đa tình như những người đàn ông khác? Nếu như anh đa tình một chút, cô cũng sẽ không khó xử như bây giờ.

Đại đa số đàn ông đều có mới nói cũ, vì sao anh lại không như vậy hả? Mạnh Ảnh nhìn gò má của anh, trong lòng nhỏ giọng hỏi.

Mạnh Ảnh nhận lấy ly nước anh rót rồi uống hết một hơi.

“Em uống chậm một chút, nước lạnh như vậy, vội vàng như vậy sẽ đau cổ họng.” Trình Diệc Nhiên có chút không vui nhìn Mạnh Ảnh đem nước lạnh trong ly uống một hơi cạn sạch.

Mạnh Ảnh cảm thấy bây giờ mình đã thanh tỉnh hơn một chút, có chút lơ đãng lau nước bên khóe miệng, đem cái ly đưa cho anh, “Không sao.”

Mạnh Ảnh xoay người đi vài bước rồi hình như chợt nhớ ra cái gì đó, quay đầu lại nhìn người vẫn đang nhìn chăm chăm vào người cô, “Anh... không ngủ suốt sao?”

Hỏi như vậy là có nguyên nhân, mặc dù Trình Diệc Nhiên rất kinh ngạc, nhưng phòng mà cô đang ngủ và phòng dành cho khách anh đang dùng được cách âm rất tốt, mà cô lúc ngủ lại quên đóng cửa, đi ra cũng không có tiếng mở cửa, mà âm thanh cô gây ra cũng không đủ để đánh thức anh.

Trong bóng đêm Trình Diệc Nhiên cười khỏ, làm sao có thể ngủ được? Em vẫn còn hờn giận anh, hơn nữa anh đã có thói quen ban đêm ôm em trong lòng, cho nên, làm sao có thể ngủ được đây?

“Không có, anh cũng chỉ muốn uống nước thôi.” Trình Diệc Nhiên cười ôn hòa. Mạnh Ảnh từng nói, anh cười rộ lên rất đẹp, cho dù vào giờ phút này, tâm trạng trong tình huống này, Mạnh Ảnh vẫn cảm thấy anh cực kỳ đẹp trai.

Người đàn ông này thật sự rất yêu cô, lấy hàng trăm hàng ngàn chỗ hở cũng nói được, còn đâu là danh tiếng của Trình Diệc Nhiên thân thoại của thành phố Z? Nếu người ngoài thấy được chắc chắn sẽ nghi ngờ là mình đang ở trên một hành tinh ngoài Trái Đất, nếu không, người nổi tiếng máu lạnh làm sao có thể cười? Lại còn cười đến ôn hòa như vậy.

“Ừm, vậy... anh đi ngủ sớm một chút đi.”

Mạnh Ảnh đi thật lâu, Trình Diệc Nhiên mới bừng tỉnh lại, cô... quan tâm anh sao? Như vậy là giữa anh và cô vẫn còn có khả năng đúng không?

Nhiều năm như vậy, không có việc khó khăn nào làm anh phải cau mày. Chỉ có một lần, trên bàn đàm phán, đối phương chia hòng súng vào đầu anh, anh nhớ lúc đó anh cũng chẳng chút sợ hãi, ngược lại còn mỉm cười nhìn đối phương đang trong tình trạng hỗn loạn. Thế nhưng, ở trước mặt cô gái nhỏ này, anh thật sự không biết phải làm thế nào, mạnh bạo hay dịu dàng cũng chẳng ảnh hưởng gì tới cô làm anh rất đau đầu. Vậy mà thái độ hôm nay của cô thật sự đã động tâm rồi, như vậy là không lâu nữa cô sẽ tha thứ cho mình sao? Sẽ sao?

Buổi sáng Trình Diệc Nhiên dậy thật sớm, tập thể dục một chút trong hoa viên, lại lái xe ra ngoài mua cho Mạnh Ảnh thức ăn mà cô thích là bánh bao và sữa đậu nành rồi trở về, Mạnh Ảnh còn chưa thức dậy. Anh thật sự không thể chờ, vài bước chạy lên lầu, đẩy cửa phòng Mạnh Ảnh ra.

Thật ra Mạnh Ảnh đã dậy từ sớm, chỉ là thường nằm lại trên giường cộng với không có việc gì để làm, đơn giản là muốn nằm suốt không muốn rời giường.

Thấy Trình Diệc Nhiên tự nhiên đi vào, Mạnh Ảnh có chút hoảng sợ, vội vàng kéo chăn lên che kín phần thân thể lộ ra bên ngoài của mình. Hầu hết những bộ đồ ngủ cô tự mua đều để ở phòng trọ, ở đây chỉ còn lại những bộ do Hà Nhu Quân nhiều chuyện kia mua tặng, size có chút lớn hơn, cô nhớ rõ lúc Trình Diệc Nhiên nhận lấy những thứ này, ánh mắt của Lưu Tử Ngạo rất mờ ám. Đêm qua bởi vì rất tối, anh cũng không thấy rõ cô mặc cái gì, nhưng bây giờ thì không như vậy.

Trình Diệc Nhiên cũng không ngờ sáng sớm mình lại được thấy điều tốt đẹp như vậy, hơi sùng sốt một chút, vụng về xoay người sang chỗ khác, “Anh đến muốn gọi em ăn sáng sớm một chút.” Chỉ vậy mà cơ thể của anh lại đang có phản ứng đáng xấu hổ nha.

Mạnh Ảnh che một lúc lâu đột nhiên cảm thấy mình thật buồn cười, bây giờ mà còn che tránh gì chứ, những buổi tối điên cuồng kia lẫn những hôm không phải là ban đêm, thân thể cô từ lâu đã bị anh thăm dò vô số lần, thậm chí cô còn cảm thấy anh hiểu thân thể cô hơn chính cô nữa kia.

Mạnh Ảnh rửa mặt xong xuống lầu, Trình Diệc Nhiên ân cần kéo ghế cho cô. Mạnh Ảnh thường cho anh một nụ cười, nể tình ngồi xuống, đưa tay nhận cái bánh bao anh đưa.

Đây như là bữa sáng vui vẻ nhất của Trình Diệc Nhiên, Mạnh Ảnh còn đứng dậy rót một ly sữa

đậu nành cho anh, anh uống không thừa một giọt rồi cười vui vẻ, sau đó cầm cái đùi gà mà Mạnh Ảnh kẹp cho anh lên ăn.

Lão quản gia đứng bên cạnh xúc động đến rơi nước mắt, cuối cùng cậu chủ cũng chịu ăn cơm, gần đây thân thể Trình Diệc Nhiên không tốt, tâm tình cũng không tốt, nên ốm đi một chút, hôm nay rất cuộc cũng chịu ăn cơm. Ai! Sức ảnh hưởng của cô chủ thật tuyệt vời, những ngày kia ông thiếu điều muốn quỳ xuống cầu xin anh, một hột cơm anh cũng không ăn.

Trong lòng Trình Diệc Nhiên rất cuộc cũng thở phào nhẹ nhõm.

Chương 16. Yên hội

Gần đây vẻ mặt của Mạnh Ảnh có chút dịu đi, Trình Diệc Nhiên vô tình hoặc cố ý xuất hiện trước mặt Mạnh Ảnh, Mạnh Ảnh cũng không giận, không mẫn không nhạt nói cùng anh vài câu.

“Ảnh nhi, đêm nay Lý Trí làm tiệc sinh nhật vì Lâm Du, cậu ta muốn mời chúng ta.”

Trình Diệc Nhiên ngồi xuống bên cạnh Mạnh Ảnh, nói có chút dè dặt. Anh biết rõ Mạnh Ảnh không thích những dịp tụ hội này, chắc có khả năng cô sẽ không đi, ngày trước anh cái gì cũng nghe theo cô, nhưng bây giờ anh lo lắng những ngày này cô ở nhà sinh buồn bực, anh muốn đưa cô ra ngoài vui vẻ một chút.

Mạnh Ảnh đang xem sách, một hồi lâu mới lật một tờ, không muốn để ý tới Trình Diệc Nhiên.

Trình Diệc Nhiên thấy cô lãnh đạm như vậy, nghĩ là cô không muốn đi, cũng không phải là yên hội quan trọng gì, cô vui vẻ là được rồi.

“Nếu như em không muốn đi cũng được, ở nhà xem sách cũng rất tốt.”

Mạnh Ảnh chậm chạp khép sách lại để sang một bên, khẽ quay đầu nhìn về mặt đang lấy lòng của người đàn ông trước mắt, thật là làm khó anh nha, mấy ngày nay vẫn dè dặt như vậy.

“Ai nói không đi, em còn chưa nhìn kĩ vợ của Lý Trí nha.”

Trình Diệc Nhiên nghe cô nói muốn đi, lập tức xoay người nói lão quản gia đi lấy bộ lễ phục anh đã sớm chuẩn bị cho Mạnh Ảnh.

Như thường lệ, Mạnh Ảnh luôn luôn trễ, mặc dù họ đã bắt đầu chuẩn bị từ hai tiếng trước lúc xuất phát.

Lễ phục nhanh chóng được đưa tới, chiếc váy lụa dài chấm đất màu đen cổ đồ, kiểu dáng không cầu kỳ, nhưng vẫn rất đẹp. Lần này Mạnh Ảnh cũng không khó chịu như trước kia, không nói gì ngoan ngoãn đi thay.

Da của Mạnh Ảnh trắng trẻo, cả thân mặc một màu đen lại càng nổi bật nước da mịn màng. Trình Diệc Nhiên lại một lần nữa nghe thấy tim mình đập thành thịch, không chớp mắt nhìn Mạnh Ảnh.

Mạnh Ảnh không chú ý đến ánh mắt của Trình Diệc Nhiên, ngồi trước bàn trang điểm tô son điểm phấn, nói là là tô son điểm phấn thật ra chỉ đơn giản là vẽ chân mày thôi. Lúc đứng dậy phát hiện trên cổ trống trơn, tìm những sợi dây chuyền trong hộp trang sức mang thử từng cái, nhưng vẫn không hài lòng.

Trình Diệc Nhiên khôi phục tinh thần lại, cúi người, thân mật đưa tay khoác lên vai cô, nhìn Mạnh Ảnh trong gương, ôn nhu cười, “Chúng ta đi cửa hàng trang sức chọn một cái em thích nhé?”

Mạnh Ảnh không từ chối cũng chẳng đáp ứng, có chút luống cuống nhìn mình trong gương.

Sao cô lại muốn bản thân ăn mặc một cách cẩn thận? Không phải là cô tính rời khỏi anh sao? Anh triều mến ôm vai cô mà sao cô lại không phản đối?

Có chút bực bội, Mạnh Ảnh tiện tay ném sợi dây chuyền đang cầm trong tay lên bàn, “Không

cần, cứ như vậy đi.”

Lúc đứng dậy đi, mới phát hiện cô còn chưa búi tóc lên, Mạnh Ảnh vén làn váy dài nặng nề ngồi xuống. Búi tóc lên thì hết sợi này rơi lại đến sợi kia rơi làm Mạnh Ảnh cảm thấy nó cực kỳ khó coi, một hồi liền phát cái đem chiếc kẹp trong tay ném xuống đất.

Trình Diệc Nhiên đã quen với tính xấu của Mạnh Ảnh, tính là để tùy cô muốn làm như thế nào thì làm, nhưng nhìn cô hành hạ tóc cô như thế, Trình Diệc Nhiên có chút đau lòng tiến lên cầm lấy cây lược trong tay cô, “Để anh.”

Mạnh Ảnh do dự một chút, vẫn không phản kháng, miễn cưỡng ngả người về phía sau tựa lên người anh, một hồi nhắm mắt lại để tùy anh làm.

Trình Diệc Nhiên búi tóc cô lên thật đơn giản, dùng chiếc kẹp để cố định, dùng lược chải lại những sợi tóc nhỏ rồi phun keo xịt tóc lên, lấy tay cào cào lên tóc.

“Tốt lắm.”

Mạnh Ảnh nhìn vào gương, tóc của mình được búi rất đẹp, kỹ thuật của Trình Diệc Nhiên cũng không tệ lắm, mới chải vài cái đã làm được kiểu cô muốn.

Mạnh Ảnh búi toàn bộ tóc lên, càng lộ ra chiếc cổ trắng mịn ưu nhã, giống như một con thiên nga xinh đẹp.

Lúc họ đến nơi, yến hội đã bắt đầu từ lâu rồi. Lưu Tử Ngao đang đứng cùng một mỹ nữ có đôi mắt quyến rũ thì nhìn thấy Trình Diệc Nhiên cùng Mạnh Ảnh đến đây, có chút chấn kinh chạy đến bên cạnh Hà Nhu Quân đang lãnh đạm uống rượu, lấy cùi chỏ dùng sức thúc Hà Nhu Quân một cái.

“Lão đại cùng tiểu Mạnh Ảnh đến đây.”

Hà Nhu Quân hơi kinh ngạc liếc nhìn hai người phía trước, cứ tưởng rằng sẽ không tới, ý kiến của Mạnh Ảnh cũng là một sớm một chiều.

Lập tức nhớ tới bụng của mình rất đau, vươn tay thúi cho Lưu Tử Ngao một quyền mạnh hơn.

“Đến cũng đã đến rồi, hiếm thấy vô cùng!”

Lưu Tử Ngao đang suy nghĩ thì bất ngờ bị đánh mạnh một quyền, đau đến nhe răng trợn mắt, tính đánh trả, nháy mắt liền không thấy Hà Nhu Quân.

“Lão đại, chị dâu.” Lý Trí thấy họ đến đây, tiến lên chào hỏi.

Trình Diệc Nhiên khẽ gật đầu một cái, đưa quà tặng, ôm vai Mạnh Ảnh đi đến nơi ít người.

Mạnh Ảnh nhàn nhạt “Ừ” một tiếng, xinh đẹp không ai sánh bằng được Trình Diệc Nhiên ôm vai đi lên phía trước.

Lâm Du bên cạnh hừ lạnh một tiếng, cười cho có lệ vài cái bắt đầu kính rượu người khác, bước vài bước thông thả đến bên cạnh Lý Trí.

“Xem ra thân thể lão đại tốt lắm, Mạnh Ảnh này tính khí trẻ con vẫn chưa hết.”

Thật ra cô đau lòng nhìn chồng mình mỗi ngày đi sớm về trễ, thật vô lý, người ta thể hiện tính khí trẻ con của người ta, không lý do gì lại mang tai họa đến cho chồng mình.

Lý Trí thấy vợ yêu của mình uống cạn ly rượu vang, âm thầm ảo não. Vừa rồi chính anh đưa nước trái cây cho cô, gặp phải lão đại đến đây, lúc đi lên chào hỏi cô lại lấy rượu uống.

Lý Trí cẩn thận cầm lấy ly rượu của cô, ôm cô đi đến ghế salon, “Em đã quên rồi sao, bác sĩ nói trong lúc mang thai không được uống rượu.”

Lâm Du nghe lời dựa vào anh, “Không sao, em chỉ uống một chút thôi.”

Vợ và con yêu trong lòng, về mặt lâu nay không chút thay đổi của người nào đó tràn đầy niềm

hạnh phúc sắp được làm Ba. Lưu Tử Ngao đứng đối diện một hồi liền thấy buồn nôn, không có tiền đồ, đến mức này sao!

Mạnh Ảnh nhìn người khác đi qua đi lại trước mắt có chút hoa mắt, liền ngồi xuống ghế sofa nhắm mắt dưỡng thần.

Trình Diệc Nhiên hạ xuống vẻ mặt lạnh lùng dọa những người muốn đến làm quen, nhẹ nhàng kéo Mạnh Ảnh vào lòng mình, thấp giọng hỏi: “Mệt sao?”

“Không có, anh cứ đi đi, một mình em ngồi lại một chút.” Từ lúc Hà Nhu Quân bắt đầu nhìn họ liên tục, cô không lên tiếng, Trình Diệc Nhiên chắc chắn sẽ không đi qua. Chắc là có việc gấp, mấy hôm nay Trình Diệc Nhiên ở nhà với cô, chuyện gì trong công ty cũng không quản. Công ty lớn như vậy, nhất định rất nhiều việc. Mạnh Ảnh cũng không muốn ngang ngược vô lý, hơn nữa trong lòng cô rất loạn, ngược lại Trình Diệc Nhiên muốn ở cùng cô nhưng không tìm ra lý do.

“Vậy anh đi trước, có chuyện gì thì gọi anh.”

Mạnh Ảnh gật gật đầu.

Trình Diệc Nhiên vừa đi, Mạnh Ảnh thấy Lâm Du từ xa, khẽ cười cười.

Lâm Du thấy Lý Trí đi xa, vén váy, đi đến ngồi xuống bên cạnh Mạnh Ảnh.

“Chị dâu.”

Mạnh Ảnh khẽ gật đầu, ánh mắt từ trên khuôn mặt tinh tế của Lâm Du chuyển xuống bụng cô. Cả đêm, Lý Trí luôn cẩn thận che chở bụng của Lâm Du, Mạnh Ảnh liền hiểu chắc là Lâm Du mang thai. Lý Trí là người đàn ông hắc ám máu lạnh, lại có thể dịu dàng như thế, chắc chỉ có lúc đối mặt với Lâm Du mới vậy thôi.

“Nhìn không ra đúng không, mới hơn 40 ngày thôi.” Sắp làm Mẹ, giọng nói của Lâm Du dịu dàng, nhẹ nhàng đưa tay phủ lên bụng vẫn chưa hiện rõ.

Mạnh Ảnh thu ánh mắt, nhàn nhạt nói, “Cô thật hạnh phúc.”

Lâm Du tất nhiên biết rõ chuyện giữa Mạnh Ảnh và Trình Diệc Nhiên, rất nhiều phụ nữ ghen tị với Mạnh Ảnh vì có thể độc chiếm sự cưng chiều của người đàn ông như Trình Diệc Nhiên, nhưng có ai hỏi qua người phụ nữ kia rằng cô ấy có thật sự hạnh phúc hay không. Tuy nhiên, than thở vẫn là than thở, Lâm Du vẫn cảm thấy Mạnh Ảnh cần phải yêu Trình Diệc Nhiên, không phải chỉ vì Trình Diệc Nhiên ưu tú chung tình, mà là... nếu như Mạnh Ảnh không yêu Trình Diệc Nhiên, thì chồng yêu của cô sẽ rất vất vả. Mặc dù Lý Trí không cho phép cô nhúng tay vào những chuyện này, nhưng mà, vì về sau mỗi một buổi sáng cũng có thể ăn được bữa sáng của người nào đó tự làm, cô phải nhúng vào vũng nước này thôi.

“Đúng vậy, đôi khi em cũng cảm thấy mình đang rất hạnh phúc, ít nhất Lý Trí vẫn hết lòng với em.” Ra vẻ vô tình liếc qua, Lâm Du cười cười, “Nhưng mà, chị cũng phải nhìn ra một chút, mấy ngày chị rời đi, lão đại...”

Lâm Du im miệng đúng lúc, tìm những lời khác đề tán gẫu, ra vẻ như chuyện vừa rồi là do cô vô tình lỡ miệng nói ra.

Mạnh Ảnh từ nãy đã không tập trung vào những câu chuyện của Lâm Du, cô chỉ nắm được trọng điểm trong cuộc nói chuyện với Lâm Du.

“Lúc tôi không ở cùng, Trình Diệc Nhiên thế nào?”

Lâm Du âm thầm cười cười, vẻ mặt khó xử, “Thật ra cũng không thể trách lão đại, địa vị của anh ấy như vậy, tướng mạo lại như vậy, khó tránh khỏi phụ nữ cứ dán theo, thỉnh thoảng sẽ không khống chế được...”

Lâm Du còn chưa nói hết lời, Mạnh Ảnh hừ lạnh một tiếng, đứng dậy bỏ đi.

Nhìn về mặt bối rối chạy theo của Trình Diệc Nhiên, Lâm Du nở nụ cười mãn nguyện.

Phụ nữ mà, lòng dạ hẹp hòi lắm, ngoài miệng nói không quan tâm, trong lòng đâu thật sự bỏ qua được. Huống chi, chưa chắc Mạnh Ảnh không yêu Trình Diệc Nhiên, chẳng qua là bị biểu hiện giả tạo che mắt mà thôi. Nếu đã như vậy, tôi tới giúp hai người một chút cho vui, chỉ sợ là những ngày tiếp Trình Diệc Nhiên sẽ sống không ổn.

Chẳng qua là do anh tự chuốt rắc rối vào mình mà.

Người đàn ông của tôi dễ bị bóc lột lắm sao!

Chương 17. Con thịnh nộ

“Đã đi rồi sao?” Hà Nhu Quân nhìn theo lão đại đang đi ra, có chút mờ mịt nhìn Lưu Tử Ngạo, lời của anh còn chưa nói hết nha.

Vốn đang nghĩ lão đại không đến công ty nhưng anh lại gặp ở đây quả thực là trời giúp anh. Ai ngờ giữa chừng xuất hiện tiểu Mạnh Ảnh!

Ngón tay thon dài của Lưu Tử Ngạo vuốt cằm, ánh mắt thâm thúy nhìn Trình Diệc Nhiên biến mất ở cửa chính, một lúc sau mới cười cười, vỗ vỗ vai Hà Nhu Quân, quay người bước vào trong tìm người đẹp khiêu vũ.

Gương mặt tuần tú của Hà Nhu Quân từ từ vặn vẹo.

Lão đại, sao anh lại trọng sắc khinh huynh đệ như vậy a... Anh đã nói làm xong dự án này sẽ cho em nghỉ phép, giữa chừng anh bỏ đi là sao?!

Nghĩ tới việc không có kỳ nghỉ mà ngày nghỉ còn bị hoãn vô thời hạn, trong lòng Hà Nhu Quân âm thầm mắng Trình Diệc Nhiên.

“Hà Nhu Quân có vẻ rất buồn bực nha...”

Lâm Du thở dài dựa vào ngực chồng, vui vẻ nường mày.

Bây giờ trong mắt Lý Trí chỉ có vợ mình, làm gì còn tâm tư để ý chuyện người khác, lại miễn cưỡng đến mời rượu những người khác, lại phụ diễn vài cái đi lên mời rượu người, cười và ôm eo cô đi ra ban công, “Em nói gì với chị dâu sao?”

Lâm Du nường mày, “Không có a.”

Lý Trí đương nhiên sẽ không tin cô, nhưng cũng không có ý định truy cứu. Anh biết rõ cô có chừng mực, miễn là không ảnh hưởng đến những chuyện quan trọng, cho tới bây giờ anh vẫn tùy ý cô.

Nhưng mà, trò đùa này lại quá trớn đối với Trình Diệc Nhiên.

“Em làm sao vậy?” Trình Diệc Nhiên rút cuộc cũng bắt kịp cô, cô mang giày rất cao, váy lại dài, Trình Diệc Nhiên sợ cô té ngã, không dám đuổi theo quá nhanh. Chạy một đoạn đường rất dài, đến khi Mạnh Ảnh hết chạy nổi rồi tự dừng lại, Trình Diệc Nhiên mới bắt lấy cô.

“Hừ!” Mạnh Ảnh hất bàn tay đặt trên vai cô, lạnh lùng hừ một tiếng.

Chuyện tự mình làm mà còn không biết, lại hỏi cô.

Trình Diệc Nhiên thật sự không hiểu, mặc dù anh biết rõ cô luôn có tính trẻ con từ xưa tới nay.

“Bên ngoài rất lạnh, chúng ta về nhà rồi hãy nói nhé?” Trình Diệc Nhiên cởi áo vest của mình ra choàng lên vai cô, nắm lấy vai cô.

“Cút ngay!” Mạnh Ảnh kéo áo vest xuống rồi ném mạnh lên mặt Trình Diệc Nhiên, trừng mắt lạnh lùng nhìn anh.

Lúc này Trình Diệc Nhiên đã không đủ kiên nhẫn để dỗ ngọt cô, bước tới nắm lấy cổ tay mảnh khảnh của cô, dùng sức kéo cô lại trước mặt anh.

“Muốn phát cáu cũng phải có mức độ! Về nhà!”

Đúng lúc tài xế lái xe đến dừng lại bên cạnh họ, từ lúc Trình Diệc Nhiên mới chạy theo cô, tài xế vẫn lái xe đi theo.

Trình Diệc Nhiên mở cửa xe đẩy Mạnh Ảnh vào, anh cũng nhanh chóng đi vòng qua bên kia mở cửa xe ngồi vào.

Mạnh Ảnh còn đang giãy giụa muốn mở cửa xe đi ra ngoài, bị Trình Diệc Nhiên nắm cổ tay kéo lại.

“Đừng có lộn xộn!” Giọng Trình Diệc Nhiên lạnh như băng, quay sang tài xế nói, “Lái xe.” Ảnh mắt của tài xế vừa lúc nhìn vào gương chiếu hậu, liền run lên một chút, lập tức khởi động xe.

Mạnh Ảnh bị quát, ngậy người một lúc, lập tức nâng cằm quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ không để ý tới người nào đó ngồi kế bên đang phát hỏa.

Trình Diệc Nhiên có chút mệt mỏi ấn lên huyết thái dương, nhìn cô gái nhỏ quay đầu lại với mình, liền phát điên lên trong chốc lát, chỉ cảm thấy muốn giết người.

Tài xế trẻ tuổi ngồi trong xe hơi lạnh lẽo nhún chân ga. Nhiệt độ trong xe cực thấp, cậu còn chưa có vợ, không muốn bị chết công như vậy đâu.

Về đến nhà, Trình Diệc Nhiên cương quyết ôm cô gái nhỏ không chịu xuống xe ra ngoài.

Lão quản gia từ xa đã thấy vẻ mặt lạnh lùng của Trình Diệc Nhiên ôm Mạnh Ảnh đang giãy giụa không đi vào, thầm thốt lên một tiếng không ổn.

Trình Diệc Nhiên ôm thật chặt Mạnh Ảnh đang không ngừng khóc lóc la hét đi lên lầu, dọc đường đi đụng ngã không ít gia dụng, nhưng ai cũng không dám tùy tiện đến gần anh, người giúp việc cũng đã tránh ở cửa. Ông chủ giống như muốn giết bà chủ vậy.

Lão quản gia kiên trì tiến lên, “Cậu chủ, có chuyện gì từ từ nói.”

Trình Diệc Nhiên không ngừng bước, xoay người lạnh lùng nhìn ông. Lão quản gia thở dài một hơi, yên lặng lui xuống.

Bước nhanh đến phòng ngủ của Mạnh Ảnh, Trình Diệc Nhiên dùng lực đá lên cửa thật mạnh, sau đó ném Mạnh Ảnh lên giường lớn.

“Đồ khốn!” Mạnh Ảnh lệ rơi đầy mặt giãy giụa ngồi dậy.

Mạnh Ảnh chưa kịp đứng lên đã bị Trình Diệc Nhiên ngăn lại, Trình Diệc Nhiên đã giận tới cực điểm, nhưng nhìn cô nước mắt ràn rụa, lòng lập tức chùng xuống, đưa tay ra lau khô nước mắt trên mặt cô.

Mạnh Ảnh quay đi chỗ khác, Trình Diệc Nhiên đành phải lấy hai tay giữ mặt cô lại, cúi đầu hôn từng cái lên nước mắt của cô.

Mạnh Ảnh càng phát ra tiếng khóc đến thương tâm, nghĩ đến đôi môi đang hôn cô đã hôn qua những người phụ nữ khác, Mạnh Ảnh cảm thấy buồn nôn, hai tay không bị khống chế dùng sức đẩy Trình Diệc Nhiên.

“Khốn kiếp, cú ngay! Buồn nôn!”

Trình Diệc Nhiên nghe vậy, từ từ lui ra một chút, đôi mắt yên lặng nhìn cô. Nếu như Mạnh Ảnh liếc nhìn anh một cái, chắc chắn có thể thấy trong mắt Trình Diệc Nhiên toát ra vẻ đau lòng.

“Buồn nôn?” Trình Diệc Nhiên nhẹ giọng thì thầm lời Mạnh Ảnh nói.

Mạnh Ảnh thừa lúc Trình Diệc Nhiên hoảng hốt, xoay người đứng lên đẩy anh ra, nhảy xuống giường bỏ chạy.

Thế nhưng, cô chưa kịp chạy đến cánh cửa, đã thấy da đầu đau rát.

Trình Diệc Nhiên một cái tay luồn vào tóc cô cố định đầu cô lại, tay còn lại ôm eo cô. Dùng sức kéo cô vào ngực mình, mặc cho cô kêu khóc, liên tục hôn xuống.

Mạnh Ảnh hung hăng cắn môi anh, nhưng anh cứ như không cảm giác được đau đớn, thô bạo cạy hàm răng của cô ra, quần chặt lưỡi cô không buông.

Mạnh Ảnh chỉ cảm thấy lưỡi tê dại, rên rỉ khóc.

Trình Diệc Nhiên trong lòng đau đến mức không thở được, chỉ có hung hăng chiếm hữu cô, mới có thể giảm bớt đau nhức trong anh. Trình Diệc Nhiên một tay xé lễ phục của cô, đè cô xuống giường làm mưa làm gió.

“Kinh tởm đến vậy sao? Như vậy, như vậy sao?”

Mạnh Ảnh đã kiệt sức, quay đầu đi, nước mắt theo khóe mắt chảy vào tóc đen. Bởi vì khóc quá lâu, mí mắt đỏ lên, chớp mũi cũng đỏ.

Đêm càng ngày càng tối, mồ hôi ẩm ướt trên người Mạnh Ảnh khô đi rồi lại ướt, tóc dính trên mặt trên lưng, rất không thoải mái. Mà Trình Diệc Nhiên lại không muốn buông tha cho cô chút nào, không có một tia sáng trong đêm tối, chỉ có tiếng người đàn ông thờ dục cùng tiếng người phụ nữ nức nở hòa vào nhau.

Khi Trình Diệc Nhiên đã được thỏa mãn, Mạnh Ảnh cảm giác như mình từ cõi chết quay về, mệt mỏi đến mức không thể nhúc nhích, mà anh vẫn cứ nằm trên người cô không xuống. Vùi đầu trên cổ cô, môi nhẹ nhàng hôn lên làn da trắng mịn của cô.

Bây giờ Trình Diệc Nhiên mới từ từ tỉnh táo lại, chậm rãi nâng người xuống khỏi người cô, ôm cô vào lòng mình, nhẹ nhàng vỗ về lên lưng cô, cẩn thận như đang chăm sóc cho trẻ con.

Ba chữ “thật xin lỗi” như mắc kẹt trong cổ họng anh, anh nói không nên lời. Đây là Ảnh nhi, không phải là ai khác, là Ảnh nhi mà anh hết sức yêu thương, sao anh có thể đối xử với cô như vậy?

Mạnh Ảnh mệt mỏi không muốn cử động, yếu ớt mặc anh ôm, nằm một chút liền cảm thấy buồn ngủ, Mạnh Ảnh cười tự giễu, thế giới này thật sự cái gì cũng có thể xảy ra, giờ phút này lại nằm trong ngực kẻ mà cô không ưa rồi buồn ngủ.

Vỗ vỗ, liền thấy cô gái trong ngực đã ngủ say rồi. Trình Diệc Nhiên buồn bã kéo chăn lên đắp cho cô, tựa đầu vào trán của cô, rồi nằm nghe tiếng cô hô hấp.

Nên làm gì với em đây? Ảnh nhi của anh.

Chương 18. Mờ mịt

Rất nhiều chuyện Trình Diệc Nhiên nghĩ rằng mình có thể kiểm soát được, nhưng đôi mắt Mạnh Ảnh, sẽ luôn phát sinh chuyện ngoài ý muốn. Cũng giống như, anh đã chuẩn bị nhận lấy cơn thịnh nộ thật tốt, vậy mà sau khi tỉnh dậy về mặt của Mạnh Ảnh vẫn bình tĩnh. Bình tĩnh đến mức anh cảm thấy sợ hãi, rốt cuộc cô đang suy nghĩ cái gì, anh căn bản không biết được.

Rất nhiều lần Trình Diệc Nhiên cũng muốn mở miệng, bất kể là xin lỗi hay là cái gì khác, tóm lại là không thể im lặng được. Thế nhưng ánh mắt của Mạnh Ảnh luôn chậm chậm dời đi, dễ dàng đẩy anh ra khỏi tầm mắt.

Trình Diệc Nhiên thừa nhận, nhiều năm qua, lần đầu tiên anh cảm thấy không biết phải làm sao, anh thà để cô phát cáu như trước đây, bướng bỉnh, bây giờ cô bình tĩnh như vậy khiến anh cảm thấy lúng túng, không biết làm thế nào để giảm bớt mâu thuẫn giữa cả hai.

Lão quản gia nhạy cảm nhận thấy không khí kỳ lạ giữa cậu chủ và cô chủ, liền lui đến khu vực an toàn, mặc cho hai người càng lúc càng im lặng.

Trong lòng Mạnh Ảnh thật sự rất bình tĩnh, vì không biết phải làm sao, cho nên trong đầu trống rỗng. Dựa vào cửa sổ nhìn vườn hoa trơ trụi, cô đang tự hỏi mình làm sao có thể bình tĩnh được như vậy, bình tĩnh nhìn vườn hoa hồng không còn một gốc cây nào.

Bên ngoài ánh mặt trời vừa lên, xuyên qua lớp thủy tinh nằm rải rác bên chân cô, cả người được ánh nắng bao quanh, ấm áp không thể tưởng tượng nổi.

“Ảnh nhi...”

Chẳng biết từ khi nào, Trình Diệc Nhiên đã nhẹ nhàng bước đến bên cạnh cô, dáng vẻ cực kỳ dè dặt, có lẽ là để xin hòa.

Mạnh Ảnh không nhìn anh, khẽ ngược đầu cảm nhận không khí cuối thu.

Mạnh Ảnh trầm mặc khiến lời của Trình Diệc Nhiên đã đến cửa miệng lại phải nuốt xuống, cho dù là nói gì, hay giải thích gì cũng chỉ là cái cớ, giờ phút này anh mới phát hiện lời nói khó thốt ra đến mức nào.

Mãi đến khi mùi thuốc lá nhàn nhạt trong không khí biến mất, Mạnh Ảnh mới quay đầu lại.

Bóng lưng của Trình Diệc Nhiên có chút cô đơn.

Hít sâu một hơi, Mạnh Ảnh khó khăn từ từ thở ra.

Thật ra, không phải là trách hành động đêm qua của Trình Diệc Nhiên, chỉ là, cô đang thất vọng, đang nghi ngờ. Cô biết, Lâm Du chỉ là đang gạt cô. Nhưng khi cô biết được hành động làm loạn của Trình Diệc Nhiên, vì sao lại phản nộ như vậy? Cái phản nộ này từ đâu mà đến?

Chẳng lẽ là...

Mạnh Ảnh khẽ bật cười lắc đầu bỏ đi giả thiết còn chưa được hình thành trong đầu mình, sao có thể là... yêu được?

“Cô chủ, điện thoại của cô.”

Lão quản gia xuất hiện khiến Mạnh Ảnh đang từ trong suy nghĩ của mình hoàn hồn, nhận điện thoại trong tay lão quản gia, Mạnh Ảnh mỉm cười nói “Cảm ơn.”

“Alô.”

Người ở đầu bên kia điện thoại dường như không muốn nói gì, vẫn im lặng, hơi thở nhẹ nhàng

và yếu ớt từ đầu bên kia điện thoại truyền đến. Nhưng Mạnh Ảnh phát hiện chỉ cần mình đối mặt anh, cô sẽ rất kiên nhẫn, vẫn cầm điện thoại, kiên nhẫn chờ anh nói chuyện.

Đã rất lâu anh không gọi cho cô, tâm tình cô bây giờ không bình tĩnh giống như khi cô ôm cây ngò thơm của anh về nhà mình vào năm đó. Chỉ khác là, khi đó có rất nhiều ước nguyện vô hạn, bây giờ chỉ có thể thở dài một tiếng, tóm lại là vận mệnh trên người.

Cô nhớ lúc đó chậu ngò thơm trong ngực cô như là toàn bộ thế giới của cô, những phiến lá xanh tươi bé nhỏ kia tỏa ra mùi hương thơm ngát khiến nhiều năm sau cô vẫn còn có thể nhớ được.

“Làm sao vậy?” Anh im lặng quá lâu làm Mạnh Ảnh có chút bất an, nhẹ giọng hỏi thăm.

Dương Kỳ Ngôn khẽ bật cười, “Không có gì, sao có thể có chuyện được.”

Mạnh Ảnh còn muốn nói gì đó, trong điện thoại đã truyền đến tiếng ngắt máy.

Chắc là anh không có chuyện gì chứ? Nếu không sao anh lại gọi cho cô?

Cô phải đi gặp Dương Kỳ Ngôn xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, vì bây giờ trong lòng cô càng ngày càng bất an.

Mạnh Ảnh mới xoay người, đã thấy Trình Diệc Nhiên đứng ở trước mặt cô, lạnh lùng nhìn cô, trong mắt như có ngọn lửa đang bùng lên.

Mạnh Ảnh thấy anh thì trong đầu càng thêm hỗn loạn, không thể nghĩ được gì nữa.

“Điện thoại của ai?!”

Trình Diệc Nhiên giữ chặt cánh tay cô, dùng sức vừa phải, nhưng rất khó để thoát ra, giọng điệu của anh hung hăng có chút dọa người.

Mạnh Ảnh im lặng khiến anh càng thêm tức giận, mặc dù từ lúc thức dậy anh đã bắt đầu suy nghĩ làm sao để xoa dịu Mạnh Ảnh, cũng biết bây giờ nổi nóng là không ổn, nhưng anh không chịu được việc cô tốt với người khác, mà không thêm để ý đến anh.

“Dương Kỳ Ngôn đúng không?”

Mạnh Ảnh vì sức mạnh của anh, bị anh kéo đến trước mặt, cuối cùng vẫn phải ngẩng đầu lên nhìn anh.

Vẻ mặt tuần tú của Trình Diệc Nhiên nay có chút thay đổi, trong ánh mắt hiện lên ngọn lửa sắp bùng nổ, cánh mũi phía dưới sống mũi thẳng tắp đang khẽ phập phồng, tựa như một lượng khí lớn đang ra ra vào vào. Mạnh Ảnh biết anh đang rất tức giận.

“Đúng.”

Mạnh Ảnh thừa nhận, làm Trình Diệc Nhiên như muốn giết người, loại đau đớn tận xương tủy này truyền đến đủ để anh phát điên. Cô như thế mà dám làm anh tức điên!

Trong khoảng thời gian ngắn Trình Diệc Nhiên chỉ có thể yên lặng nhìn cô, không thốt ra được bất kỳ từ gì. Có lẽ cô chính là sinh mệnh trong kiếp này của anh, nhiều lúc phát điên anh hận không thể bóp chết cô, nhưng nhiều lúc anh lại không nỡ làm cô đau khổ và ủy khuất.

Giống co như vậy làm Mạnh Ảnh cảm thấy buồn cười, có ý gì đây, rõ ràng là một người lớn, nhưng lại không có tự do của riêng mình. Rất nhiều người vẫn nói anh tốt với cô như thế nào, cung chiều đủ kiểu, dung túng rất nhiều, nhưng đây, anh luôn ngang ngược, anh cố kiểm soát suy nghĩ của cô, cố gắng cắt đứt toàn bộ quá khứ của cô, nhất là về Dương Kỳ Ngôn. Nhưng mà, anh không hề biết, cô và Dương Kỳ Ngôn vĩnh viễn không thể quay lại như xưa, trời cao tàn nhẫn, nó khiến cuộc đời cô và anh ta quay lưng với nhau, từ nay về sau chỉ có thể càng ngày càng xa, những thứ gì đó giữa bọn họ đã quá phiến toái khiến họ không còn thời gian để nghỉ ngơi.

“Anh thả em ra, có thể anh ấy đã xảy ra chuyện, em muốn đi gặp anh ấy.” Mạnh Ảnh cũng cố gắng không gây gổ với anh, giọng nói trầm âm, thậm chí còn nhẹ nhàng mỉm cười vui vẻ. Trình Diệc Nhiên đang ở bên bờ lửa giận, bất kỳ câu nào lời nào của cô mà không ôn cũng sẽ làm anh phát điên, cô không muốn luôn chọc anh tức giận, chung quy vẫn là do anh yêu cô mà thôi.

Chỉ cần cô cười với mình, anh liền không biết phải làm sao. Đột nhiên Trình Diệc Nhiên cảm thấy mình cực kỳ thảm hại, nhưng tay vẫn hơi buông lỏng ra một chút.

“Vậy em... không được phép lại giận anh.”

Trình Diệc Nhiên căm ghét vì khinh địch mà dễ dàng đánh mất lãnh thổ của mình, tự nhiên đôi giọng vừa giận vừa khó chịu: “Về sớm một chút, nếu trước năm giờ vẫn chưa về, anh sẽ đi gặp em!”

Mạnh Ảnh cười cười, cũng không nói gì, xoay người xuống lầu. Anh có thể làm gì với cô đây, chuyện đêm qua cũng đủ để anh hối hận thật lâu, về sau chắc chắn sẽ không bao giờ tái phạm. Đường như cô nghĩ rằng anh sẽ không làm gì cô, cho nên đôi khi mới có thể tùy tiện làm náo như vậy. Miễn là không liên quan đến chuyện quá khứ của cô, anh sẽ tuyệt đối ngoan ngoãn nghe lời cô.

Trình Diệc Nhiên đứng sững một lúc lâu, vẫn cảm thấy không yên tâm, cầm chìa khóa xe, lao xuống lầu dưới.

“Chờ một chút, anh sẽ đi làm, tiện đường đưa em đi.”

Chương 19. Thăm bệnh

Thấy Trình Diệc Nhiên, Hà Nhu Quân làm bộ dụi dụi mắt, “A ha, lão đại sao anh đã xuống núi rồi?”

Trình Diệc Nhiên khẽ nhíu mày, tâm tình đang tốt không thèm chấp cậu ta, chuyển bước đi vào thang máy.

Một lúc sau Hà Nhu Quân mới hoàn hồn, bước vào thang máy thật nhanh, anh có chuyện quan trọng muốn báo cáo.

Không đoán được tâm trạng của Trình Diệc Nhiên như thế nào, Hà Nhu Quân từ bỏ hình ảnh nho nhả trong mắt người ngoài, liên tục nhìn lên người đứng bên cạnh, bộ dạng rất buồn cười. Trình Diệc Nhiên đã sớm nhận ra ánh mắt kỳ lạ bên mình, nhưng anh không định mở miệng hỏi, mặt không chút thay đổi nhìn con số đang tăng lên trong thang máy.

Trơ mắt nhìn lão đại đóng cửa văn phòng lại, Hà Nhu Quân chần chừ một hồi, vẫn kiên quyết đẩy cửa đi vào.

Nhẹ nhàng đóng cửa lại, Hà Nhu Quân rón rén kéo ghế da trước bàn làm việc ra ngồi, “Lão đại...”

Trình Diệc Nhiên buông viết trong tay xuống, lấy tách trà để bên cạnh, dùng nắp vớt nhẹ chút bọt trong tách, cuối đầu khẽ uống một ngụm, “Dương gia xoay sở như thế nào?”

“Ngân hàng kia ngừng cho vay, công trình Thành Tây ở thành phố S có vẻ là bước khó khăn tiếp theo.” Hà Nhu Quân báo cáo dựa theo tình hình thực tế từ tin tức anh nắm được trong tay, nhìn về mặt không biểu hiện gì của Trình Diệc Nhiên, tiếp tục nói: “Dương thị gần đây hẳn là không ổn, dự án bị Trình thị đoạt không ít, nhưng Dương Kỳ Ngôn lại không có động tĩnh gì.”

Trình Diệc Nhiên đặt tách trà trong tay xuống, dựa vào thành ghế, ần ần thái dương, “Ừ.”

Do dự một hồi, Hà Nhu Quân vẫn mở miệng, “Vi dự án của chúng ta đã rất nhiều, cộng thêm những cái lấy từ Dương thị, nhân viên nội bộ của chúng ta quá sức bận rộn, hơn nữa, nhiều dự án như vậy đã vượt quá dự tính của chúng ta.”

Trình Diệc Nhiên lại không có biểu hiện gì, uể oải phát tay ý bảo cậu có thể ra ngoài.

Nhưng Hà Nhu Quân vẫn không có ý định đi ra ngoài, Trình Diệc Nhiên nâng mắt nhìn anh.

Hà Nhu Quân ấp úng hồi lâu, thấy vẻ mặt mất kiên nhẫn của Trình Diệc Nhiên, mạnh dạn nói ra: “Em muốn được nghỉ phép.”

Trình Diệc Nhiên không chút suy nghĩ liền cự tuyệt, “Không phải cậu nói bây giờ công ty bề bộn nhiều việc sao? Xin nghỉ vào lúc này sao?”

Hà Nhu Quân đang muốn nói lại, ánh mắt sắc bén của Trình Diệc Nhiên quét tới, đành phải ngậm miệng.

Quay về văn phòng của mình, Hà Nhu Quân buồn bực cực kỳ.

Lão đại là muốn làm hỏng hạnh phúc của anh mà.

Trình Diệc Nhiên nhìn xu hướng cổ phiếu gần đây của Trình thị, có chút mệt mỏi liền tắt trang web.

Hắn ta lại không có động tĩnh, vì sao?

Sự tồn tại của Dương Kỳ Ngôn là một loại khiêu khích đối với anh, chưa đánh bại được hắn

trong lòng anh rất khó chịu, nhưng đối với mọi hành động của anh, Dương Kỳ Ngôn đều chọn cách lờ đi, mặc cho cô phiếu của Dương thị rớt giá hết lần này đến lần khác, lại không có bất kỳ dấu hiệu khắc phục hậu quả nào. Đối với sự truy vấn nhiều lần của giới truyền thông, hắn ta vẫn im lặng không nói, đôi mắt lạnh lùng luôn thản nhiên nhìn thẳng vào ống kính.

Hắn ta không hành động, nhưng lại gọi cho Ảnh nhi, là dụng ý gì?

Ngoài dự liệu của Mạnh Ảnh, Dương Kỳ Ngôn không ở trong công ty. Cô gái ở quầy lễ tân của Dương thị tiếp đón cô rất nhã nhặn và lịch sự, đồng thời vẻ mặt cũng khôn khéo và tinh ý báo cho cô biết, giám đốc không có ở đây.

Mới đầu cô không tin, gọi cho Dương Kỳ Ngôn, anh ở đâu đây bên kia lãnh đạm nói anh đang ở bên ngoài. Cô lễ tân vẫn điềm đạm mời cô đi thông thả, thái độ lão luyện, chắc hẳn không ít cô gái đã tới đây tìm anh, đối phó với những cô gái vọng tưởng thấy người sang bắt quàng làm họ kia, cô lễ tân này hẳn là đã sớm quen rồi.

Thật ra cô cũng không biết vì sao mình lại muốn tìm anh, dù cho cuộc gọi của anh thật khó hiểu, cô cũng không nên hấp tấp đến tìm như vậy, đúng như lời anh, làm sao anh có thể có chuyện được? Hơn nữa, cho dù có chuyện, cô có thể làm gì chứ?

Ra khỏi cửa công ty của anh, cô không cẩn thận liền đụng vào người khác, Mạnh Ảnh buồn bã âm thầm cắn răng. Thì ra cô vẫn dễ bị kích động như vậy, chuyện nhỏ nhặt như thế cũng làm cô thất thần.

“Trình phu nhân.”

Giọng người bị đụng có chút chế giễu thốt ra ba chữ, Mạnh Ảnh hơi giật mình ngẩng đầu lên. Cuộc hôn nhân của cô và Trình Diệc Nhiên rất ít người biết, lúc đó làm rất gấp gáp, hơn nữa, mọi thứ trong hôn lễ cô đều yêu cầu Trình Diệc Nhiên làm thật đơn giản, cô nhớ lại lúc đó những người được biết chỉ có mấy người bên phía Trình Diệc Nhiên và người nhà của mình cùng với... Dương Kỳ Ngôn. Như vậy người này...

Quả nhiên.

Lại là Lưu Hàn.

Anh ta và Dương Kỳ Ngôn thân thiết như vậy, những vấn đề giữa cô và anh đương nhiên anh ta sẽ biết rất rõ.

“Tôi tưởng anh đang ở thành phố S.” Mạnh Ảnh lãnh đạm mở miệng, cô biết rõ Lưu Hàn không có hảo cảm đối với cô, cho nên cũng không cần khách sáo, bọn họ cũng không phải là thứ đạo đức giả, giả vờ khách sáo có vẻ thật nực cười.

“Đáng ra là vậy.” Lưu Hàn có vẻ không vội đi làm, dù bận nhưng vẫn đứng ở cửa công ty ung dung nói chuyện phiếm cùng cô, nhíu chặt hai đầu lông mày lộ vẻ chán ghét không đổi, “Trình phu nhân thật hăng hái, sao rảnh rồi mà đến Dương thị vậy?”

Người không thích mình và người mình không thích đừng nói chuyện nhiều, là một vấn đề rất đau đầu, Mạnh Ảnh không định tiếp tục dây dưa cùng anh ta, “Tôi còn có việc, gặp lại sau.”

“Nếu đã đến đây, chắc hẳn cũng muốn biết tung tích của Kỳ Ngôn, hỏi tôi thì tốt rồi, tội gì phải thanh cao như vậy, tự cao tự đại.”

Nghe vậy, Mạnh Ảnh dừng bước, Lưu Hàn cách đó không xa đã không nhe nhả như trước, thu lại nụ cười mỉa mai, hàn khí trong ánh mắt từ từ bốc lên, cả người dẫm lên cái bóng dưới ánh mặt trời, cái bóng trên mặt anh ta lúc sáng lúc tối.

Thì ra Dương Kỳ Ngôn đã xảy ra chuyện thật.

“Anh ấy ở đâu?”

“Sao cô không hỏi tôi từ đâu tới đây?” Giọng Lưu Hàn có chút nhàn nhạt, nhưng Mạnh Ảnh vẫn là theo ý của anh ta hỏi, “... Ở đâu?”

“Bệnh viện.” Giọng Lưu Hàn bình tĩnh không chút ngập ngừng, Mạnh Ảnh nghe được trong lòng thất lại, “Bệnh viện nào?” Giọng nói đã có chút run rẩy không nghe được.

Lúc này Lưu Hàn không còn gầy rồi nữa, “Bệnh viện Thành phố.”

“Anh ấy... làm sao vậy?”

“Cô đi rồi sẽ biết, Trình phu nhân.”

Nói xong nhìn cô gái vội vã đón taxi rồi leo lên, Lưu Hàn lại cười chế giễu. Cô ta tổn thương cậu sâu sắc vậy cũng đáng được cậu yêu, sợ là cậu điên rồi, Kỳ Ngôn.

Đến bệnh viện rồi thật vất vả tìm phòng bệnh của Dương Kỳ Ngôn. Đứng ngoài cửa chuẩn bị tâm lý cả ngàn lần, cô mới có dũng khí đẩy cửa vào.

Dương Kỳ Ngôn đang nằm trên giường đọc sách, thấy Mạnh Ảnh liền có chút kinh ngạc, sao cô lại tìm tới chỗ này?

Thấy Dương Kỳ Ngôn dường như không có gì đáng ngại, ngoài sắc mặt có chút tái nhợt. Mạnh Ảnh từ từ bình tĩnh lại, đến bên giường của anh, kéo ghế ngồi xuống.

“Anh làm sao vậy?”

Dương Kỳ Ngôn lật một trang sách trong tay, “Viêm ruột thừa.” Giọng nói vẫn không nóng không lạnh như cũ, ngay cả đầu cũng không muốn ngẩng lên.

“Sáng nay anh gọi điện thoại cho em, em tưởng...”

“Tưởng là tôi xảy ra chuyện lớn sao?” Dương Kỳ Ngôn tiếp lời cô, khẽ bật cười, nhưng trên mặt vẫn không vui vẻ chút nào, đôi mắt lạnh nhạt vừa sâu vừa đen, không hiện rõ vui giận của anh.

“Cuộc gọi chỉ là ngẫu nhiên thôi, cô không cần để tâm. Nếu như làm cô lo lắng, tôi thật xin lỗi.”

Đột nhiên Mạnh Ảnh cảm thấy mình thật nực cười, vì một cú điện thoại mà hoảng loạn đến đây, thật quá ngu ngốc, cực ngu ngốc, trước mặt anh cô vĩnh viễn như một tên hề với những cảm giác vui vẻ.

Trong phòng trầm mặc, ngoại trừ tiếng Dương Kỳ Ngôn thỉnh thoảng lật từng trang sách, còn lại chỉ có lặng im.

Cũng may vừa lúc đó Trình Diệc Nhiên gọi điện đến, Mạnh Ảnh chưa bao giờ mong chờ cuộc gọi của anh như giờ phút này, gần như là bắt máy ngay.

“Em đang ở đâu? Anh tới đón em.” Đầu dây bên kia, tiếng bước chân của Trình Diệc Nhiên vang lên, chắc là anh đã tan tầm và đang bước ra khỏi công ty.

“Bệnh viện Thành phố, em chờ anh ở cổng.”

Mạnh Ảnh cúp điện thoại, thấy Dương Kỳ Ngôn để sách xuống, đang nhìn cô, cô có chút không được tự nhiên nói, “Em đi trước.”

Định muốn nói ngày khác trở lại thăm anh, nhưng lời nói đến bên miệng lại nuốt xuống, ai cũng biết đây chỉ là lời nói cho có lệ vậy thôi, hơn nữa chưa chắc anh lại muốn gặp cô.

“Cô cho tới bây giờ cũng không nói cho tôi biết nguyên nhân chia tay thật, bây giờ cô đã có thể nói cho tôi biết được chưa? Không cần phải đem Trình Diệc Nhiên ra, tôi biết rõ hẳn ta chỉ một cái cơ của cô mà thôi.” Giọng Dương Kỳ Ngôn như độc được xuyên qua, Mạnh Ảnh chợt phát hiện mình

không thể thở được, cứ như có vật gì đó chặn ở ngực rất khó chịu.

Mạnh Ảnh từ từ nắm chặt tay cầm ở cánh cửa, nhưng không có dũng khí quay đầu lại nhìn anh, im lặng hồi lâu mới chậm rãi mở miệng, “Chúc anh sớm bình phục, hẹn gặp lại.”

Nói dứt lời, Mạnh Ảnh rời đi như đang chạy trốn.

Chương 20. Sống thật hạnh phúc

Buổi tối, nhà họ Trình.

Từ lúc ở bệnh viện về Mạnh Ảnh không nói từ nào, Trình Diệc Nhiên cũng có chút buồn bực, sau khi ăn cơm tối xong liền tự nhốt mình trong thư phòng.

Mạnh Ảnh buồn chán cầm remote liên tục đổi kênh, ánh mắt lại đờ đẫn, ánh sáng từ TV chớp nháy liên tục trên khuôn mặt cô, thế nhưng cô lại không hề biết. Lão quản gia đứng kế bên khẽ lắc đầu, từ từ đi đến trước mặt cô, bưng một chén canh gà đầy tràn cung kính đưa cho cô, “Cô chủ.”

Có lẽ cậu chủ đang tức giận, hôm nay không tự mình nhìn cô chủ dùng canh, nhưng lúc rời bàn ăn lại bảo ông đem canh cho cô.

Mạnh Ảnh liếc nhìn chất lỏng màu vàng kim đang bốc hơi, nhú nhú mây, vẫn nhận lấy uống hết một hơi, bởi vì uống quá nhanh, Mạnh Ảnh bị sặc liền đưa chén cho lão quản gia, vội vàng nhận khăn giấy từ tay người giúp việc.

Nhìn lão quản gia và người giúp việc dè dặt đứng bên người cô, Mạnh Ảnh vẫy tay ý bảo bọn họ có thể đi xuống. Thật ra, cô không thích nhiều người. Quá nhiều người, thường sẽ cảm thấy mình không thể là chính mình, giống như ngay cả không khí cũng tù túng.

Phim truyền hình hiện nay càng ngày càng dở, trong lòng Mạnh Ảnh nhớ lại khi còn bé từng xem những bộ phim kinh điển kia, thờ dài một hơi, tắt TV rồi đi lên lầu.

Kẻ khó chịu kia từ lúc về lại không thém nói câu nào với cô, lúc ăn tối chỉ ăn nửa chén cơm nhỏ, từ đầu đến cuối cũng không ngẩng đầu nhìn cô một cái, Mạnh Ảnh xoa xoa cái trán đang đau. Cô làm hỏng rất nhiều chuyện.

Tắm rửa xong, Mạnh Ảnh sấy khô tóc thì buồn ngủ. Rất nhiều chuyện không thể nghĩ ra cách giải quyết hoàn hảo, vậy thì tốt nhất là đừng nghĩ tới nữa.

Mới ngủ không lâu, Trình Diệc Nhiên đẩy cửa ra đi vào.

Mạnh Ảnh xoay người đưa lưng về phía anh, thần thờ nhìn màn cửa sổ.

Trình Diệc Nhiên tự lấy đồ ngủ rồi bước vào phòng tắm tắm rửa, phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy róc rách, lát sau lại im ắng, sau đó cửa được mở ra, tiếp đến Mạnh Ảnh cảm giác được nệm trên giường lún xuống.

Nằm một hồi lâu, Trình Diệc Nhiên không nén giận được, đột nhiên từ phía sau ôm lấy cô, đặt cằm lên vai cô. Mạnh Ảnh vẫn không nói lời nào, để mặc anh ôm. Anh mới tắm xong, trên người hơi ẩm ướt, Mạnh Ảnh không thoải mái liền né tránh hơi thở đang phả trên cổ mình.

“Em...” Dường như không tìm được từ thích hợp, Trình Diệc Nhiên có chút tức giận siết chặt cánh tay, cúi đầu hôn mạnh lên gáy của Mạnh Ảnh.

Anh hơi dùng sức, Mạnh Ảnh nghiêng đầu lui ra một chút.

Trình Diệc Nhiên không tha dựa sát vào, Mạnh Ảnh hơi bực, trở mình, đẩy cánh tay đang quấn trên eo cô ra.

Trình Diệc Nhiên đột nhiên ngồi dậy, xóc chăn lên, “Mạnh Ảnh, em đừng quá đáng!”

Mạnh Ảnh không động dậy, vẫn duy trì tư thế nằm nghiêng như lúc này, chỉ là cảm thấy trên người có chút lạnh lẽo từ từ ngấm vào trong lòng.

Trình Diệc Nhiên thấy đáng vẻ nằm im của Mạnh Ảnh, càng tức giận hơn, hai tay nắm chặt hai

vai của cô dùng sức kéo người cô đối mặt với anh.

Mạnh Ảnh lãnh đạm nhìn vẻ mặt giận dữ của Trình Diệc Nhiên, không nói một tiếng, cô nghĩ cô đã rất mệt mỏi, anh muốn như thế nào thì tùy anh.

“Mạnh Ảnh, em tự hỏi lòng mình xem, em không phụ lòng anh sao?!”

Giờ phút này Trình Diệc Nhiên đã thật sự quá mệt mỏi cả tinh thần lẫn thân thể, chỉ cảm thấy muốn bóp chết cô gái không có lương tâm đang ở trước mắt mình.

Cùng một câu hỏi, Mạnh Ảnh cũng thầm hỏi mình, mà xứng với anh sao?

Trình Diệc Nhiên có chút ử rũ buông Mạnh Ảnh ra, kéo tủ đầu giường tìm một điều thuốc châm lên, khói từ từ tỏa ra trong phòng ngủ. Khuôn mặt Trình Diệc Nhiên mờ ảo trong làn khói, nhìn từ nơi Mạnh Ảnh nằm, trong mắt anh tràn đầy mệt mỏi.

Không biết cảm giác chua xót trong lòng từ đâu đến, Mạnh Ảnh từ từ ngồi dậy, xoay người ôm cổ Trình Diệc Nhiên, mặt vùi vào trong ngực anh.

Trình Diệc Nhiên lại lập tức đẩy ra cô, trừng mắt nhìn Mạnh Ảnh, Trình Diệc Nhiên nổi cáu nói: “Không thấy đang hút thuốc sao, cứ như vậy nhào lên, bị phỏng thì làm sao hả?”

Mạnh Ảnh như bị anh rống nên ngốc rồi, ngơ ngác nhìn Trình Diệc Nhiên. Giờ phút này, anh còn quan tâm cô như vậy.

Trình Diệc Nhiên tức giận liếc cô một cái, cầm điều thuốc bị cô đè gãy dụi vào trong gạt tàn, xoay người phủi tàn thuốc trên áo ngủ của cô, cẩn thận kiểm tra trên áo ngủ của Mạnh Ảnh có còn tàn thuốc hoặc có vết cháy hay không, nhìn hồi lâu không có mới hỏi, “Có bị phỏng không?”

Mạnh Ảnh khẽ cười cười, “Không có.”

Thấy Mạnh Ảnh mỉm cười, lửa giận của Trình Diệc Nhiên trước nụ cười của Mạnh Ảnh đã biến mất không dấu vết, mặc dù ánh mắt còn chút giận dữ, nhưng hành động vươn tay kéo Mạnh Ảnh vào trong ngực lại cực kỳ dịu dàng đến khó tin, nhìn cô gái nhỏ đang mỉm cười trong ngực mình, Trình Diệc Nhiên có chút hờn dỗi túm chặt quần chặt lấy cô.

Mạnh Ảnh mềm mại nằm trong lòng ngực của anh, tai nghe nhịp tim mạnh mẽ của anh, vươn tay ra khỏi chăn lấy ngón trỏ chạm nhẹ vào hàng lông mày đang chau lại của anh, “Diệc Nhiên, ở cùng với em mệt mỏi lắm đúng không?”

Trình Diệc Nhiên tóm lấy bàn tay không an phận của cô đặt lên môi mình rồi hôn nhẹ, trong mắt ngập tràn niềm vui, dời mắt xuống nhìn người đang ở trong vòng ôm của mình, “Sao, muốn ngoan ngoãn rồi sao?”

“Có đôi khi em cũng cảm thấy mình rất quá đáng, chắc là anh mệt mỏi lắm.” Mạnh Ảnh ngẩng mặt lên nhìn anh, giọng nói mang đầy sự áy náy.

“Anh cam tâm tình nguyện mà, anh đã từng hứa với Ba em, sẽ yêu thương em cả đời, cho dù em có bướng bỉnh cỡ nào cũng vậy.”

Mạnh Ảnh nhớ tới khuôn mặt nghiêm túc của Ba, ánh mắt buồn bã, “Loại hiệp ước không bình đẳng như vậy mà anh cũng ký, anh vẫn còn là tên gian thương Trình Diệc Nhiên kia sao?”

Trình Diệc Nhiên cười cười, “Cuộc sống không phải lúc nào cũng bình yên, cần phải gặp một chút thăng trầm, cuộc sống như thế mới được coi là hoàn hảo, mà em, chính là sự thăng trầm của anh, SO, nếu muốn có cuộc sống hoàn hảo làm sao có thể thiếu em được?”

“Em không tốt với anh như vậy, sao anh lại không xoay người rời đi?” Mạnh Ảnh nhìn khuôn mặt thanh tao của Trình Diệc Nhiên, nhàn nhạt nói.

“Bởi vì...” Trình Diệc Nhiên từ từ cúi xuống gặm lấy môi Mạnh Ảnh, dịu dàng hôn lên môi cô,

trong lòng đưa ra đáp án kia, bởi vì *anh yêu em*.

Vừa hôn xong, Mạnh Ảnh thở hắt hên dựa vào ngực Trình Diệc Nhiên, ngón tay khẽ nghịch áo anh, “Diệc Nhiên, sau này chúng ta hãy sống thật hạnh phúc.”

Đúng vậy, sống thật hạnh phúc, yêu hay không yêu cũng không quan trọng, tương lai phía trước quá khứ như khói tan đi, cái mất đi từ giữa kẽ tay đâu chỉ là năm tháng thời gian? Những mơ ước kia, ảo tưởng, vọng tưởng cũng đã chết rồi, những niềm vui kia hay những năm tháng không hạnh phúc kia đều đã qua, còn điều gì để mất nữa đâu? Cả thế giới đều sáng suốt đang nhìn mình ngốc nghếch, vậy mà còn tưởng là mình khôn ngoan sáng suốt, phải biết cái nào thật cái nào ảo, chỉ cần biết, cảnh tượng ảo mộng như vậy chỉ là giấc mơ một thời mà thôi.

Cô nên sớm tỉnh táo lại.

Nghe vậy, Trình Diệc Nhiên sững sốt một hồi, mới tỉnh táo, “Ừ, sống thật hạnh phúc.”

Chương 21. Lần đầu gặp nhau

Mấy ngày nay, Dương Kỳ Ngôn không biết vì sao lại cảm thấy mệt mỏi.

Không phải chỉ vì bệnh.

Lưu Hàn chỉ báo cáo sơ sơ tình hình công ty một chút, thấy Dương Kỳ Ngôn dường như chẳng để tâm đến, liền không nói thêm gì nữa. mấy ngày nay, cậu ta hoàn toàn không chú tâm đến an nguy của công ty, Lưu Hàn không biết Kỳ Ngôn đang suy nghĩ gì, trước giờ cậu ta làm gì cũng không giải thích cho người khác.

Sau khi trải qua tiểu phẫu, Dương Kỳ Ngôn ốm đi rất nhiều, xương gò má hơi nhô cao, mái tóc có chút dài ra phủ đi tất cả tâm tình của anh.

Lưu Hàn cũng không biết phải nói gì, anh và Dương Kỳ Ngôn là bạn tốt đã mười năm, anh biết rõ Dương Kỳ Ngôn luôn là người chung tình, nhưng chung tình như vậy cũng quá lâu đi.

“Cậu yên tâm, mình biết giới hạn.” Dương Kỳ Ngôn như nhìn ra ý nghĩ của Lưu Hàn, lên tiếng trấn an.

Lưu Hàn khẽ cười cười, Dương Kỳ Ngôn nói như vậy chứng tỏ cậu ta đã có kế sách hoàn hảo, vậy thì anh có thể yên tâm.

Dương Kỳ Ngôn đưa tay vỗ vỗ vai anh, “Mình không sao, cậu quay lại thành phố S đi, chỗ đó cần cậu.”

Dương Kỳ Ngôn luôn như vậy, sẽ không trách móc người khác. Như lúc đó, anh gạt Kỳ Ngôn là lấy tài liệu của Mạnh Ảnh đưa tới, cố ý làm tiếp, cậu ta biết rồi cũng chỉ im lặng cung cấp tài chính cho anh.

Nhưng bây giờ anh cảm thấy rất áy náy, ngân hàng không tiếp tục cho anh vay, vốn lưu động trong công ty phần lớn đã dồn cho dự án Thành Tây ở thành phố S, dự án lại luôn bị Trình thị đoạt lấy. Nói cho cùng cũng là lỗi của anh, nếu như lúc đó anh không cố chấp.

“Kỳ Ngôn...”

Như biết trước lời Lưu Hàn muốn nói, Dương Kỳ Ngôn lên tiếng ngắt lời anh, “Chuyện đã rồi, nhiều lời vô ích, nếu đã như vậy, thì cứ để tới đâu hay tới đó đi.”

Dương Kỳ Ngôn biết bạn anh đang tự trách mình, nhưng anh không thích nghe những câu hỏi hằn, hơn nữa sau khi trải qua chuyện này, Lưu Hàn không nên làm việc quá bốc đồng như vậy, rồi lại hành động theo cảm tính như vậy. Trước đây cả cuộc sống lẫn sự nghiệp của anh đều rất thuận lợi, vậy nên anh coi thường đối thủ quá nhiều. Sau sự việc này anh đã biết rằng trên thương trường thật không thể đoán trước được gì, quá nhiều chuyện xấu, cho dù mình có tài giỏi cỡ nào cũng có thể thất bại.

Trước đây sự nghiệp của anh thật quá suông sẻ, tất nhiên, những thứ này cũng không phải là do anh may mắn, cũng không thể phủ nhận năng lực của Lưu Hàn, nhưng những đối thủ trước kia không phải là Trình Diệc Nhiên, cho đến lúc này kẻ nào muốn chiếm được vị trí phía trên Trình Diệc Nhiên, Dương Kỳ Ngôn biết là không một ai có thể.

Vậy nên, khi Dương Kỳ Ngôn chưa từng gặp phải đối thủ ngang hàng lại gặp trùng doanh nhân thân thoai Trình Diệc Nhiên, mọi thứ sẽ ra sao đây? Nói thật lòng, Dương Kỳ Ngôn không hề bất ngờ.

Dù Trình Diệc Nhiên không ra tay, anh cũng muốn xuất thủ, không đơn giản chỉ vì một núi không thể chứa hai cọt, quan trọng là giữa bọn họ có...

Mạnh Ảnh.

Đúng vậy, Mạnh Ảnh.

Lúc anh gặp Mạnh Ảnh chắc là anh đang học năm thứ tư đại học, trở về nhà trong kỳ nghỉ, nhờ tính nhạy cảm bẩm sinh làm anh nhanh chóng biết được có người theo dõi anh.

Khi đó anh cảnh giác rất cao, anh cho rằng đó là những người mà Ba làm rách lòng trên thương trường đang nuôi ý định trả thù, lúc đó anh còn nghĩ những người kia sao quá ngu ngốc, theo dõi như vậy, không lẽ chưa kịp ra tay đã chuốt lấy thất bại sao?

Thế nhưng không nghĩ đến lại là cô.

Lúc đó cô tự cho là mình ẩn nấp rất tốt, nhưng sao cô lại ngốc tới mức này chứ, cô không biết là khi mở đèn, cho dù nấp sau màn cửa sổ thì người đối diện là anh đây vẫn có thể nhìn thấy cô hay sao?

Biết rằng đây chỉ là một cô gái nhỏ, Dương Kỳ Ngôn cười thầm cho là mình nghĩ quá nhiều. Sau đó cũng không chú ý đến người ở đối diện nữa.

Nhưng duyên phận mà, có mấy ai nắm bắt được đâu?

Ngay cả anh, anh cũng chưa từng nghĩ tới mình sẽ thích cô gái này.

Khi đó mọi chuyện với anh luôn tốt đẹp, gia đình giàu có, Ba Mẹ yêu thương, bản thân đều giỏi ở mọi mặt, cho nên luôn kiêu ngạo.

Biết có cô gái nhỏ lén nhìn mình, anh cũng cảm thấy không cần thiết, lúc đó anh đều coi thường những cô gái đẹp hơn, huống chi đây có thể là một cô gái nhà giàu hư hỏng.

Anh còn nhớ mình từng thoáng nghe được cô tranh cãi cùng người nhà qua điện thoại, lúc đó anh chỉ cảm thấy thật nhàm chán, nơi này phần lớn là chỗ ở của những nhà giàu có, trẻ hư ở đâu cũng có, chỉ là anh thấy hơi gai mắt, vì anh nghĩ không phải gia đình giàu có thì có thể thể hiện sự ương ngạnh của mình, cũng không phải giàu có thì mình có thể tự tung tự tác. Nhưng sau đó anh mới biết được cô đang sống một mình bên ngoài, chỉ có một người giúp việc chăm lo cho cuộc sống hàng ngày của cô, nhưng cũng nhìn ra được cô rất tự lập, không hề ỷ lại vào người khác. Cô có vẻ rất hay tức giận, nhưng chỉ là sau khi nhận được điện thoại từ Ba cô mà thôi.

Sau đó, luôn có sau đó, nếu như không có sau đó thì thế nào?

Nhưng lại không có nếu như.

Anh không thể kiểm soát được nên đã bị cô hấp dẫn.

Cô là con gái nhà giàu nên có chút bướng bỉnh, nhưng cô lại một người nấu ăn ngon. Anh còn nhớ có một lần Ba của cô đến thăm cô, người giúp việc không ngừng khen ngợi cô nấu ăn rất ngon, nhưng người đàn ông nghiêm túc kia gần như không nghe những lời nịnh hót đó mà chỉ cười cười, trên khuôn mặt kia lại lộ vẻ tự hào.

Nhà cô rõ ràng cho xe đưa đón cô đi học, nhưng lần nào cô cũng cố chấp muốn đạp xe đạp đi

học. Ngay cả khi đang là mùa hè nóng bức. Anh còn nhớ sau này anh đã hỏi cô vì sao không để người ta đưa đi, cô cười cười, “Không tại sao hết, em bị say xe, càng sang trọng càng say.” Lúc đó anh còn nhớ là mình có chút đỡ khóc đỡ cười.

Đôi lúc biết rất rõ cô không có gì đặc biệt, ở bên anh như một đứa trẻ vậy, nhưng cô lại khiến anh không thể rời mắt.

Cô có thể ngồi làm bài tập rất nghiêm túc đến rạng sáng, lúc làm bài không được sẽ dùng sức đánh vào bàn rồi thở dài.

Nhưng thật ra cô có chỗ khác biệt với những cô gái nhà giàu khác, sau này, anh vô tình phát hiện ra.

Cô không hề yếu ớt, cuối tuần thường đạp xe ra ngoài mua rất nhiều thực phẩm về nhà nấu, số thực phẩm kia nặng đến mức làm cô khom cả lưng xuống, nhưng cô vẫn vui vẻ ôm gần hết chúng vào nhà, người giúp việc sẽ đi ra đem số còn lại vào sau.

Điều quan trọng hơn là cô gần như chưa bao giờ mặc váy, suốt ngày mặc quần jeans chạy ra chạy vào.

Dương Kỳ Ngôn cảm thấy mình thật buồn cười, lại có thể lén lút quan sát một cô gái nhỏ như vậy.

Rốt cuộc cũng có một ngày họ “ngẫu nhiên gặp nhau” ở siêu thị.

Khi thấy anh rõ ràng là ánh mắt của cô có chút bất ngờ, sau đó lại dời đi đôi mắt to tròn kia, làm bộ không biết anh.

Anh cười thầm, đã nhìn lên mình lâu như vậy, thế mà còn làm bộ.

Sau khi ra khỏi siêu thị, còn khoảng một mét nữa là đến khu nhà của hai người.

Vẫn không nhận được, đột nhiên cô dùng giọng điệu bình thường nói chuyện với anh.

“Thật ra em biết anh.”

Anh thản nhiên im lặng, hơi nhíu mày nhìn cô, cô nghiêng đầu, “Anh là Dương Kỳ Ngôn.”

Anh còn nhớ lúc đó anh cười cười, dù anh không hề là người thích cười, “Thật ra anh cũng biết em, Mạnh Ảnh đúng không?”

Mạnh Ảnh có chút giật mình, anh lại biết cô! Miệng khẽ mở ra rồi nhìn anh.

“Em nhìn lên anh lâu như vậy, không biết là anh đã sớm phát hiện ra em sao?”

Chắc không nghĩ tới Dương Kỳ Ngôn sẽ biết cô nhìn lên anh, cuối cùng Mạnh Ảnh cũng đỏ mặt, giọng nói có chút thì thầm, “Cửa sổ đối diện nhau, có nhìn thấy cũng không tránh được, nói nhìn lên không thấy kì sao?” Thấy anh nén cười, cô tức giận rống lên với anh một câu, “Ai thèm nhìn lên anh chứ!”

Sau đó dùng tốc độ nhanh nhất chạy đi, bỏ anh đứng phía sau.

Rốt cuộc anh lại bật cười, hành động như vậy của cô là bị người khác vạch trần nên thẹn quá hoá giận rồi.

Chương 22. Đau khổ

Sắp làm Ba, Lý Trí gần đây lại vô cùng điềm đạm.

Sau giờ ăn trưa, Lưu Tử Ngạo thong thả bước vào văn phòng của Lý Trí, thản nhiên ngồi phịch lên ghế sofa trong phòng anh, nói giọng oán trách: “Mệt chết đi được.”

Nghe vậy, Lý Trí chỉ rời mắt khỏi màn hình máy tính liếc nhìn cậu ta một cái, không nói một từ.

“Lão đại thật muốn đem người bóc lột đến chết mới hả dạ... Mất tôi đã thâm quầng hết rồi.” Lưu Tử Ngạo uể oải lấy màn hình điện thoại di động soi mặt mình.

Kẻ đẹp trai nào đó không thể chịu được mình lại giống gấu panda, so với mệt mỏi, sợ ảnh hưởng đến dung nhan của mình mới là điều anh phiền não nhất nha.

Thật lâu sau, trong văn phòng chỉ truyền đến tiếng gõ bàn phím lách cách, Lưu Tử Ngạo bất mãn nói: “Cậu không nghe thấy tôi đang nói gì sao? Có khách tới, không biết chào đón hả? Không lịch sự gì hết!”

“Tôi đang bận nha, người trong nhà không câu nệ tiểu tiết, cậu cứ thoải mái đi.” Lý Trí cũng không ngẩng đầu lên, giọng nói ôn hòa.

Hài lòng nhún lư bản báo cáo tài chính đã làm xong, Lý Trí đưa tay gỡ mắt kính xuống để sang một bên, dựa lưng vào ghế da nhìn người nào đó nằm ngay đơ trên ghế sofa, “Rất mệt mỏi như vậy sao?”

Lưu Tử Ngạo kêu rên một tiếng, quả quyết trả lời: “Có!”, sau đó có chút bất đắc dĩ nhìn Lý Trí rồi nói, “Cậu nói nên chuẩn bị làm sao đây? Thật muốn mệt chết chúng ta sao? Hay là Trình thị sắp suy sụp?” Những kẻ có công như họ cực muốn chết, sau lại tuyên bố bọn họ thất nghiệp, lần này tiền vốn của lão đại đã xuống quá nhiều, nồi nước nóng tiểu Mạnh Ảnh này quả thật là hại chết người nha... Có thể yếu đến mức tán gia bại sản như vậy sao?

“Chuyện này làm sao tôi biết được, khó nói lắm.” Giọng của Lý Trí vẫn bình tĩnh.

Nghĩ đến kế hoạch của mình, Lý Trí chọn cách tự phòng vệ, đắc tội với lão đại nhưng thật không vui tí nào. Anh nghĩ chờ vợ yêu sanh cực cung xong anh định cùng cô đi Hawaii ở cữ. Bệnh vào từ miệng, họa cũng từ miệng mà ra là đạo lý anh rất rõ, hơn nữa, miệng của Lưu Tử Ngạo luôn là nơi phát sinh tai họa.

Lưu Tử Ngạo có chút khinh bỉ liếc người đàn ông ngồi sau bàn làm việc, Lý đen tối từ khi nào đã bình thường rồi?

Thấy Lý Trí tiếp tục vui đầu làm việc, cũng không có ý định tán gẫu với anh, Lưu Tử Ngạo lười phải quay về văn phòng, quyết định nằm nghỉ ngơi trên ghế sofa của Lý Trí, cả khuôn mặt vui vào trong mặt ghế sofa bằng da thật, đang mơ mơ màng màng chợt phát hiện ghế sofa ở văn phòng mình lại không thoải mái như ở văn phòng của Lý Trí, áp sát vào thêm, không trách được anh luôn thoải mái nghỉ ngơi ở văn phòng của Lý Trí.

Lúc Lưu Tử Ngạo đang ở văn phòng chìm vào giấc ngủ sâu, Lý Trí hơi mệt mỏi lấy tay ấn nhẹ đôi mắt. Mệt thật, sao lại không mệt mỏi cho được? Những dự án đã đoạt được cùng với những dự án kế tiếp ở Trình thị của chính mình, ngân sách đều trong tay anh, nếu sai sót một li sẽ dẫn đến thiếu hụt vốn, gần như mỗi ngày anh đều phải nhìn chằm chằm những dự án đang được tiến hành này.

Lão đại quá liều lĩnh. Muốn hạ Dương thị không phải chuyện đơn giản, anh không thể không biết. Dựa vào mối quan hệ rộng rãi từ Ba của Dương Kỳ Ngôn, dù Trình thị thu mua Dương thị thành

công, muốn nuốt trọn Dương thị thật sự rất khó khăn. Hơn nữa, Dương Kỳ Ngôn cũng không phải là một người đơn giản, chỉ với chuyện bốn năm trước đây anh ta thành công ngồi vững vàng vị trí Tổng giám đốc của Dương thị cũng đủ biết, tài năng của người này nhất định không thể khinh thường. Bây giờ anh ta án binh bất động nhưng biết đâu lúc hành động sẽ nổi lên một cơn bão lớn? Anh hơi lo, họ đấu nhau không phải vì lợi ích công, hậu quả đôi bên cùng thiệt hại là điều anh không muốn xảy ra.

Lý Trí thờ dài một hơi, có lẽ, sẽ có biện pháp giải quyết tốt hơn, chẳng phải là còn Mạnh Ảnh đó sao?

Trình Diệc Nhiên cũng đang suy đoán Dương Kỳ Ngôn đang chuẩn bị âm mưu gì, nhưng bất kể là ai cũng đừng hòng lấy lợi từ anh đây, dù bốn năm trước hẳn một bước trở thành kẻ có tài có tiếng trên thương trường thì sao chứ? Trình Diệc Nhiên anh từ trước đến nay muốn vật gì cũng chưa từng vụt mất, nếu như không có được thì anh thà tự mình hủy diệt nó.

Mặc dù Mạnh Ảnh nói với anh, sống thật hạnh phúc. Nhưng anh không tin cô, cô muốn bảo vệ ai anh biết rất rõ, nói những lời này chẳng qua là trấn an anh thôi, lừa gạt chính cô mà thôi. Nhưng cô cho là cô có thể bảo vệ ai cũng được sao? Thật là một cô gái nhỏ không biết tự lượng sức mình.

Hai người đã chung sống với nhau hơn một năm, nhưng cô vẫn luôn đem tấm lòng của anh để ra ngoài, dù cô có làm nũng hay bực tức, anh đều biết rõ có tồn tại một khoảng cách, lúc nào cô cũng muốn thoát khỏi anh, không muốn chịu trách nhiệm gì mà bỏ đi.

Dù sao đi nữa anh cũng không thể quên cô đã không che dấu kỹ tình cảm cô dành cho Dương Kỳ Ngôn, ngay cả làm ra vẻ cắt đứt quan hệ cũng vẫn lo cho hắn, vậy làm sao anh không ghen cho được đây? Mỗi đêm, khi thân thể của cả hai vô cùng gần gũi, anh sẽ khó chịu đến cực đỉnh, vì sao thân thể hai người thân mật như vậy, nhưng tâm hồn lại càng lúc càng xa?

Cô chỉ luôn lo lắng cho tình hình của Dương Kỳ Ngôn, còn anh thì sao? Cô gần như chưa bao giờ quan tâm, cô cho rằng anh là toàn năng sao? Thương gia thần thoại là làm bao nhiêu thì có bấy nhiêu sao? Cô rõ ràng không hề biết. Mỗi lúc mệt mỏi anh rất muốn than thở với cô, anh lại không mở miệng được, đã quen đối xử tốt với cô, nhưng sẽ không có thói quen khiến cô đối tốt lại với mình, có lẽ từ sâu thẳm trong nội tâm, anh chẳng qua là đang sợ mà thôi, sợ cô thờ ơ, sợ cô thật sự không quan tâm. Trước khi gặp cô, anh đã có kế hoạch cho cuộc sống sau này, chuyện này cứ như đã trở thành bản năng của anh, nhưng kể từ gặp cô, anh biết cuộc sống của anh không thú vị như vậy, anh thật sự cảm thấy rất mệt mỏi, anh rất muốn thoải mái, nhưng cô không cho anh cơ hội, cô còn không cho anh một nụ cười chân thành.

Quá khứ giữa Dương Kỳ Ngôn và cô là nỗi đau của anh, tuổi trẻ vui vẻ như vậy, yêu nhau mặn nồng như vậy, nếu như anh không đoạt lấy cô, thì Mạnh Ảnh của anh sẽ không chút lo lắng chờ ngày trở thành Dương phu nhân. Nghĩ đến những chuyện này, đầu anh đau muốn nứt ra, nhưng cũng chẳng ai sẽ quan tâm, cho nên, anh chỉ có thể tự lo cho mình tốt một chút, cứ nghe theo con tim mình mà làm chuyện khiến mình thoải mái, không để cho cô rời đi.

Anh biết là anh ích kỷ, vì tình yêu của bản thân mà hủy đi hạnh phúc của hai người, nhưng anh không thể không ích kỷ, anh yêu Mạnh Ảnh, rất yêu, không thể mất đi cô. Anh dám nói rằng trên thế giới này không ai có thể quan tâm đến Mạnh Ảnh như anh, vậy nên cho dù cô tổn thương anh đủ kiểu, anh cũng có thể tha thứ, thậm chí anh có thể vì cô mà không cần Trình thị, Dương Kỳ Ngôn làm được đến thế sao? Cho nên hẳn dựa vào cái gì cùng anh tranh giành?

Hắn lại có thể mạnh mẽ tồn tại sâu trong thâm tâm của Mạnh Ảnh, Trình Diệc Nhiên làm sao có thể chịu được cô gái của mình đang nằm bên cạnh nhưng trong lòng lại không tồn tại vị trí nào cho mình? Chỗ nào của anh lại thua kém Dương Kỳ Ngôn chứ?

Khắp thiên hạ ai cũng biết anh rất tốt với cô, nhưng cô lại làm như không thấy, cô nhất định không đáp lại. Không một ai có thể hiểu được sự nỗ lực từ một phía này, nhưng thu lại chỉ là ảo tưởng mơ hồ cùng sự tuyệt vọng mà thôi, cái cảm giác biết là không có chút hy vọng những vẫn cố chờ đợi trong tuyệt vọng thì có mấy ai hiểu được đâu?

Chương 23. Bất hòa

Ngủ một giấc tỉnh lại đã là buổi tối, đầu óc Mạnh Ảnh từ từ tỉnh lại, cô lại có thể ngủ lâu như vậy!

Giấc ngủ trưa này có hơi quá một chút.

Làm vệ sinh cá nhân xong, Mạnh Ảnh mang đôi dép mềm màu trắng đi xuống cầu thang.

Lão quản gia thấy cô đi xuống, xoay người dẫn nhà bếp hâm nóng thức ăn mang lên. Sau đó quay về phía Mạnh Ảnh, điềm đạm nói: “Cô chủ, cô đã thức dậy rồi sao? Xin chờ một chút là có bữa tối ngay.”

Trước nay Mạnh Ảnh rất ghét bị quấy rầy khi đang ngủ, vì vậy Trình Diệc Nhiên chiều theo ý cô rất nhiều, ngay cả những người giúp việc trong nhà cũng theo ý thích của Mạnh Ảnh mà làm việc, đến giờ ăn cơm tối cũng không dám đi gọi cô dậy.

Mạnh Ảnh nhàn nhạt đáp một tiếng, lại bàn ăn ngồi vào chỗ của mình, đôi mắt nhìn quanh phòng khách, “Anh ấy đâu rồi ạ?”

Lão quản gia đem bữa cơm đã được hâm nóng lên cho Mạnh Ảnh, lui về sau một bước rồi cung kính nói: “Hồi chiều cậu chủ điện thoại về nói cậu ấy về trễ một chút, ở công ty còn chút chuyện chưa giải quyết xong.”

“Dạ.”

Một mình ăn cơm thật cực kỳ buồn chán, dù trước mắt là sơn hào hải vị cũng chán ngấy, Mạnh Ảnh chỉ ăn nửa chén cơm nhỏ rồi không muốn ăn tiếp.

Rời phòng ăn, Mạnh Ảnh nhìn phòng khách vắng vẻ, đột nhiên cảm thấy lạnh, sau đó nhìn ra ngoài cửa sổ, thì ra bên ngoài tuyết đã rơi lả tả. Thảo nào lại cảm thấy lạnh như vậy.

Để lão quản gia tăng nhiệt độ của máy lạnh, Mạnh Ảnh ngồi trên ghế sofa xem TV, nhìn cả buổi mới cảm thấy tẻ nhạt vô vị. Nhìn ra bên ngoài tuyết đang rơi, Mạnh Ảnh gọi người giúp việc hâm nóng thức ăn và cho vào hộp giữ nhiệt, còn cô thì vội vã lên lầu. Người giúp việc tò mò nhìn lão quản gia, “Phu nhân muốn làm gì ạ?”

Lão quản gia nhìn bóng lưng Mạnh Ảnh biến mất, miệng khẽ cười, thấy tiểu Lan nhìn cầu thang rồi lại quay sang nhìn ông, ánh nhìn có vẻ ngờ ngác, lão quản gia thu lại nụ cười, quát lên: “Cô chủ bảo cháu đi thì cháu phải đi, thắc mắc làm gì?!”

Lấy một chiếc áo khoác mặc vào, định đóng cửa tủ thì thấy âu phục của Trình Diệc Nhiên treo kế bên đồ của cô, âu phục của anh đa số là màu xám hoặc đen là chính, ngoại trừ áo sơ mi màu sắc có chút tươi tắn hơn. Những bộ quần áo này thân thiết san sát vào nhau, nhưng hai người thì sao? Ngây thơ nghĩ duy trì hòa bình hiện tại với những biểu hiện giả dối. Mạnh Ảnh khẽ thở dài, đưa tay lấy một chiếc áo khoác của Trình Diệc Nhiên cho vào trong túi.

Mạnh Ảnh ngồi trong xe, nhìn túi đựng hộp cơm đang cầm trong tay với túi áo khoác, trong lòng không hiểu nguyên nhân vì sao mình lại làm vậy, có lẽ cứ coi như là cô bị loạn thần kinh đi.

Đến công ty của Trình Diệc Nhiên rồi cũng không tốn chút sức nào đi thẳng vào thang máy lên thẳng phòng Tổng giám đốc, mắt dùng người của anh luôn tinh tường, cô nhớ mình chỉ đến công ty một lần, nhưng cô gái ở quầy tiếp tân lại nhận ra cô ngay, còn lịch sự dẫn cô vào thang máy.

Chi tiết quyết định thành bại, thảo nào sự nghiệp của anh luôn thành công như vậy.

Con số màu đỏ trong thang máy không ngừng nhảy lên, Trình Diệc Nhiên mỗi ngày một lần đều phải đối diện với mấy con số này một mình, anh sẽ nghĩ gì đây? Những con số này muốn lên đến tầng 43 phải cần một khoảng thời gian, trong khoảng thời gian này anh sẽ làm gì? Hay anh cái gì cũng không nghĩ, cái gì cũng không làm, chỉ như cô đứng nhìn những con số nhảy lên không ngừng?

“Chị dâu?” Thang máy nhanh chóng mở ra, người đầu tiên nhìn thấy cô là Hà Nhu Quân, cậu ta rõ ràng có chút giật mình, một hồi sau mới ngậm miệng, chớp chớp trừng mắt.

Mạnh Ảnh cau mày nhìn vẻ mặt buồn cười của Hà Nhu Quân, “Diệc Nhiên có ở đây không?”

“Ở đây... a, không, không có ở đây!” Hà Nhu Quân quá mức hoảng sợ, đôi mắt nhanh chóng lướt qua hộp cơm và túi đồ trong tay Mạnh Ảnh. Trong lòng thầm than một tiếng, lão đại, lần này thần thánh cũng không giúp được anh đâu.

Mạnh Ảnh cảm giác được ánh mắt của cậu, đem túi gì đó trong tay giấu ra sau lưng, sau đó không nhìn thẳng vào cậu. Ấn tượng ở cô trong mắt Hà Nhu Quân luôn không bình thường.

Hà Nhu Quân phục hồi tinh thần lại, nhanh chóng chạy đến trước mặt Mạnh Ảnh, không chút dấu vết cản trở đường đi của Mạnh Ảnh, “Việc đó... chị dâu sao chị lại đến đây vậy? Nhưng mà tiếc quá, lão đại anh ấy mới vừa ra ngoài, có thể là đi về nhà, thế lúc chị đi vào không có gặp phải sao?”

Mạnh Ảnh không nói gì, hơi nghiêng đầu nhìn nhìn Hà Nhu Quân, dần dần Hà Nhu Quân bị cô nhìn nên toàn thân không được tự nhiên, chuyển mắt đi, lắp bắp nói: “Chị... nhìn, nhìn gì vậy?”

“Cậu đang lo lắng chuyện gì vậy?” Mạnh Ảnh bình tĩnh nói, thanh âm nhàn nhạt, nhưng lại rất rõ ràng.

“Lo lắng sao? Không có, không có a, làm sao có thể...” Hà Nhu Quân đang nói bị vẻ mặt u ám của Mạnh Ảnh ngắt lời, tính nói tiếp cái gì thì nghe tiếng cửa lớn mở ra. Tiêu rồi, Hà Nhu Quân thật sự cảm thấy tiêu rồi.

Mạnh Ảnh thật sự không muốn tin vào những gì mình đang thấy, giây phút này cô chỉ cảm thấy thật mỉa mai. May mà cô đem đồ đến cho anh, mới gặp được cảnh trước mắt như một cái tát mạnh giáng xuống, làm Mạnh Ảnh tê thắm đến cực điểm.

Trình Diệc Nhiên cũng đứng sững ra, trong đôi mắt đen thoáng hiện lên nhiều cảm xúc, vui sướng, ngạc nhiên, khó tin, cuối cùng tất cả cảm xúc chuyển thành lo lắng. Sao cô lại đến?

Không cần nghĩ cũng biết sắp phát sinh chuyện gì, Hà Nhu Quân len lén lui đến góc tường, lưng dán lên vách tường, từng bước di chuyển tới nơi an toàn rồi co giò bỏ chạy. Má ơi, khi núi lửa đang hoạt động lại gặp phải tức giận ngút trời, hậu quả khôn lường nha... Chạy là thượng sách!

Người phụ nữ bên cạnh Trình Diệc Nhiên nhận thấy được Trình Diệc Nhiên đang cứng đờ, dừng bước quay đầu lại nhìn Trình Diệc Nhiên, “Diệc Nhiên?”

Diệc Nhiên?

Mạnh Ảnh chậm rãi cười cười, cô thật đúng là ngớ ngẩn.

Giọng nói của người phụ nữ trước mặt thân mật, tay đang khoác vào khuỷu tay của Trình Diệc Nhiên, hơi ngừng vờ quay đầu nhìn Trình Diệc Nhiên.

“Sao em lại tới đây?” Trình Diệc Nhiên có chút căng thẳng nhìn Mạnh Ảnh, nhanh chóng thu cánh tay của mình lại.

Người phụ nữ bên cạnh nghe Trình Diệc Nhiên nói như vậy, mới quay đầu nhìn thẳng vào người phụ nữ đứng cách bọn họ vài bước, dáng vẻ không tệ, nhưng vẻ mặt vô cùng lạnh lẽo. Cô ta là ai? Diệc Nhiên sao lại đối với cô ta... đặc biệt như vậy?

Mạnh Ảnh cũng không nhìn đến ánh mắt đang tỉ mỉ đánh giá mình từ đôi mắt sừng đỏ, rõ ràng

cô ta đã khóc rất động lòng người. Quay lại nhìn Trình Diệc Nhiên mỉm cười thật lạnh nhạt, thả thứ gì đó trong tay xuống, quay đầu bước đi.

Trình Diệc Nhiên nhìn trên mặt đất, thức ăn trong hộp vung vãi đầy đất, hình như còn bốc hơi nóng, áo khoác của mình từ trong túi lộ ra một góc.

Cô, đem cơm và áo khoác tới cho anh sao? Trong lòng quá vui sướng một hồi liền thấy căng thẳng, bỏ lại người phụ nữ bên cạnh đứng đó rồi đuổi theo.

Ra tới cửa công ty, bên ngoài tuyết đã ngừng rơi. Tuyết rơi đầy trên mặt đường bị người đi đường và xe cộ qua lại, đã bắt đầu tan ra, cả mặt đường thật lầy lội. Mạnh Ảnh thở ra một làn khí trắng, dừng bước.

Lúc này muốn đón một chiếc taxi thật không dễ, Mạnh Ảnh đành phải đứng bên lề đường vừa hà hơi vào tay vừa nhìn xe cộ qua lại, trong lòng trừ cảm giác thật mĩa mai còn có cả... ỷ khuất.

“Chạy nhanh như vậy cũng không sợ té.” Trình Diệc Nhiên đuổi theo cô, oán trách nói.

Mạnh Ảnh cúi đầu chú tâm giẫm tuyết đọng trên mặt đất, hai tay cho vào túi áo khoác, không định để ý tới người đàn ông đứng bên cạnh.

“Em tức giận sao?” Lúc này Trình Diệc Nhiên đang mỉm cười, cứ như có thể khiến Mạnh Ảnh ghen là một việc làm anh thấy tự hào, nhưng giọng nói vẫn có chút dè dặt, nên nhớ là cô vợ này nóng giận thật sự không dễ dỗ dành lắm đâu.

Mạnh Ảnh vẫn không để ý đến anh, thấy một chiếc taxi không có khách, nhanh chóng vẫy xe vào rồi leo lên, nghiêng ngang rời đi. Động tác nhanh như tia chớp, thời gian hoàn thành một loạt động tác chỉ trong vài giây, nhanh đến mức Trình Diệc Nhiên còn chưa kịp ngăn cô lại, đến lúc Trình Diệc Nhiên định thần lại, xe đã chuyển bánh vào dòng xe tấp nập, sớm đã không thấy bóng dáng để tìm.

Chương 24. Dịu dàng

Chưa đi được bao lâu, tuyết lại bắt đầu rơi, những bông tuyết liên tục rơi trên cửa kính xe dần tan, nước đọng vào tấm thủy tinh chảy xuống, giống như một khuôn mặt đang khóc nỉ non. Mạnh Ảnh cảm thấy hơi mệt liền dựa người vào lưng ghế.

“Cô gái, cô muốn đi đâu?” Tài xế từ kính chiếu hậu nhìn cô gái vừa lên xe mà không nói nơi đến, giọng nói lịch sự lên tiếng hỏi thăm.

“Cứ chờ cháu đi vài vòng là được.” Mạnh Ảnh quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, tuyết bay nhẹ dưới ánh đèn đường, trên phố vắng vẻ người qua đường rất vội vã, cảnh sắc xung quanh liên tục lui về phía sau, tuyết đọng trên mặt đường bị bánh xe đi ngang làm bắn lên người đang đi trên đường, cảnh tượng thật không đẹp gì cả, cô không hiểu tại sao còn có nhiều người thích tuyết như vậy.

“Chắc cô là người nơi khác đến đây du lịch?” Tài xế nghĩ vậy nên hỏi.

Mạnh Ảnh thầm thấy buồn cười, mình giống người ở nơi khác sao? Nhưng thôi, nên là vậy, dù đã ở nơi này thật lâu, nhưng cô cũng không biết rõ những địa điểm ở nơi này, bị nhìn thành người ở nơi khác cũng dễ hiểu thôi. Thế nhưng, cô thật sự là người ở nơi khác sao? Thành phố mà cô từng sống trước kia mới là quê hương của cô, dù hồ khẩu của cô từ trước đến nay đều ở nơi này.

Vì vậy Mạnh Ảnh vẫn nghiêm túc nhìn người tài xế rồi gật đầu, tài xế có vẻ quá nhiệt tình, vui vẻ giới thiệu về thành phố này với cô.

Trong lúc Mạnh Ảnh đang ngẩn ngơ, cô cảm thấy thành phố này thật ra cũng không như chú tài xế nói, nhưng cô lại lười đính chính với chú ấy.

Tài xế gặp thỉnh giả không hưởng ứng liền ngừng nói, chú tâm lái xe.

Rốt cuộc bên tai cũng yên tĩnh, trong đầu Mạnh Ảnh lại bắt đầu hiện lên cảnh vừa nhìn thấy khi nãy, trong lòng buồn bực đến khó chịu.

Cô không hiểu tại sao mình lại tức giận, lúc cô nhìn thấy anh cùng với người phụ nữ khác, lửa giận trong cô cuộn cuộn bốc lên. Cô sợ mình sẽ mất kiểm soát rồi cãi nhau với anh, cô đã từng nói, sau này muốn sống thật hạnh phúc với anh, vì vậy cô lựa chọn rời đi. Cô liên tục tự nói với mình, không thể tức giận, không thể lại tức giận!

Luôn đi vòng vòng ở ngoài cũng vô dụng, cuối cùng Mạnh Ảnh vẫn nói tài xế quay xe về hướng nhà mình. Nếu cô không trở về nhà chắc chắn anh sẽ tìm cô khắp nơi, mọi người đều sẽ bị anh làm khổ.

Bên ngoài thật lạnh, Mạnh Ảnh vừa vào cửa, ấm áp liền ập vào mặt. Vừa mới cởi áo khoác ngoài, suýt đụng vào Trình Diệc Nhiên đang cau có. Mạnh Ảnh lui về phía sau một bước.

“Em...” Thấy Mạnh Ảnh, Trình Diệc Nhiên cũng dừng bước, trong giọng nói có nhiều kinh ngạc, chắc là không nghĩ đến Mạnh Ảnh sẽ tự quay về.

“Đã trễ thế này còn muốn đi đâu?” Mạnh Ảnh đưa áo khoác trong tay cho lão quản gia đang đi theo sau Trình Diệc Nhiên, tiện thể đưa tay sửa lại cổ áo cho Trình Diệc Nhiên. Giọng điệu như chẳng có chút tức giận nào.

Nhưng Trình Diệc Nhiên vẫn không đoán ra được là cô có tức giận hay không, với tay nắm lấy tay cô, dịu dàng nói: “Không đi đâu cả.”

Hai người ôm nhau đi vào phòng khách, lão quản gia ở bên cạnh cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, đưa tay lên lau mồ hôi trên trán. Cứ nghĩ rằng cô chủ lại muốn trốn đi, thật may là vẫn quay lại.

Hai người ngẫm hiểu không nói đến chuyện không vui khi này, chỉ im lặng ngồi trên ghế sofa xem TV, thấy cảnh vui nhộn Mạnh Ảnh còn khẽ cười cười. Thật lâu sau lại như vô ý hỏi Trình Diệc Nhiên: “Anh đã ăn cơm chưa?” Thật ra cô cũng không nhìn anh, ánh mắt không chớp chăm chăm nhìn TV, nhưng lòng của Trình Diệc Nhiên vẫn bị sự dịu dàng đánh gục, hơi đau, nhưng thoải mái hơn.

“Chưa được ăn nè.” Giọng Trình Diệc Nhiên lại bất giác trở thành vô tội và đáng thương.

Mạnh Ảnh quay đầu nhìn anh một cái, đưa tay ấn nhẹ lên trán anh một chút, giọng nói có chút bất đắc dĩ, “Anh nha...”

Cô lập tức đứng lên đi khỏi phòng khách, Trình Diệc Nhiên nhanh chóng đuổi theo, “Em muốn đi đâu?”

“Làm chút gì đó cho anh ăn.” Mạnh Ảnh quay đầu lại nhìn anh cười nói, chân vẫn bước đi, đến phòng bếp đeo tạp dề vào rồi vẫy tay ý bảo những người giúp việc tính đến giúp đi ra ngoài.

Trình Diệc Nhiên không biết Mạnh Ảnh hôm nay làm sao nữa, anh nghĩ cô sẽ phát hỏa rất lớn. Tựa vào cửa phòng bếp, nhìn cô gái nhỏ đang bận rộn trong phòng bếp, ánh mắt thâm tình của Trình Diệc Nhiên càng lúc càng trĩu mến, nếu như vẫn tiếp tục như vậy thì thật tốt đẹp biết bao.

Lấy nồi nước xương hầm có sẵn trên bếp đun nóng một chút, Mạnh Ảnh thuần thục khéo léo cắt thịt, tiếp đó cắt mỏng nấm hương cho vào nồi, rồi cho hoa cúc, mộc nhĩ, nấm Khẩu Bắc vào nồi nước xương hầm, khuấy đều rồi đem chưng cách thủy.

Quay đầu lại nhìn Trình Diệc Nhiên đang tựa vào khung cửa, “Chút nữa là xong ngay.” Giọng Mạnh Ảnh dịu dàng trấn an Trình Diệc Nhiên, làm Trình Diệc Nhiên không kiềm lòng được liền đi vào phòng bếp ôm lấy cô từ phía sau, vùi đầu vào tóc cô, không hiểu sao cổ họng như bị nghẹn.

Mạnh Ảnh cảm nhận được Trình Diệc Nhiên, quay đầu lại nhìn anh cười cười, rồi lại tiếp tục công việc của cô.

Thêm một chút gia vị vào canh, Mạnh Ảnh đánh một quả trứng gà cho vào. Sau đó lấy chảo ra, cho vào một chút dầu mè, cho rau vào rồi rải thêm tiêu, một chút tỏi băm rồi bắt đầu xào, đến khi món ăn tỏa ra mùi thơm, Mạnh Ảnh lấy thức ăn vừa xào đổ lên trên món canh vừa nấu khi này. Cuối cùng nồi nước khác sôi lên, sợi mì vừa chín, cô lấy mì ra rồi lấy phần thức ăn vừa rồi rưới lên. Trong quá trình làm món này, động tác của Mạnh Ảnh thành thạo, tinh thần tràn đầy hào hứng, không lãnh đạm như trước kia, cả người hoạt bát đến khó tin.

Nhìn món mì đã hoàn thành, Mạnh Ảnh lấy chén, đi đến trước mặt Trình Diệc Nhiên, “Thế nào, có thơm không?”

“Chỉ cần là vợ của anh làm thì cái gì cũng thơm.” Chỉ là em không thường làm thôi, Trình Diệc Nhiên thầm tiếc nuối thở dài, miệng lại nói những lời êm tai ngọt ngào.

Mạnh Ảnh đưa món mì cho anh, rồi cời tạp dề ngồi cười nhìn anh ăn mì trong phòng ăn rộng lớn.

“Em có muốn ăn một chút không?” Trình Diệc Nhiên nhìn cô gái chống cằm chăm chăm nhìn mình, cười hỏi cô.

Mạnh Ảnh lắc đầu, “Em cũng không đói bụng.”

Trình Diệc Nhiên không nói thêm gì nữa, chuyên tâm giải quyết món ngon trước mặt. Tay nghề của Mạnh Ảnh thật sự rất tốt, chỉ là một tô mì mà thôi, nhưng cô có thể làm ngon như vậy. Đáng tiếc, số lần anh được thưởng thức thức ăn cô nấu chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, nhưng cuối cùng cô vẫn làm cho anh món này đó thôi. Người kia thì sao? Hẳn ta thưởng thức món ăn do Mạnh Ảnh làm được mấy lần? Chắc là so với mình thì nhiều hơn rồi.

Nhìn Trình Diệc Nhiên ăn mì xong, Mạnh Ảnh cười rồi đưa khăn giấy, “Nè.”

Trình Diệc Nhiên cười cười nhận lấy, chậm rãi lau khóe miệng, “Hôm nay sao dịu dàng vậy?” Trong giọng nói có chút trêu chọc.

Mạnh Ảnh khả ái quay đầu, “Mỗi ngày em đều rất dịu dàng.”

Trình Diệc Nhiên nhin không được, bật cười, “Phải không đó? Vậy ngày mai nấu cho anh ăn nữa nha?”

“Được thôi, nhưng em có một điều kiện.”

“Sao? Điều kiện gì?” Trình Diệc Nhiên bỏ khăn giấy trong tay xuống, ngồi bên cạnh Mạnh Ảnh, ôm cô vào lòng, cọ cọ cái cằm lên mặt cô.

Vì nhột nên Mạnh Ảnh né tránh cái cằm của anh, ngồi lên trên đùi anh, hai tay vòng ra sau cổ anh, trong ánh mắt hoàn toàn hiện lên hình ảnh của Trình Diệc Nhiên. Ăn uống no đủ, mỹ nhân trong lòng, Trình Diệc Nhiên thoải mái ôm eo cô rồi nheo nheo mắt, môi không ngừng hôn nhẹ lên mặt cô.

“Ngày mai không được đi làm, đi ra ngoài với em một chút, anh biết không khi anh không có ở đây em rất buồn chán.”

Trình Diệc Nhiên nghe điều kiện của cô, tươi cười đáp lại, “Ừ, chuyện này không thành vấn đề, vợ yêu nói vậy chính là vậy.”

Chương 25. Vận mệnh

Mạnh Ảnh tỉnh dậy rất sớm, Trình Diệc Nhiên đang ngủ say bên cạnh cô. Nằm một lúc lâu, lấy bàn tay anh đang đặt ở eo mình xuống, Mạnh Ảnh vén chăn lên xuống giường.

“Sao không ngủ thêm một chút nữa?”

Mạnh Ảnh xoay người, Trình Diệc Nhiên đã vén chăn ngồi dậy, có lẽ vẫn còn chưa tỉnh ngủ, mắt anh vẫn chưa mở to ra.

Hiếm khi thấy anh lơ mơ như vậy, Mạnh Ảnh quay lại ngồi bên mép giường, đưa tay vỗ nhẹ lên mặt anh, “Anh ngủ thêm một chút đi, em đi xuống làm bữa sáng cho anh, làm xong sẽ lên gọi anh.”

Trình Diệc Nhiên hơi lười biếng nhắm mắt lại rồi tựa đầu lên vai của Mạnh Ảnh, hai tay vòng qua ôm eo cô, “Để cho họ làm đi, em ngủ cùng anh thêm chút nữa.”

“Em ngủ không được, anh ngủ đi.” Mạnh Ảnh không kiên nhẫn, phải dụ dỗ Trình Diệc Nhiên để anh chịu nghe lời rồi buông cô ra.

Đi xuống lầu, không biết khi nào tuyết đã ngừng rơi, bên ngoài là một thế giới toàn màu trắng, cả căn phòng được ánh tuyết chiếu vào sáng rực như ngày thường.

Người giúp việc không nghĩ rằng cô sẽ thức dậy sớm như vậy, vội vàng đi vào phòng bếp làm bữa sáng.

“Mọi người đi xuống đi, tôi làm được rồi.” Mạnh Ảnh đi lên lấy tạp dề trong tay người giúp việc rồi mặc vào.

Mạnh Ảnh chỉnh lửa nhỏ, lấy sữa đậu nành trong cối xay từ từ cho vào nồi cháo đang sôi, cháo trong nồi nổi lên những bọt nước màu trắng sữa rồi vỡ ra, “bụp” một tiếng bay lên một làn khói trắng. Mùi vị ngửi thấy thật ngọt ngào.

Mùi vị trong ký ức, cô nhớ lại lúc còn rất bé Mẹ đã làm món cháo sữa đậu nành này. Cô múc một ít nếm thử, đúng vậy, chính là mùi vị này, có vị ngọt và hương thơm dịu của sữa đậu nành, hòa cùng cháo nóng thật ngon không thể tả.

Cháo đã được nấu chín, Mạnh Ảnh nhanh tay nướng vài miếng bánh pancake để ăn chung với cháo.

Dọn bàn xong, Mạnh Ảnh đang chuẩn bị lên lầu gọi Trình Diệc Nhiên, anh lại đang đi xuống.

“Thơm quá.” Tinh thần Trình Diệc Nhiên thật sảng khoái, kéo cái ghế trước bàn ăn ra ngồi xuống.

Mạnh Ảnh cười cười, bung tô cháo to ra cho anh, “Nếu anh không thích ăn cũng không sao.”

“Không, ăn ngon lắm.” Trình Diệc Nhiên nếm thử một miếng, rất vui vẻ khen ngợi.

Nghe vậy, Mạnh Ảnh cúi đầu cười cười, khuấy nhẹ muống trong tô cháo, không muốn ăn chút nào.

“Em có tâm sự sao?” Trình Diệc Nhiên nhìn cô gái trước mặt, từ khi rời giường anh đã cảm thấy cô có gì đó không ổn. Mặc dù cô đang cười, nhưng anh lại cảm thấy không đúng, có vẻ là dịu dàng quá, thật quá khác so với trước đây.

“Nhanh ăn đi, nguội lạnh ăn không ngon, có muốn thêm bánh pancake không?” Mạnh Ảnh gấp một cái bánh pancake cho anh, rồi lại cúi đầu xuống yên lặng húp cháo.

Trình Diệc Nhiên muốn nói lại thôi, cô không muốn nói nhiều cũng không sao, cô luôn như vậy,

không muốn làm chuyện gì thì nhất định không làm, không muốn nói điều gì cũng sẽ không nói.

Cảm nhận được ánh mắt của anh, Mạnh Ảnh ngẩng đầu nhìn anh cười một cái, cúi đầu cắn một miếng bánh pancake, hai má phồng lên lại thật đáng yêu, nếu như không chú ý đến ánh mắt hờ hững của cô.

“Sao vậy?” Mạnh Ảnh có vẻ lúng túng, theo bản năng né tránh tay của Trình Diệc Nhiên.

Trình Diệc Nhiên cười thu lại cánh tay mình vừa vươn ra, “Trên mặt em dính bánh pancake.”

Mạnh Ảnh không nói gì, lấy giấy lau lung tung trên mặt, từ từ để cái muống trong tay xuống, “Em no rồi, anh cứ từ từ ăn.”

Trình Diệc Nhiên đứng dậy ôm lấy cô gái tâm tình không tốt này, “Trong lòng em không vui thì nói với anh, giấu trong lòng rất khó chịu.”

Mạnh Ảnh cười cười, nhưng vẫn không nói lời nào.

“Nếu là vì chuyện ngày hôm qua, anh...”

Trình Diệc Nhiên còn chưa nói xong, Mạnh Ảnh liền đưa tay che miệng anh lại, “Đừng nói gì hết, không có gì để nói, em đã nói muốn cùng anh sống thật hạnh phúc, không phải là thuận miệng mà nói, em muốn khoan dung hơn.”

“Không cần phải thay đổi, trước đây em cũng rất tốt, anh thà để em phát cáu, còn tốt hơn để em dễ dàng tha thứ.” Trình Diệc Nhiên siết chặt cánh tay, giọng nói có chút đau lòng.

Mạnh Ảnh trầm mặc một hồi lâu mới nói, “Thật ra em tin tưởng anh, nếu như anh muốn thay lòng anh đã thay đổi từ sớm, cần gì chờ tới bây giờ. Ngày hôm qua là em nhìn không rõ thôi.”

“Vậy sao em không vui?”

“Hôm nay là ngày giỗ của Mẹ em.” Nói xong ánh mắt của Mạnh Ảnh ảm đạm, nhưng ngay lập tức lại sáng lên, “Anh cùng em đi thăm Mẹ một chút đi.”

Đây là lần đầu tiên Mạnh Ảnh nói tới người nhà của cô, Trình Diệc Nhiên hơi bất ngờ, có vẻ cô nói muốn sống thật hạnh phúc không phải là đùa, vậy thì, trái tim cô đang chuẩn bị chấp nhận anh sao?

Lúc đến thành phố A, trời đã sắp tối, thật ra thời gian cũng là hơn 6 giờ tối mà thôi, vì là mùa đông, cho nên trời tối sớm một chút.

Mạnh Ảnh đã vài năm không đến thành phố A, nơi này có chút thay đổi lớn, đồng ruộng hai bên đường cao tốc từ sân bay đi ra đã biến thành những cao ốc, những ao cá ngày xưa cũng đã biến mất.

Đây là lần đầu tiên Trình Diệc Nhiên đến thành phố A, anh nhìn cảnh sắc nhanh chóng lui về phía sau ngoài cửa sổ, thăm thò ra, thì ra đây chính là nơi cô lớn lên.

Đến trung tâm thành phố, Trình Diệc Nhiên vốn định cùng cô đi thăm viếng Mẹ vợ, Mạnh Ảnh lại lắc lắc đầu, “Bây giờ quá muộn, ngày mai đi, Mẹ em là người dễ tính, Mẹ sẽ không để ý điều này, ngày mai đi thăm Mẹ cũng được.”

Đến khách sạn đã đặt trước, Mạnh Ảnh không có khẩu vị, chỉ ăn một ít gì đó rồi Trình Diệc Nhiên cùng cô trở về phòng.

Nhìn ra được tâm tình của cô thật sự không tốt lắm, “Em mệt mỏi thì nằm nghỉ trước đi.” Trình Diệc Nhiên nhẹ nhàng giúp cô cởi áo khoác dày rồi để qua một bên.

Mạnh Ảnh xoay người ôm lấy anh, “Diệc Nhiên, anh thật tốt với em, em rất hạnh phúc.”

Trình Diệc Nhiên không nói lời nào, lẳng lặng vòng tay ôm lấy cô. Chờ lâu như vậy rốt cuộc cô đã bắt đầu nhìn thấy anh, anh thật sự cảm thấy rất vui vẻ.

“Anh biết không, Mẹ em qua đời lúc em còn rất nhỏ, chỉ mới mười hai tuổi thôi, một mình Mẹ mang theo em ở đây nhiều năm như vậy, Ba thật lâu mới có thể về một lần. Em nhớ là lúc Mẹ chưa nhắm mắt vẫn nhìn ra cửa phòng bệnh, lúc đó em cũng biết là Mẹ đang đợi Ba, nhưng Mẹ không đợi được. Rồi Mẹ mất, ngày hôm sau Ba mới trở về gấp, em rất đau lòng, lúc nhìn thấy ông ấy em càng đau đớn hơn, nếu như ông ấy về sớm một chút thì tốt rồi, Mẹ em cũng sẽ không mang theo tiếc nuôi mà ra đi.”

“Anh biết không, Mẹ em là một người rất dịu dàng, thành tích của em không tốt Mẹ cũng không mắng em, đôi khi em về nhà trễ Mẹ tìm em khắp nơi, tìm được cũng không mắng em, ngược lại còn nấu cho em những món ăn ngon.”

Nhớ lại những chuyện trước kia, trên mặt Mạnh Ảnh không lộ ra vẻ gì, chỉ dùng giọng nói nhàn nhạt kể lại.

Trình Diệc Nhiên rất im lặng, kiên nhẫn nghe, nhớ lại đây là lần đầu tiên Mạnh Ảnh nói về quá khứ của cô cho anh nghe. Những ngày trước đây khi ở cùng với anh cho tới nay cô vẫn rất lạnh lùng, về chuyện quá khứ thì một chữ cô cũng không nói, cứ như anh là người ngoài, cô căn bản cũng không nghĩ tới muốn tâm sự với anh.

“... Mẹ tốt như vậy, Ba lại không chung thủy có người phụ nữ khác ở thành phố Z, Mẹ không bao giờ vì chuyện này mà cãi nhau với ông ấy. Đối với việc Ba không trở về nhà, Mẹ luôn lạnh nhạt cười một tiếng cho qua, ông ấy quay lại Mẹ cũng không vui mừng, ông bỏ đi Mẹ cũng không tỏ ra buồn bã. Em cho rằng Mẹ không thương Ba, nhưng sau khi Mẹ qua đời em mới phát hiện Mẹ thật ra rất quan tâm Ba, chỉ là ông ấy quá tổn thương Mẹ, lòng của Mẹ đã khô héo, tự ái của Mẹ buộc Mẹ không được quan tâm nữa, bởi vì để ý một lần thì sẽ đau đớn một lần.”

“Cho nên, em vẫn rất không thích Ba em, sau này lúc ông ấy ép em phải gả cho anh, em hận ông ấy muốn chết, đây cũng là một trong những lý do ngay từ đầu em đã không thích anh như vậy. Bởi vì em cảm thấy ông ấy cho tới bây giờ cũng không quan tâm đến em, em đến sống ở thành phố Z đều dùng gia tài của Mẹ em để lại, em một chút cũng không dùng tiền của ông ấy, nhưng ông ấy vẫn muốn can thiệp vào chuyện của em, em thấy thật nực cười, em không thèm quan tâm đến ông ấy, ông ấy muốn nghĩ gì thì nghĩ. Em chưa từng ghét ai đến vậy, ông ấy thật sự khiến em rất đau lòng rất khổ sở. Thế nhưng, bây giờ nghĩ lại, thật ra ông ấy cũng không còn cách nào. Mấy năm nay ông ấy vẫn muốn bù đắp, nhưng ông ấy không biết rằng một số việc có bù đắp cũng không thể.”

Trình Diệc Nhiên nghĩ mình dường như cũng tham gia vào hàng ngũ bức bách cô, có chút đau lòng, “Thật xin lỗi, lúc đó anh cũng tham gia vào hàng ngũ làm em thống khổ.”

“Đều đã qua, nói đến những chuyện đó làm gì, bây giờ em đã là vợ của anh, anh tốt với em cũng đủ bù đắp những chuyện đó, hơn nữa, lúc đó là em tự nguyện gả cho anh.”

“Sao đột nhiên em lại đáp ứng gả cho anh?” Anh hơi khó hiểu, lúc ấy anh cho rằng cô vì bị Ba cô bắt ép. Nhưng bây giờ nghe cô nói như vậy, dường như cô không hề nghĩ đến Ba mình, ông ấy ép buộc mạnh mẽ cũng không làm gì được cô. Cho dù anh bỏ ra một món tiền rất lớn đầu tư vào làng du lịch của Mạnh Cơ Nghiệp, Mạnh Cơ Nghiệp có ép bức cô cũng chẳng có tí tác dụng gì.

Vậy điều gì khiến cô đồng ý lấy anh?

Mạnh Ảnh hơi mệt, tựa vào trong ngực anh nhàn nhạt cười cười, nói, “Vận mệnh, là nó để em được gả cho anh.”

Chương 26. Chấp nhận

Ngày hôm sau, thời tiết ở thành phố A rất tốt, tuyết trên mặt đường đã tan đi, đường cũng đã khô ráo hoàn toàn. Mạnh Ảnh và Trình Diệc Nhiên ăn cơm trưa rồi mới đi đến nghĩa trang.

Thật nhiều bậc thang, Trình Diệc Nhiên dắt tay Mạnh Ảnh từng bước từng bước đi lên, vị trí của nghĩa trang này hơi cao, gốc thông vẫn còn đọng một chút tuyết, càng lên cao càng cảm thấy âm u lạnh lẽo. Trình Diệc Nhiên cởi áo khoác của mình choàng lên người Mạnh Ảnh, Mạnh Ảnh quay đầu lại cười cười, “Diệc Nhiên, em không lạnh.” Nói rồi lấy áo khoác xuống mặc cho Trình Diệc Nhiên, cẩn thận cài từng nút lại cho anh.

Dọc đường đi Mạnh Ảnh chỉ im lặng, để mặc Trình Diệc Nhiên ôm chặt dẫn cô đi. Cô nghĩ, cuộc sống của cô cứ như vậy, cứ như vậy trôi qua cũng tốt, ít nhất Trình Diệc Nhiên rất yêu cô, so với Mẹ, cô không biết yêu gấp bao nhiêu lần.

“Đến rồi.” Đi đến lưng chừng núi, Mạnh Ảnh dẫn Trình Diệc Nhiên đi thẳng về phía một hàng mộ.

Đi nhanh tới gần cuối hàng, Mạnh Ảnh mới dừng lại trước một ngôi mộ, cúi người đặt hoa trong tay xuống, lùi ra sau một bước. Lúc này trời có chút gió, tóc Mạnh Ảnh hơi lộn xộn, Trình Diệc Nhiên đưa tay tới nhẹ nhàng vén những sợi tóc đang vướn trên mặt cô. Cô quay qua mỉm cười với Trình Diệc Nhiên.

Mạnh Ảnh có vài phần giống người phụ nữ trong ảnh đặt trên bia mộ, vẻ mặt hiện lên nét dịu dàng, cái này Mạnh Ảnh lại khác, nhiều lúc dáng vẻ của Mạnh Ảnh cũng rất lãnh đạm, tức giận không màn gì cả.

“Mẹ ơi, đã lâu không gặp Mẹ rồi.” Mạnh Ảnh mỉm cười thật vui vẻ, kéo Trình Diệc Nhiên đang đứng bên cạnh đến trước mộ, “Con đã kết hôn, anh ấy là con rể của Mẹ, anh ấy là Trình Diệc Nhiên, anh ấy rất tốt với con, con rất hạnh phúc.”

Trình Diệc Nhiên vẫn im lặng. Mạnh Ảnh nói rất đúng, anh rất tốt với cô, cô rất hạnh phúc, nhưng cô cũng không nói cô yêu anh. Anh nghĩ Mạnh Ảnh vẫn luôn không yêu anh, như vậy cô sẽ hạnh phúc sao? Anh không tin.

“Diệc Nhiên, lên tiếng chào hỏi với Mẹ đi.”

Trình Diệc Nhiên đi lên, ngồi chồm hổm xuống, đưa tay phủi bụi trên hình, “Mẹ yên tâm, con sẽ yêu cô ấy, cưng chiều cô ấy. Lâu như vậy mới đến thăm Mẹ, kính xin Mẹ tha lỗi.”

Nói dứt lời, Mạnh Ảnh đứng trước mộ không nói lời nào, vẻ mặt rất cô đơn. Nhớ lại trước đây rất lâu cô cũng đã đến đây với Dương Kỳ Ngôn, khi đó cô giới thiệu Dương Kỳ Ngôn với Mẹ. Dương Kỳ Ngôn luôn nghiêm túc, nhưng một vài lần cũng theo cô, mỉm cười nói muốn chăm sóc cô cả đời. Lời anh nói cũng là lời hứa hẹn, trong lòng cô thật vui vẻ, tính tình Dương Kỳ Ngôn nhìn chung là không mập mờ và luôn đưa ra câu trả lời rõ ràng.

Đáng tiếc, đó là sai lầm... Bây giờ cũng đã là quá khứ rồi.

Trình Diệc Nhiên nhìn vẻ mặt Mạnh Ảnh hơi thất thần thì trong lòng hiểu được chút ít, dĩ nhiên anh sẽ không nghĩ mình là người đàn ông đầu tiên Mạnh Ảnh dẫn đến đây, nhưng anh sẽ là người cuối cùng, anh rất tin là như vậy.

Ôm Mạnh Ảnh vào ngực, dù trong lòng rất buồn, nhưng giọng Trình Diệc Nhiên vẫn kiềm chế được, “Đi thôi, nơi này gió lớn, coi chừng bị cảm, sau này anh sẽ thường xuyên cùng em đến thăm

Mẹ.”

Mạnh Ảnh nghe lời đi cùng Trình Diệc Nhiên ra khỏi nghĩa trang, xuống đến chân núi, Mạnh Ảnh lại bất ngờ ôm eo Trình Diệc Nhiên rồi òa khóc. Hôm nay cô thừa nhận Trình Diệc Nhiên là chồng mình ngay trước mộ của Mẹ, như vậy từ nay về sau cô sẽ không thể có ý kiến gì khác, cô biết, trước đây Mẹ ghét nhất là hai lòng, đương nhiên thực tế cũng không cho phép cô hai lòng, bởi vì rõ ràng là không thể.

Trước đây cô không muốn đến đây, vì cô còn giữ lại ký ức bên nhau với Dương Kỳ Ngôn, cô vờ như không có gì, như thể mọi thứ vẫn dừng lại vào ngày đó. Nhưng bây giờ cô nhất định phải tự đánh vỡ những ảo tưởng của mình, không quay lại được chính là không qua lại được, giống như trong phim “Bán Sanh Duyên” vậy, Cố Mạn Trinh chỉ có thể nói lời tuyệt vọng với Thẩm Thế Quân rằng không thể quay lại, chúng ta không thể quay lại được. Lúc đó cô có xem vài tập của bộ phim truyền hình bi thương đó, nhưng cái đó thật ra cách mình quá xa, cô không thể hiểu rõ được loại tuyệt vọng đó, nhưng bây giờ cô mới cảm nhận được câu nói kia của Mạn Trinh vào lúc đau khổ nhất.

Trình Diệc Nhiên dường như đoán được nguyên nhân làm cô khóc, nhưng anh nghĩ là không sao cả, cô vẫn còn là của anh, lúc này đây cô dẫn anh đến đây là chứng tỏ cô sẽ mãi mãi không rời xa anh, dù không yêu cũng chẳng sao, chỉ cần cô ở bên anh là được. Vậy nên anh cũng không nói gì, nhẹ nhàng lau đi nước mắt của cô, lại một lần nữa ôm cô thật chặt.

Về đến thành phố Mạnh Ảnh nhất quyết không chịu ở lại thành phố A, Trình Diệc Nhiên đành phải ôm cô đi chuyến bay trễ nhất quay về thành phố Z.

Cũng tốt, dù sao ở đây có quá nhiều kỉ niệm làm cô không vui, tâm trạng của cô không ổn cũng sẽ không ra làm sao.

Về đến nhà đã là nửa đêm, người giúp việc cũng đã ngủ say, Trình Diệc Nhiên muốn bật đèn, Mạnh Ảnh lại kéo anh lại, “Không cần phải bật đèn, bọn họ sẽ bị đánh thức.”

Trong bóng tối Trình Diệc Nhiên nhìn chằm chằm vào Mạnh Ảnh thật lâu nhưng vẫn dặt Mạnh Ảnh lên lầu. Cô thật sự thay đổi, trước kia sẽ không bận tâm đến cảm nhận của người khác. Người giúp việc cũng hơi sợ cô, dù cô chưa từng phát cáu với họ. Có lẽ người giúp việc sợ không phải là Mạnh Ảnh, mà là anh, bởi vì chỉ cần cô không vui, anh sẽ giận lây sang người khác. Trình Diệc Nhiên cười khổ một tiếng nhận tội, thưởng phạt phân minh luôn là nguyên tắc giải quyết công việc của anh, nhưng những thứ này đến trước mặt Mạnh Ảnh thì mọi thứ đều mất đi hiệu lực, chỉ cần vừa gặp phải chuyện của Mạnh Ảnh là anh sẽ cảm thấy mệt mỏi vô cùng.

Mạnh Ảnh vẫn nắm chặt tay anh, cứ như nếu buông tay anh ra thì sẽ không gặp lại nữa.

Vào phòng ngủ, tay Trình Diệc Nhiên còn chưa kịp chạm vào công tắc đèn, Mạnh Ảnh bất ngờ ôm cổ anh, hạ xuống môi anh một nụ hôn mềm mại.

Trình Diệc Nhiên sau một giây cứng đờ, liền dùng sức ôm chặt rồi đáp lại nụ hôn của cô. Đêm nay Mạnh Ảnh nhiệt tình chưa từng có, Trình Diệc Nhiên không hiểu vì sao, nhưng anh chỉ biết cô muốn anh cho ngay. Anh biết mình tiêu rồi, nhưng là anh tự nguyện. Chỉ cần cô vui vẻ thì cái gì anh cũng muốn cho, chỉ cần cô không rời khỏi anh.

Cả hai ngã xuống giường lớn êm ái, Mạnh Ảnh ôm chặt tấm lưng to lớn của Trình Diệc Nhiên, chủ động nhận lấy cơn mưa hôn của Trình Diệc Nhiên. Cô nghĩ rằng cô đã yêu anh một chút, lòng bao dung và tình yêu sâu đậm của anh đã làm cô cảm động. Có lẽ Ba đã sai, nhưng ít ra ông đã chọn cho cô một người chồng hoàn hảo. Chuyện quá khứ đã tan theo mây khói, chỉ có thân thể trước mắt này là chân thật, đôi môi nóng ướt của anh khiến cô rung động vô hạn, trước kia rất lâu chỉ cần cô nhàn nhạt cười một tiếng anh liền đáp lại bằng cái ôm thật chặt. Tuy có chút tiếc nuối khi không thể ở bên cạnh

Dương Kỳ Ngôn, nhưng cuộc sống không bao giờ được như ý, việc gì cô luôn giữ lấy quá khứ trước đây, nếu đã không có khả năng như vậy thì cô sẽ nắm chặt hiện tại là được rồi.

Không chút ánh sáng, không có gió đêm, bọn họ nhất định quấn vào nhau, đôi nam nữ trẻ tuổi tìm kiếm ấm áp của nhau, không biết mệt mỏi, hết lần này đến lần khác cùng chia sẻ niềm hạnh phúc bí ẩn đó.

Cả hai quấn vào nhau điên cuồng, mãi đến khi trời tờ mờ sáng mới chịu ôm nhau ngủ.

Chương 27. Dương Tĩnh

Mặt Lý Trí vẫn không chút thay đổi. So với Lưu Tử Ngạo không ngừng tức giận ngút trời, sự bình tĩnh của Lý Trí có chút máu lạnh.

Lưu Tử Ngạo quăng tất cả tư liệu trong tay đến trước mặt Hà Nhu Quân, “Nhu Quân, cậu điên rồi sao?!”

Hà Nhu Quân không nói một lời, thần thờ nhìn chăm chăm tách café trên bàn, Lưu Tử Ngạo gào thét cũng không khiến anh có chút động tĩnh gì.

Lý Trí ngồi đối diện với Hà Nhu Quân, mắt lại nhìn ra ngoài cửa sổ, thật lâu mới lạnh nhạt mở miệng, “Việc này chỉ sợ là không giấu được, lão đại mà biết thì cậu tính sao đây?”

Nghe vậy, Hà Nhu Quân mới từ từ có phản ứng, “Không biết.”

“Không biết?!” Lưu Tử Ngạo có chút kích động túm lấy cổ áo của anh, trên mặt không cần nói cũng biết là phẫn nộ, gân xanh hiện ra trên trán.

Lý Trí rút cuộc cũng có chút tức giận, đứng dậy mạnh bạo kéo Lưu Tử Ngạo ra, quát lớn với anh, “Làm càn cái gì!” Quay người lại đáp cho Hà Nhu Quân một cước, “Thời gian này bận rộn như vậy, cậu lại muốn có thêm rắc rối hả!”

Hà Nhu Quân không nói gì, vuốt bắp chân bị đá đau, có chút mệt mỏi ngồi xuống, sự thật trước mắt anh không thể nào giải thích, cũng chưa từng nghĩ là sẽ giải thích.

Vốn còn muốn nói thêm vài câu nữa với cậu ta, nhưng nhìn bộ dạng mệt mỏi của cậu, Lý Trí liền ngừng nói. Dù thế nào đi nữa cũng là anh em nhà mình, nhiều năm vào sinh ra tử hỗ trợ lẫn nhau, mặc dù lúc này anh quả thực có chút không kiềm chế được, nhưng phá vỡ hòa khí dù sao cũng không tốt.

Về mặt của Lưu Tử Ngạo không khác gì muốn rèn sắt thành thép, tức giận quay bản mặt méo xẹo sang một bên, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch ly rượu mạnh trong tay.

“Là vì Dương Tĩnh sao?” Lý Trí là người quan sát tình huống nhất trong ba người, một lời là trúng đích.

Hà Nhu Quân hơi kinh ngạc, dù sao anh cũng là người gặp chuyện, liền khẽ cười. Lý Trí biết rõ cũng chẳng có gì lạ, anh ấy luôn biết rõ tất cả mọi chuyện, chuyện của lão đại mà anh ấy cũng biết, huống chi là bọn họ?

“Đúng vậy, là vì cô ấy.” Giọng Hà Nhu Quân có chút thờ phào nhẹ nhõm.

Thấy cậu ta thừa nhận, Lưu Tử Ngạo tức đến mức thật sự không biết nên nói cái gì cho phải. Cả đám bị sao vậy, đều bị phụ nữ mê hoặc làm đầu óc choáng váng, lão đại đã như vậy, Lý Trí cũng như vậy, giờ ngay cả Hà Nhu Quân cũng như vậy luôn.

Dương Tĩnh? Trong đầu Lý Trí nhanh chóng nghĩ tới cô gái này một chút, rất khôn khéo, rất đẹp, hơn nữa cũng rất khó ở chung. Hà Nhu Quân thua trong tay cô ta, bình thường.

“Cậu nặng tình đến vậy, kế tiếp cậu muốn làm sao để có trách nhiệm với công ty?” Lý Trí lạnh lùng mở miệng, ngón tay từng nhịp từng nhịp gõ gõ lên mặt bàn.

Hà Nhu Quân có vẻ như rất mệt mỏi, dựa vào ghế sofa, lấy tay che mắt, “Em từ chức, cổ phần trong tay cũng không mang đi.”

“Cậu thật sự là điên rồi!” Lời này là Lưu Tử Ngạo nói, anh không thể hiểu tình yêu là cái gì,

lại đáng giá để Hà Nhu Quân vứt bỏ một số tiền lớn như vậy.

Hà Nhu Quân nhàn nhạt nhếch môi, không nói thêm gì nữa.

Anh công nhận là anh điên rồi, hoàn toàn điên rồi.

Chuyện rắc rối giữa lão đại và Dương thị, anh không muốn tham gia vào, dù sao đó cũng là công ty của nhà cô, Dương thị gặp khó khăn, cô tự nhiên cũng sẽ không sống dễ chịu gì. Anh nói với lão đại muốn nghỉ phép, nhưng anh ấy lại không cho phép. Làm sao anh có thể làm tổn thương cô gái mà anh yêu mến? Đối mặt với những quyết định sách lược trí mạng kia, anh thật sự không muốn thực hiện, cho dù đến bây giờ cô vẫn không muốn gặp anh, nhưng việc này cũng không ngăn được tình yêu mãnh liệt anh dành cho cô như lửa cháy lan nhanh ra đồng cỏ.

Cô là em gái của Dương Kỳ Ngôn, mặc dù cô không làm ở Dương thị, nhưng cô cũng không thể để người khác chen ép Dương thị. Cô từng chỉ vào mũi anh và nói, cô sẽ không yêu bất kì kẻ nào của Trình thị.

Anh không đồng ý, làm sao có thể đồng ý được. Anh yêu cô nhiều năm như vậy, làm sao có thể nói quên là quên ngay?

Lần đầu gặp cô là lúc học đại học, anh không thể không yêu cô. Trong lúc anh ngốc nghếch điên khùng tặng hoa cho cô, chặn đường cô ở trước mặt mọi người, nhưng cô vẫn luôn lạnh lùng nhìn anh, không nói một lời, cho dù anh làm gì thì cô cũng coi anh như một tên công tử bột.

Bất luận là anh làm gì thì cô cũng không cảm động, nhiều năm theo đuổi như vậy mà cô nhất quyết không liếc nhìn anh lấy một cái. Đôi khi anh thật sự nghĩ nên bỏ cuộc đi, thật không đáng, nhưng sau khi anh say rượu anh lại gọi điện thoại cho cô, cô không nhận thì anh gửi tin nhắn. Những chuyện này anh vùi nó vào sâu trong đáy lòng, anh em tốt nhất anh cũng không nói ra, nhưng không nghĩ rằng Lý Trí lại biết rõ như vậy.

Nhớ lại cách đây không lâu anh nhìn thấy cô, ở trên đường, đi cùng một người đàn ông. Anh dừng xe rồi bước xuống đuổi theo, cô nàng dùng ánh mắt rất lạnh lùng nhìn anh. Anh nắm lấy tay cô, cô cũng không giãy ra, chỉ ngược đầu lên nhìn anh, cuối cùng anh đành miễn cưỡng buông tay. Cô không nói lời nào lại bỏ đi cùng người kia, ngay cả bóng lưng cũng mang theo vẻ không muốn lại gần cũng như không tin tưởng.

Đêm đó anh say, anh uống rượu liên tục, hình ảnh cô cùng người khác đi dạo phố cứ như thước phim lướt qua trong đầu anh, anh cảm thấy đầu mình sắp muốn nổ tung.

Anh gọi cho cô, gọi liên tục, đến khi cô bắt máy mới thôi.

“Em vì sao lại làm vậy với anh? Người đàn ông kia là ai?”

Trong giọng nói của anh mang theo uất ức muốn trút ra, cho dù cô có để ý hay không anh vẫn muốn nói hết ra.

Cô im lặng thật lâu, lâu đến mức anh cho rằng cô đã cúp máy, anh cầm điện thoại liên tục gọi tên cô.

“Khuya lắm rồi, anh đi ngủ sớm một chút đi.” Giọng nói của cô xa cách như vậy, cứ như xem anh là thứ phiền phức, muốn nhanh chóng thoát khỏi anh.

“Hắn ta là ai?” Bao lâu nay đây là lần đầu tiên Hà Nhu Quân mất bình tĩnh như vậy, giả vờ không biết đến người khác đang mất kiên nhẫn, cố chấp hỏi đến cùng, giọng nói cũng không còn dè dặt lịch thiệp nữa.

“Anh ta là đối tượng tôi muốn kết hôn.” Thanh âm của cô tỉnh táo từ trong điện thoại truyền đến, Hà Nhu Quân như bị một dao đâm xuyên ngực, đau đến mức không thể thở được.

Cuối cùng vẫn là anh cúp máy trước, anh không muốn nghe thêm gì nữa, quá đau đớn, thật sự quá đau đớn.

Sau đó, anh ra sức làm việc, nhưng khi anh thấy những bản kế hoạch tỉ mỉ kia của lão đại, anh lại không thể thực hiện, những bản kế hoạch bay đến như hoa tuyết kia bị anh đặt trong ngăn kéo bàn làm việc của mình. Anh biết rõ sớm muộn gì cũng xảy ra vấn đề, anh biết rõ làm như vậy sẽ có lỗi với rất nhiều người, nhưng anh thật sự giống như người điên, ngồi trong văn phòng lại chẳng làm được việc gì.

Nhìn cậu ta như vậy cũng đoán được tình cảm sâu đậm đến mức nào, tẩu hỏa nhập ma, Lý Trí cầm lấy tài liệu rồi đi ra ngoài, mọi thứ rối rắm lớn như vậy, cũng nên có người đi xử lý.

Lưu Tử Ngạo dường như cũng mệt mỏi, nằm trên ghế sofa, đưa chân đá đá Hà Nhu Quân.

“Tình cảm bạn bè bao nhiêu năm nay, cậu nói đi là đi sao, thế nào, phải đi về kế thừa gia nghiệp rồi hả?” Mặc dù Lưu Tử Ngạo tức giận, nhưng nhìn Hà Nhu Quân không vui vẻ gì, giọng nói lại quay mang vẻ trêu chọc như trước kia.

Hà Nhu Quân cười một tiếng rồi tiếp tục giả chết.

“Cậu giấu chuyện này hay thật, anh em với nhau mà cậu cũng không nói, cô gái đó tốt đến vậy sao?” Lưu Tử Ngạo thật lâu mới nhớ đến muốn nhiều chuyện một chút.

Hà Nhu Quân cười gượng gạo, “Có gì để nói chứ, cô ấy cũng không muốn gặp em.”

“Cái gì, không muốn gặp vậy mà cậu còn giúp cô ta như vậy, cậu đúng là tự cầu ngược!” Lưu Tử Ngạo không nghĩ tới đại thiếu gia lại không có tiền đồ như vậy, cảm tức cười nhạo Nhu Quân, giọng nói không chút tử tế.

“Chuyện tình cảm, không thể nói rõ.” Hà Nhu Quân đột nhiên vắn vể như vậy, khiến vẻ mặt ngạo nghễ lâu nay của Lưu Tử Ngạo không thể chịu được, cau mày rồi mắng một tiếng “Móa!”

Chương 28. Tình yêu ngu muội

Sự việc cuối cùng vẫn bị Trình Diệc Nhiên biết.

Hà Nhu Quân có chút lo sợ lúc bước vào văn phòng của Trình Diệc Nhiên, dựa vào một góc ở ghế sofa và không nói một lời.

Lý Trí ngồi ở một góc khác của ghế sofa, so với Lưu Tử Ngạo đang trái lo lắng phải chờ đợi thì anh vẫn còn bình tĩnh nhiều lắm, thậm chí còn đang ngồi xem tạp chí tài chính kinh tế.

Trình Diệc Nhiên tập trung xem báo cáo của cấp dưới đưa lên. Không nhìn ra biểu hiện gì trên mặt, anh xem chăm chú, lâu lâu mới lật một tờ giấy.

Rốt cuộc anh cũng xem xong xấp báo cáo thật dày, đóng lại bản báo cáo, lạnh lùng nhìn lướt qua ba người trong văn phòng.

“Ai có thể nói cho tôi biết chuyện gì đã xảy ra?” Giọng nói của Trình Diệc Nhiên điềm đạm, tốc độ lời nói chậm rãi đặt câu hỏi.

Lưu Tử Ngạo không chịu nổi bầu không khí ngột ngạt, đi lại mở cửa sổ ra, dựa vào cạnh cửa sổ hứng gió lạnh.

Không chịu nổi cơn gió lạnh thấu xương, Lý Trí kéo áo vest lại, hơi nhíu mày nhìn Lưu Tử Ngạo.

“Không nói lời nào là sao đây?!” Trình Diệc Nhiên hơi lên giọng, sắc mặt có chút mờ mịt trong một văn phòng rộng lớn, nhưng bọn họ đều biết rõ Trình Diệc Nhiên đang tức giận đến cỡ nào, lập tức cảm thấy áp suất trong phòng thấp xuống, bọn họ thấy khó thở.

“Là lỗi của em.” Hà Nhu Quân chậm rãi mở miệng, ánh mắt có chút u ám.

“Rầm!” Một bản báo cáo thật dày bay tới đập thẳng vào mặt anh, nhưng anh cũng không né, xấp giấy thật dày từ sống mũi đi thẳng xuống. Trán rất đau, nhưng anh cảm thấy trong lòng khó chịu hơn nhiều. Lão đại chắc chắn là cực kỳ thất vọng về anh.

Lý Trí ngược mắt lên nhìn người đàn ông đang thân nhiên ngồi sau bàn làm việc, “Lúc này tức giận cũng không thể giải quyết được vấn đề, việc cần làm ngay lúc này là bắt đầu thực hiện những dự án đó, nhanh chóng vực dậy sản nghiệp của công ty.”

Trình Diệc Nhiên hừ lạnh một tiếng, thật lâu nhìn qua Lý Trí, “Các cậu đã biết từ lâu rồi, đúng không?”

Từ đầu đến cuối, Lưu Tử Ngạo đứng cạnh cửa sổ, không biết nên nói cái gì. Nhìn Lý Trí cũng bị lão đại trút giận, anh cảm thấy mình tốt nhất là im miệng.

Thật ra so với những dự án không được hoàn thành này, việc bọn họ giấu diếm làm Trình Diệc Nhiên nổi điên hơn, cảm giác không hay biết gì hết thật khó chịu.

Lý Trí im lặng chính là câu trả lời khẳng định cho câu hỏi của Trình Diệc Nhiên, Trình Diệc Nhiên cười lạnh một tiếng, “Mấy cậu không nói cho tôi biết, chắc là đã giải quyết xong hết rồi.”

Lưu Tử Ngạo nghe vậy thəm kêu một tiếng không tốt.

Quả nhiên.

“Mấy cậu đã chắc chắn như vậy thì chuyện này coi như xong, tháng sau nộp bản báo cáo tài chính. Đi ra ngoài đi.”

Lý Trí bị Trình Diệc Nhiên đưa vào bẫy, sắc mặt không chút biến đổi nhận lệnh đi ra ngoài.

Lưu Tử Ngao trong lòng kêu gào, không muốn đâu! Một tháng sau muốn xem báo cáo tài chính nghĩa là trong một tháng ngắn ngủi bọn họ phải hoàn thành thêm công việc của Hà Nhu Quân luôn, công việc riêng của chính họ cũng phải lo hoàn thành. Có nghĩa là một tháng tới của anh đừng mơ mộng có một ngày tốt đẹp. Công việc của mình đã nhiều, việc ở nhà mình, dự án lấy từ Dương thị, giờ cộng thêm phần của Hà Nhu Quân, trời ơi, anh có thể nói không sao?

Hà Nhu Quân không đi ra ngoài, “Thực xin lỗi.” Anh nhìn Trình Diệc Nhiên, giọng nói rất thành khẩn.

Cây bút trong tay Trình Diệc Nhiên ngưng một chút, lại lập tức bắt đầu hí hoáy viết như bay, dường như không nghe thấy lời của Hà Nhu Quân.

“Lão đại...”

“Anh đoán cậu là vì Dương Tĩnh.” Trình Diệc Nhiên cuối cùng cũng xử lý tốt một phần văn kiện, đặt nắp cây bút đang cầm trong tay rồi để sang một bên, mới chậm rãi nói.

Nghe vậy, Hà Nhu Quân có chút lúng túng, cúi đầu xuống nhìn đường vân của tấm thảm lông dê trên mặt đất, mũi chân di chuyển theo đường vân.

“Vì một cô gái như vậy không phải là không thể, nhưng đầu tiên cậu nên biết cậu là người của Trình thị, cô ấy là ai cậu cũng rõ, lúc trước cô ấy không đáp ứng cậu, hiện tại cũng chưa chắc sẽ chấp nhận tình cảm của cậu.” Trình Diệc Nhiên đã từng nghe qua tin đồn về chuyện giữa Nhu Quân và cô gái kia từ lâu, nhưng đây là chuyện đời tư của người khác, nhiều lời vô ích, hơn nữa, với Hà Nhu Quân thì đây cũng không phải là chuyện vui vẻ gì, không đề cập tới cũng tốt cho cậu ấy.

Nói thật lòng là anh hy vọng Nhu Quân hạnh phúc, nhưng anh không coi trọng cô gái tên Dương Tĩnh kia, cô ta im lặng thờ ơ với nỗ lực của Nhu Quân, lạnh lùng không giống một cô gái bình thường. Nhưng cô ta lại lợi dụng việc Nhu Quân tốt với mình, cố ý đi cùng người đàn ông khác diễn trò trước mặt Nhu Quân, cô ta biết Nhu Quân sẽ vì mình mà làm điều mình muốn, công ty nhà gặp chuyện không may, hết lần này tới lần khác Dương Kỳ Ngôn không chút động tĩnh, nhưng làm sao cô ta lờ đi được? Cho nên cô ta bày trò, mà Nhu Quân lại bị lừa.

Nhu Quân đương nhiên là điều tra thân thế người đàn ông kia, gia sản vững chắc, ngoại hình bình thường. Cậu ta cho rằng Dương Tĩnh là vì Dương thị mới đi cùng người đàn ông này. Thật ngớ ngẩn, Dương Tĩnh là một cô gái như thế nào chứ, suy nghĩ tỉ mỉ cẩn thận đến mười người đàn ông cộng lại cũng không bằng suy nghĩ của cô ta. Cô ta làm sao có thể vì thế mà đánh mất hạnh phúc của bản thân, làm như vậy chẳng qua là muốn tích gió thành bão mà thôi. Mà chưa chắc là Nhu Quân không biết, chỉ vì cậu ta quá yêu Dương Tĩnh, cam nguyện bị cô ta lợi dụng, cam nguyện biến thành một tên ngốc.

Hà Nhu Quân vẫn không nói lời nào. Trình Diệc Nhiên nhướng mày, vẻ mặt lại rất bình tĩnh, “Thật ra cậu cùng Trình thị vào sinh ra từ nhiều năm như vậy, chút thiệt hại nhỏ này cũng chẳng là gì, anh cũng sẽ không vì chút chuyện này mà tức giận. Điều làm anh thật sự bức mình là cậu cái gì cũng không nói, xem bọn anh là người ngoài. Lúc trước cậu nói muốn nghỉ phép, anh biết rõ nguyên nhân, nhưng cậu không nói nghĩa là cậu có ý muốn gạt tui anh. Cho nên anh không cho phép nghỉ, nhưng dù cho anh ép cậu như vậy, cậu cũng không chịu nói, cậu thà có lỗi với tui anh chứ không chịu nói.”

Hà Nhu Quân không thể tin nổi, thì ra ngoài Lý Trí ra, lão đại cũng biết.

“Không cần kinh ngạc, biết những chuyện này chẳng có gì lạ, cậu đừng quên trong tay tui anh có mạng lưới thông tin rất xuất sắc.” Kể từ năm ngoái Hà Nhu Quân không giải thích được lý do bị Dương thị đoạt một dự án, Trình Diệc Nhiên đã cảm thấy không ổn, năng lực của Hà Nhu Quân mọi người biết quá rõ, mặc dù Hà Nhu Quân không để lại dấu vết lý do thất bại, nhưng theo hiểu biết của

anh về Hà Nhu Quân, chuyện này sẽ không thể xảy ra với cậu ta được. Trình Diệc Nhiên điều tra liền dễ dàng biết được sự thật mà anh muốn biết.

Về mặt của Hà Nhu Quân áy náy, tính nói gì đó. Nhưng Trình Diệc Nhiên cắt đứt ngay, “Thôi, cậu cũng mệt mỏi, nên nghỉ ngơi một lúc đi. Cậu cũng biết, anh không thể nào dừng tay, đây là chuyện anh cùng Dương Kỳ Ngôn đấu với nhau, cậu không tiện tham dự vào thì nên nghỉ ngơi một lúc, chờ tới lúc cậu thấy nghỉ đủ rồi thì quay lại. Không cần lấy cớ phần nói ra một lần đã thấy ngốc nghếch, không nên nói thêm lần nữa.”

Hà Nhu Quân đi thật lâu, Trình Diệc Nhiên mới từ từ cảm thấy mệt mỏi. Lấy điện thoại di động trong túi ra, Mạnh Ảnh đang làm gì đây?

“Anh khi nào mới về?”

Vừa bắt máy, Mạnh Ảnh liền hỏi anh khi nào về nhà, giọng nói có chút vui vẻ.

Trình Diệc Nhiên nói lỏng cravat một chút, ngồi trên bàn làm việc, “Sẽ về thật nhanh, em đang làm gì đó?”

“Em đang nấu canh, anh về là có thể ăn.”

Trình Diệc Nhiên cười cười, nếu như tất cả mọi chuyện đều dựa vào tình yêu mà làm thì đây hẳn là chuyện tốt, anh cần gì phải thù địch với người ta mệt mỏi như vậy. Bây giờ khiến cho Hà Nhu Quân chật vật như vậy, nói đi nói lại cũng là anh sai. Anh thấy Nhu Quân ngu muội, nhưng chính anh có ngu muội hay không?

“Ừ, vậy anh sẽ về sớm một chút.”

Chương 29. Không yêu

Khi Trình Diệc Nhiên khi về nhà là lúc trời vẫn chưa tối, nhiệt độ của máy sưởi trong nhà vừa đủ ấm, vừa vào nhà đã cảm thấy cực kỳ ấm áp. Mạnh Ảnh ngồi trên ghế sofa đọc sách, có vẻ rất chăm chú, một hồi lâu mới lật một tờ. Hôm nay cô mặc đồ ngủ màu hồng phấn, làm làn da cũng hồng hào lên, bên hông buộc dây lưng lỏng lẻo, hình như cô lại ốm đi một chút, eo cô xem ra không tới một vòng ôm. Đầu tóc chắc mới vừa tắm không lâu, xoa xuống trên vai, dường như có thể ngửi được thoang thoang hương dầu gội đầu.

Trình Diệc Nhiên đưa áo khoác trong tay cho người giúp việc, không tiếng động đi đến bên cạnh Mạnh Ảnh rồi ngồi xuống.

“Đọc sách gì vậy?”

Nghe được thanh âm của anh, Mạnh Ảnh có chút giật mình, sách trong tay mém chút nữa rơi xuống.

“Anh đã về rồi sao?” Mạnh Ảnh khẽ mỉm cười, đem sách trong tay khép lại để ở một bên, “Đói bụng không?”

“Không đói.” Trình Diệc Nhiên vươn người qua người của Mạnh Ảnh, lấy quyển sách kia, tùy ý lật một chút thì cảm thấy không thú vị liền để xuống, “*‘Người bạn xinh đẹp’* sao? Em thích xem sách của Maupassant à?”

“Không phải là thích, thấy trong thư phòng có nên lấy xem một chút.” Giọng Mạnh Ảnh nhàn nhạt, đứng dậy vuốt đi nếp nhăn trên áo ngủ, xoay người về phía Trình Diệc Nhiên nói, “Em đi hâm lại canh, anh lên lầu tắm đi, chút nữa xuống là có thể ăn cơm rồi.”

Đi vài bước, phát hiện Trình Diệc Nhiên vẫn ngồi bất động trên ghế sofa, Mạnh Ảnh dừng bước lại.

“Muốn em giúp anh pha nước tắm không?”

“Không cần.” Trình Diệc Nhiên nói dứt lời, đứng dậy ôm cô một chút, xoay người đi lên lầu.

Trình Diệc Nhiên tắm rửa thật lâu, Mạnh Ảnh hâm nóng canh rồi, bảo đầu bếp xào vài món Trình Diệc Nhiên thích, đợi thật lâu anh vẫn không xuống lầu. Mạnh Ảnh đành phải tự mình đi gọi anh.

Mở cửa phòng ngủ ra, Trình Diệc Nhiên ngồi ở mép giường, cúi đầu, không biết đang suy nghĩ gì. Trong phòng không mở đèn, bóng dáng của anh ẩn trong bóng tối, thật có chút cô đơn. Mạnh Ảnh mở đèn lên, tóc của Trình Diệc Nhiên còn nhỏ nước, trên mặt thấm màu trắng ướt một mảng, có lẽ anh đã ngồi vậy lâu rồi.

“Sao lại không sấy khô đầu tóc? Khí trời lạnh như vậy sẽ bị cảm mạo.” Mạnh Ảnh đi lên vài bước tìm máy sấy tóc trong ngăn kéo rồi đi lại sấy cho anh.

“Anh tự làm.” Trình Diệc Nhiên đưa tay muốn lấy máy sấy, Mạnh Ảnh cười và né tay anh, “Để em làm cho, anh cũng mệt mỏi cả ngày rồi.”

Mạnh Ảnh xích lại gần, hương thơm nhàn nhạt trên người cô thoang thoang bay trước mũi Trình Diệc Nhiên. Trình Diệc Nhiên vòng tay ôm eo cô, mặt áp vào phần bụng mềm mại của cô.

Mạnh Ảnh cứng cả người một chút, nhưng liền ra vẻ như không có chuyện gì rồi tiếp tục động tác trên tay.

Nhưng Trình Diệc Nhiên lại cảm giác được cô đang cứng đờ, dù là chỉ là thoáng qua, anh đột

nhiên buông cô ra, ngẩng đầu nhìn Mạnh Ảnh với đôi mắt sâu hun hút.

“Sao vậy?” Mạnh Ảnh lơ đãng tâm tình phức tạp hiện lên trong mắt anh, hơi cúi đầu xuống và hỏi.

Trình Diệc Nhiên lại đột nhiên đứng lên, cười rồi lấy máy sấy trong tay cô để sang một bên, nắm tay cô và nói, “Không có gì đâu, đi nào, ăn cơm thôi.”

Trên bàn ăn hai người im lặng bất thường, Mạnh Ảnh múc thêm một chén canh cho anh, Trình Diệc Nhiên lại đột nhiên để đĩa xuống, đưa tay chụp lấy cổ tay mảnh khảnh của cô, có chút dùng sức làm cổ tay Mạnh Ảnh hơi đau.

Chén canh trong tay tràn ra ngoài hơn một nửa, chảy theo tay cô xuống tấm khăn trải bàn trắng tinh. May mà canh không nóng lắm, tay cô cũng không bị phỏng. Mạnh Ảnh có chút kinh ngạc nhìn Trình Diệc Nhiên.

Có lẽ Trình Diệc Nhiên nhận thấy được lỗi của mình, liền nói lời xin lỗi, vội vàng lấy khăn giấy cho cô, luôn miệng hỏi cô có bị phỏng hay không.

Mạnh Ảnh lắc đầu ý bảo mình không sao, im lặng nhận khăn giấy lau nước canh trên tay.

Bữa cơm này dù sao cũng không thể ăn nổi nữa, Trình Diệc Nhiên bỏ lại Mạnh Ảnh rồi đi lên lầu. Mạnh Ảnh cười mỉa mai, ngồi xuống, im lặng ăn hết cơm trong chén. Không cần để ý đến người giúp việc nhắc nhở, tự Mạnh Ảnh múc canh uống hết, trước ánh mắt của người giúp việc, Mạnh Ảnh ung dung đi lên lầu, còn lại vẻ mặt đang đưa mắt nhìn nhau của một đồng người giúp việc.

Trở về phòng, Trình Diệc Nhiên im lặng dựa vào đầu giường hút thuốc, cả phòng toàn mùi thuốc lá. Mạnh Ảnh có chút không chịu được, mở cửa sổ ra cho thông gió.

Trình Diệc Nhiên thấy cô đi đến liền dụi tắt điếu thuốc trong tay, cô không thích mùi thuốc lá cũng không thích mùi rượu. Mấy hôm nay anh không kiềm chế được nên hút hai điếu, nhưng cô luôn im lặng, nếu như trước kia nhất định sẽ lật trần nhà lên mà khóc lóc la lối. Cô thay đổi quá nhanh, anh không thích ứng được, cho dù là cô im lặng hay âm thầm nghe lời cũng làm anh bức mình mãi.

Mùi thuốc lá đã bay đi bớt, Mạnh Ảnh đóng kín cửa sổ, kéo rèm cửa sổ lại thật kín.

“Anh giảm hút thuốc đi, không tốt cho thân thể đâu.” Lúc Mạnh Ảnh đưa lưng về phía Trình Diệc Nhiên và nằm xuống, lạnh nhạt nói.

Trình Diệc Nhiên nhàu mày không nói, nhìn Mạnh Ảnh đã nằm xuống, xoay người tắt đèn tường, chính mình cũng nằm xuống.

Mạnh Ảnh cách anh rất xa, trong lòng Trình Diệc Nhiên vô cớ bốc hỏa, có thể nói ngọn lửa này đã tồn tại từ lâu rồi, chỉ là do anh liên tục chịu đựng, bây giờ anh cảm thấy mình không nhịn nổi nữa.

Anh cưỡng ép kéo Mạnh Ảnh vào trong lòng mình, hôn cô không chút ôn nhu nào. Mạnh Ảnh không chịu nổi mùi thuốc lá trong miệng anh, quay đầu tránh né nụ hôn của anh.

Trình Diệc Nhiên dùng tay giữ lấy đầu cô, vẫn mạnh mẽ hôn, Mạnh Ảnh cắn anh nhưng anh cứ như không cảm nhận gì, vẫn bướng bỉnh hôn tới tấp. Cho đến khi trong miệng của hai người tràn đầy mùi máu tươi, Trình Diệc Nhiên mới buông cô ra.

Mạnh Ảnh từng ngậm từng ngậm thở hổn hển, “Trình Diệc Nhiên, anh điên rồi.” Giọng của cô rất bình tĩnh, không giống đang trách móc, chỉ như đang nói đến chuyện không liên quan.

Trình Diệc Nhiên oán hận cắn mạnh vào da thịt cô, “Ừ, anh điên rồi, là em ép.”

Mạnh Ảnh hoàn toàn không muốn phản kháng nữa, tùy ý để Trình Diệc Nhiên muốn làm gì thì làm. Trong bóng đêm không thấy rõ nét mặt của cô, nhưng Trình Diệc Nhiên biết vẻ mặt cô là đang âm thầm chịu đựng, anh biết là vậy.

Lúc anh chen vào thân thể cô không chút dịu dàng nào, Mạnh Ảnh khó chịu cắn răng kêu lên. Cánh tay khoác trên vai Trình Diệc Nhiên, móng tay như muốn đâm vào trong thịt anh, nhưng dường như Trình Diệc Nhiên đã không còn cảm giác được đau đớn là gì, động tác không nhẹ đi chút nào.

Động tác của Trình Diệc Nhiên lần sau thô bạo hơn lần trước, Mạnh Ảnh nhắm nhẹn rất khổ, rốt cuộc cũng khóc lên.

“Khốn kiếp!” Mạnh Ảnh khóc mắng anh, không chút khí lực.

Trình Diệc Nhiên hơi ngừng một hồi, trong không gian tối đen cẩn thận quan sát nét mặt của cô, đáng tiếc anh chẳng nhìn thấy được gì.

“Thật ra em vẫn luôn không nghĩ là sẽ yêu anh, đúng không?”

Thanh âm của Trình Diệc Nhiên trầm thấp bất thường.

Mạnh Ảnh rốt cuộc cũng ngừng khóc, quay đầu đi, không nói tiếng nào. Trong phòng ngủ lúc này yên tĩnh đến đáng sợ.

“Em không yêu anh.” Thanh âm của Trình Diệc Nhiên nhẹ nhàng nhưng lạnh lùng vang lên bên tai Mạnh Ảnh, giọng điệu như mang theo vẻ tự giễu.

Cuối cùng Trình Diệc Nhiên xoay người nằm xuống giường, đưa lưng về phía Mạnh Ảnh.

Anh thật sự không muốn như vậy, nhưng vừa nghĩ tới cô ép mình đối xử tốt với anh, ép mình thành một cô vợ hiền làm anh rất tức giận. Vì cái gì? Anh đã làm bao nhiêu cho cô vậy mà cô chỉ biết không yêu anh. Mỗi ngày về nhà anh chỉ sợ phải nhìn thấy nụ cười giả tạo của cô, cô thực chất không phải là một cô gái hiền lành, nhưng cô ép buộc chính mình như vậy, làm sao anh chịu nổi đây?

Cô dè dặt trước mặt anh không nhắc tới Dương Kỳ Ngôn, cô lại yêu người khác sâu sắc như vậy, sâu đến nỗi tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục. Những chuyện này mỗi ngày anh đều tự nói với mình là không cần phải để ý, cô ở bên người là tốt rồi, nhưng anh phát hiện rằng anh thật sự làm không được, mỗi ngày lấy những biểu hiện giả dối đó duy trì ảo tưởng làm anh thật sự thấy mệt mỏi. Cô đã nói muốn cùng sống hạnh phúc với nhau, nhưng cô lại lén uống thuốc tránh thai, cô vẫn không chịu sinh con cho anh.

Vì sao cô lại không yêu anh? Anh đã không còn kiên nhẫn để chờ đợi được nữa rồi.

Chương 30. Tự do

Liên tục nhìn văn kiện mấy tiếng đồng hồ, đôi mắt của Trình Diệc Nhiên hơi đau nhức, đành buông văn kiện đang xem trong tay xuống, đứng dậy nhìn về phương xa.

Anh nhớ lúc còn rất nhỏ, Ba anh từng nói với anh, nếu cảm thấy mắt mệt mỏi thì nhìn về phương xa một chút. Lúc đó bài tập của học sinh tiểu học luôn nhiều, làm thế nào cũng không xong, cả ngày đôi mắt cứ nhìn chăm chăm vào sách vở, thật sự rất đau nhức. Ba là người rất sáng suốt, luôn cho anh đi ngủ sớm một chút. Ngày hôm sau tự mình đưa anh đi học, giải thích đằng hoàng với giáo viên đủ loại nguyên nhân khiến anh không thể hoàn thành bài tập về nhà. Nhưng Mẹ lại không đồng ý, luôn muốn đốc thúc anh hoàn thành bài tập, trong suy nghĩ của Mẹ lời nói của giáo viên luôn đúng. Bởi vậy Mẹ luôn trách Ba anh, Mẹ cảm thấy Ba quá cưng chiều anh, không có lợi cho sự trưởng thành của anh. Nhưng anh nhớ rằng Ba luôn có chút tiếc nuối nói, lúc 37 tuổi Ba mới có con trai, không cưng chiều anh thì cưng chiều ai đây?

Thật ra không phải Trình Diệc Nhiên hay nhớ lại những chuyện cũ này, có rất nhiều chuyện anh không muốn nhớ lại. Nếu là chuyện vui vẻ, bây giờ cũng đã mất đi, nhớ lại dễ khiến cho người ta yếu lòng; mà chuyện không vui, nhớ lại sẽ chỉ làm chính mình càng không vui.

Nhưng giờ khắc này tự nhiên anh nhớ rằng Ba Mẹ mình đã mất sớm, họ trao cho anh rất nhiều tình yêu, rất nhiều. Đáng tiếc họ lại ra đi sớm như vậy, vì vậy anh từ một cậu bé ôn hoà hiền hậu biến thành một người đàn ông nguội lạnh. Sau khi trải qua cơn ác mộng đầy bi kịch kia, anh không còn nhận lấy tình yêu nữa, hay có thể nói là anh không còn muốn yêu nữa. Là một thiếu niên ưu tú, trong trường học người yêu thích anh rất nhiều, nhưng các cô yêu chỉ là cái ưu tú của anh, bề ngoài của anh, sự giàu có của anh. Những thứ tình yêu này, anh cười khinh bỉ. Là một người đàn ông thành đạt, phụ nữ vây quanh bên cạnh anh nhiều vô số kể, các cô tỏ tình không kiêng nể gì cả, nhưng anh chẳng thèm ngó tới, anh biết thứ các cô muốn chỉ là danh phận Trình phu nhân đầy hào quang chói mắt, nhưng anh không muốn cho.

Cho đến khi anh 30 tuổi, anh gặp Mạnh Ảnh, nhưng dường như anh rất cố chấp mà tiếp cận, lại không thu hoạch được gì. Cô dễ dàng ném anh đi mất.

Anh bị tổn thương, nhưng tất cả mọi người đều nghĩ anh là mình đồng da sắt, đánh đâu thắng đó.

Mỗi một tế bào trong cơ thể anh đều kêu gào thật khó chịu! Nhưng anh vẫn chưa sẵn sàng để buông tay. Nhiều lần anh đều tự hỏi mình tại sao lại là cô? Phụ nữ xinh đẹp hơn cô nhiều như vậy, phụ nữ khéo hiểu lòng người hơn cô lại càng nhiều hơn nữa. Nhưng anh tin rằng chính là cô, chín đầu trâu cũng kéo không lại. Anh mãi mãi nhớ rõ ánh nắng đẹp vào buổi chiều hôm đó, cô đột nhiên xông vào tầm mắt anh, giống như là một giấc mộng. Nhưng anh lại nhớ cô rất rõ, anh nghĩ anh sẽ mau quên thôi, nhưng mỗi khuya anh tỉnh mộng đều là lúc nhìn thấy khuôn mặt của cô. Vì vậy anh lần theo địa chỉ từ cuốn sách mà cô làm rơi, cho người tìm được cô, sinh hoạt hàng ngày của cô đều có người báo cáo chi tiết cho anh, vì thế anh dễ dàng biết được sự tồn tại của Dương Kỳ Ngôn, anh thật sự rất tức giận. Lúc đó anh còn không thể nói với cô đến nửa câu, vậy nên anh cảm thấy mình phát bệnh rồi, thần kinh rối loạn. Sau này anh rút cuộc cũng tự thừa nhận, anh yêu cô từ cái nhìn đầu tiên.

Trong cuộc sống của anh chưa từng có sự hiện diện của tình yêu, cho nên anh trì độn như vậy, tốn rất nhiều thời gian mới hiểu được, anh yêu một cô gái. Trong những người bình thường trên thế giới yêu rất bình thường, lần đầu tiên anh ném thử cảm giác kỳ lạ đến vậy.

Nhưng không ai nói cho anh biết, yêu là điều làm ta đau khổ. Anh có thể dễ dàng đánh bại đối thủ, nhưng anh không cách nào khiến cô yêu anh, anh không có cách nào hết.

Lý Trí gõ cửa phát hiện không có phản ứng, liền đẩy cửa ra rồi đi vào, thấy Trình Diệc Nhiên đang rơi vào trầm tư, hình như anh cũng không phát hiện mình đi vào, đành lên tiếng gọi anh, “Lão đại.”

Nghe vậy, Trình Diệc Nhiên nhanh chóng phục hồi tinh thần, thu lại vẻ mặt cô đơn, “Sao?”

Lý Trí lại thấy vẻ mặt tinh anh của Trình Diệc Nhiên, nghi ngờ vẻ mặt cô đơn của Trình Diệc Nhiên mình vừa trông thấy là do mình hoa mắt.

“Dương Kỳ Ngôn vẫn không có động tĩnh gì, nhưng khu resort ở thành phố S họ làm thật sự rất suôn sẻ, số nợ tiền lương ở công trường cũng lập tức được xử lý tiếp.”

“Ngân hàng L lại cho hẩn vay rồi?” Hỏi như vậy, là vì ngân hàng L vẫn là đối tác của Dương thị.

Trình Diệc Nhiên quay lại bàn làm việc, mở laptop ra, kiểm tra tình trạng cổ phiếu của Dương thị. Những đường vẽ kia mấy hôm trước còn đang xuống dốc, bây giờ lại đang chậm rãi leo lên.

“Theo mình được biết, ngân hàng L không cho họ vay. Chuyện riêng cũng không thể không có, con gái của chủ tịch ngân hàng L muốn gả cho Dương Kỳ Ngôn, nhưng anh ta cự tuyệt, anh ta hoàn toàn làm mất lòng chủ tịch ngân hàng, nên không có khả năng họ cho anh ta vay. Các ngân hàng khác vẫn còn giao dịch với chúng ta không ít thì nhiều, cũng sẽ không thể làm mất lòng chúng ta, dù Dương thị vững mạnh, nhưng có một số cổ đông không hài lòng với Dương Kỳ Ngôn, thực lực ở thời điểm mấu chốt sẽ bị giữ lại, ngân hàng cũng lo lắng sẽ có rủi ro. Hơn nữa chúng ta cũng tạo áp lực, họ càng không thể cho Dương thị vay.”

Lý Trí phân tích rất có lý, Trình Diệc Nhiên không biết Dương Kỳ Ngôn từ đâu có được một số tiền lớn để xoay sở nhanh như vậy, suy nghĩ một chút, bình tĩnh dặn dò Lý Trí, “Cậu tra một chút về nguồn gốc số tiền hẩn có được, không cần kiểm tra bên ngân hàng nữa, chủ yếu là muốn biết một chút công ty nào bí mật hợp tác với họ.”

Lý Trí hơi kinh ngạc, công ty nào hành động thiếu thận trọng như vậy? Một số tiền lớn như vậy nếu là anh chắc sẽ phải rút hết toàn bộ từ công ty nhà, cách làm mạo hiểm như vậy nếu là bạn cũ lâu năm hợp tác cũng không thể xảy ra, chuyện này rõ ràng là tự tìm đường chết. Một khi các đối thủ cạnh tranh biết, chỉ cần khê động một đầu ngón tay, sẽ khiến hẩn chết rất khó coi. Anh rất nghi ngờ, hy sinh vì người khác như vậy, trên thương trường sẽ có sao?

Nhưng không phải là không thể xảy ra, nghe nói trên thương trường Dương Kỳ Ngôn chưa từng là người có lòng khoan dung. Xem ra cũng là người lãnh đạm, chỉ không nghĩ đến anh ta sẽ hảo tâm như vậy.

Sau khi Lý Trí đi khỏi, Trình Diệc Nhiên có chút mệt mỏi nên đóng laptop lại, ngồi trên ghế nhìn hình Mạnh Ảnh trong khung hình đặt trên bàn. Tấm ảnh này anh chụp lúc đang hưởng tuần trăng mật, hình như lúc đó cô đang dựa vào lan can ở ban công, ánh mắt nhìn về phía biển rộng xa xôi, mái tóc tung bay trong gió, vẻ mặt không biểu hiện chút cảm giác gì.

Thật ra khi đó cô vừa qua khỏi thời điểm khó khăn nhất, cô vốn là như vậy, cho tới bây giờ cũng sẽ không nói cho anh biết lý do khiến cô không vui vẻ, tức giận liền phát giận, mất hứng liền mặt lạnh với người khác. Nhưng trước khi cô và anh kết hôn, những biểu hiện của cô trong tư liệu anh có được không phải như vậy, trong những tư liệu kia cô sẽ vui vẻ cười to, sẽ tự học nấu ăn trong nhà bếp rộng rãi, sẽ ra đường điên cuồng mua sắm. Thế nhưng, bây giờ Mạnh Ảnh không còn hứng thú với cái gì nữa, đôi mày nhỏ xinh kia luôn chau lại trên khuôn mặt lạnh lùng của cô.

Có lẽ anh đã sai, mạnh mẽ giữ lấy một người không thuộc về anh là không đúng. Có lẽ, anh nên để cô tự do, đồng thời cũng buông tha cho chính mình. Có lẽ tình yêu, cho tới bây giờ đều là chỉ là truyện cổ tích, có lẽ là anh đã quá nghiêm túc.

Chương 31. Say

Công việc có chút không vừa ý, cộng thêm tâm trạng không tốt, Trình Diệc Nhiên cảm thấy hơi mệt nên đi về sớm.

Lúc xe gần tới nhà, Trình Diệc Nhiên cho cho tài xế về, đột nhiên tự quay đầu xe lại.

Trên đường về nhà thường nghe Lưu Tử Ngạo nhắc tới một quán bar, Trình Diệc Nhiên dừng xe ở đó.

Thật ra anh không thường đến quán bar, anh là một người có cuộc sống cực kỳ có kỷ luật, quán bar quá ồn ào náo nhiệt, ngay cả tiệc xã giao anh cũng sẽ không muốn đến chỗ này. Nhưng hôm nay, đột nhiên anh phát hiện anh không còn chỗ nào để đi.

Trình Diệc Nhiên đi xuyên qua đám người chen chúc kia, tránh không muốn dính dấp đến những cô gái ăn mặc hở hang. Không khí trong quán bar thật sự khó chịu, mùi rượu mùi thuốc lá hỗn tạp cùng một chỗ, Trình Diệc Nhiên thấy hơi bức bối.

Anh nhận ra một người rất có khí chất uy quyền đang đứng ở nơi tối có ánh sáng chớp tắt, không hề giống với những người trong quán bar, nhưng cũng sẽ không khiến người khác thấy khó chịu.

Chủ quán bar đương nhiên nhận ra anh, thấy anh tiến đến, vội vàng chào đón, niềm nở đưa anh đến một gian phòng yên tĩnh. Trình Diệc Nhiên vào phòng liền im lặng ngồi vào sofa, cởi áo khoác ném qua một bên, phát tay ý bảo chủ quán đi ra ngoài.

Chủ quán bar còn tính nói thêm vài câu, dù sao bản thân muốn gặp những nhân vật như Trình Diệc Nhiên thật không dễ. Đáng tiếc, sau khi vào phòng thì Trình Diệc Nhiên lại không nói lời nào, toàn thân tỏa ra khí thế bức người làm người khác khó lại gần. Thấy anh phát tay ý bảo mình ra ngoài, chủ quán bar đành phải cười cười rồi lui ra.

Ngay sau đó liền có người mang rượu vào. Chủ quán là người tinh ý, anh nhìn ra được, tâm trạng của Trình Diệc Nhiên không tốt, rượu được đem đến đều là rượu mạnh thượng hạng.

Hết ly này đến ly khác, trước mặt Trình Diệc Nhiên là một đồng ly rượu rỗng, anh bắt đầu cảm thấy nóng, ngay cả áo vest cũng cởi ra ném qua một bên.

Ai đó nói, thứ gì có thể giải sầu, chỉ có rượu thôi.

Nhưng anh lại cảm thấy càng lúc càng tỉnh táo, anh không muốn nhớ lại rất nhiều chuyện, từng cảnh từng cảnh hiện ra rõ ràng ngay trước mắt. Dạ dày của anh vốn không tốt, anh uống nhiều rượu như vậy, trong dạ dày như bị lửa đốt. Nhưng, anh lại cảm thấy thật tốt, lấy độc trị độc là liều thuốc hay, điều này có thể che giấu được những khó chịu trong lòng, dù chúng khiến cho bản thân đau đến không thể thở được.

Trên mặt nóng hổi, Trình Diệc Nhiên đưa tay lên xoa, tự nhiên cảm thấy đau. Anh từ từ lấy tay ra khỏi gương mặt mình, đưa ra trước mắt mình nhìn cẩn thận, chiếc nhẫn kim cương trên ngón áp út chói lòa dưới ánh đèn mờ ảo, làm chói mắt anh.

Trời tối đã lâu, Trình Diệc Nhiên vẫn chưa về nhà, gọi điện thoại cho anh, anh cũng không bắt máy.

Mạnh Ảnh cảm nhận được trong lòng cô đang rất lo lắng, anh rất ít khi thất thường như vậy. Nhưng, có lẽ anh không muốn nhận cuộc gọi của mình cũng nên.

Thức ăn trên bàn đã nguội lạnh từ lâu, Mạnh Ảnh ngồi trong phòng ăn, liên tục chờ anh.

Chỉ cần cô không nói lời nào, trong nhà luôn lặng im, người giúp việc đã quay về phòng từ lâu, bọn họ cũng biết cô không thích nhiều người. Lúc này cô cảm thấy mình cực kỳ khó chịu, trái tim như bị chặn bởi những miếng bọt biển, không hề dễ thở chút nào.

Rốt cuộc là anh đã đi đâu?

Anh rất buồn, cô biết chứ, cho nên cô mới cảm thấy mình nên chu toàn hơn, vì biết rõ những nỗi đau kia cô không thể bù đắp được.

Cô thật vô dụng, muốn đi tìm anh, nhưng cô còn không biết rõ anh thích đi đâu. Phần lớn thời gian sống với nhau, luôn là anh quan tâm đến sở thích của cô. Trước khi kết hôn anh đáng ghét thật, lấy phong thái của kẻ đứng ngoài làm cô có chút xiêu lòng, thành công chen vào cuộc sống của cô, khiến cô thấy hỗn loạn và khó chịu. Nhưng cô không thể phủ nhận, anh rất rất tốt với cô, tốt đến mức bây giờ cô cảm thấy mình thật có lỗi, có lỗi rất nhiều.

Lúc chuông điện thoại vang lên, Mạnh Ảnh đang ngồi ngủ gục trên bàn ăn, nghe được tiếng điện thoại vang lên, cô lập tức tỉnh táo.

“Diệc Nhiên, anh đang ở đâu?” Vừa nhấn nút nghe, Mạnh Ảnh vội vàng hỏi anh ngay.

“Xin chào cô, Trình phu nhân, đây là quán bar *Ám Dạ*, Trình tiên sinh uống say, cô có thể tới đây đón anh ấy không?”

Nghe được nơi anh đang ở, Mạnh Ảnh thở phào nhẹ nhõm, “Được, tôi lập tức tới ngay.”

Lúc đến quán bar, đã gần 12 giờ khuya. Thế nhưng, người trong quán bar vẫn còn rất nhiều. Bây giờ mới là lúc cao điểm của cuộc sống về đêm, có nhiều người cả đêm không về. Mạnh Ảnh đi vòng qua đám đông náo nhiệt giữa đêm kia, theo hướng dẫn của chủ quán bar đi vào phòng Trình Diệc Nhiên đang ngồi.

Anh đã say khướt trên ghế sofa, dưới ngọn đèn mờ ảo Mạnh Ảnh không thấy rõ nét gương mặt anh. Áo khoác ngoài và áo vest đã rớt xuống đất, áo sômi bị anh cởi vài nút, cravat chẳng biết ở chỗ nào. Trên bàn có điện thoại di động của anh, Mạnh Ảnh cầm nó lên, mới phát hiện trong điện thoại, số của cô được anh để là “Vợ yêu.” Hèn gì, chủ quán bar gọi cô là Trình phu nhân.

“Diệc Nhiên?” Mạnh Ảnh cúi người, nhẹ giọng gọi anh.

Trình Diệc Nhiên cau mày, nhắm chặt hai mắt, lông mi dài khể động. Nhìn anh có vẻ không thoải mái.

Anh thật sự đã say quá rồi. Mạnh Ảnh nhặt y phục ở dưới đất lên, giúp anh mặc từng cái vào. Nhưng anh không ngoan ngoãn mặc vào, kéo cánh tay anh lên để cho vào tay áo, anh lại không chịu liền rút tay lại, đồng hồ trên cổ tay sượt qua mặt cô.

Mạnh Ảnh lờ đi đau rát trên mặt, dùng sức kéo anh đứng lên ôm vào trong ngực nhẹ giọng dụ dỗ anh, “Diệc Nhiên, tỉnh đi anh, mặc quần áo tử tế chúng ta về nhà.”

Trình Diệc Nhiên không thoải mái mở mắt ra, lại thấy choáng váng hoa mắt, ánh mắt có chút đờ đẫn. Chỉ thấy người trước mắt mờ ảo.

Loáng thoáng thấy người trước mắt là Mạnh Ảnh, anh lắc đầu, không xác định hỏi, “Ảnh nhi?” Do uống rượu, thanh âm có chút khàn khàn.

“Ừ, là em, mặc quần áo tử tế, chúng ta về nhà.”

Trình Diệc Nhiên yên lặng nhìn cô, thân thể thả lỏng để mặc cô loay hoay.

Mất bao nhiêu sức lực, cả người Mạnh Ảnh mồ hôi ướt nhẹp, cuối cùng cũng mặc áo cho anh xong.

Chủ quán bar đứng một bên, thấy Mạnh Ảnh chuẩn bị kéo Trình Diệc Nhiên đứng lên, liền vội

vàng đi tới, “Tôi giúp cô.”

Mạnh Ảnh lại nghiêng người tránh anh ta, “Không sao, tôi tự làm được.” Cô luôn biết rằng Trình Diệc Nhiên có tính thích sạch sẽ, hầu hết những lúc ở gần người không thân thiết thì anh không thích bị đụng vào người.

Chủ quán bar hơi ngượng ngừng lui về phía sau một bước, cười cười, “Vậy tôi đưa hai người đi ra cửa sau đi, bây giờ quá nhiều người, muốn đi ra sợ là phải chen chúc thôi.”

Mạnh Ảnh nhẹ gật đầu, ôm Trình Diệc Nhiên đi ra ngoài.

Thật vất vả đưa Trình Diệc Nhiên vào trong xe, Mạnh Ảnh mệt mỏi thở. Nhìn bên ngoài xe chủ quán bar vẫn đứng đó, Mạnh Ảnh lấy danh thiếp của Trình Diệc Nhiên gửi cho anh ta, mỉm cười, “Chuyện ngày hôm nay, rất cảm ơn anh.” Mặc dù Trình Diệc Nhiên không thích đưa danh thiếp cho người khác, mặc dù mục đích của người này không đơn thuần, nhưng nói cho cùng, anh ta cũng giúp cô nhiều.

“Chuyện này có gì đâu, đừng khách sáo.” Chủ quán bar cũng là kẻ khôn khéo, lời nói của miệng là loại đạo đức giả. Mạnh Ảnh không kiên nhẫn hướng anh ta gật gật đầu, bắt đầu cho xe chạy.

Về đến nhà, lão quản gia vội vàng đi ra giúp, luôn miệng trách cứ Mạnh Ảnh, “Đã trễ thế này, cô một mình lái xe ra ngoài lại không đi cùng ai, chẳng may xảy ra chuyện thì sao?”

Bình thường lão quản gia đều ôn hòa lễ nghi, bây giờ lo lắng đến loạn cả lên. Mạnh Ảnh nghĩ, thật ra cũng không phải là không có người quan tâm đến Trình Diệc Nhiên.

Thấy Mạnh Ảnh im lặng không nói, lão quản gia ý thức được lời nói của mình có chút vượt qua khuôn phép, lúng túng nói, “Cô chủ, tôi...”

“Đỡ Diệc Nhiên đi lên lầu đã ạ, bên ngoài lạnh lắm.” Mạnh Ảnh ôn hòa ngắt lời của lão quản gia, cô biết ông không cố ý, để ông nói xin lỗi với cô, vậy thì thật gây khó dễ cho người lớn tuổi.

Rốt cuộc cũng đỡ được anh tới phòng ngủ, Mạnh Ảnh nói lão quản gia đi nghỉ ngơi, cô sẽ lo cho anh.

Giúp anh cởi giày, Mạnh Ảnh đi vào phòng tắm tìm cái khăn lông mềm mại lau thân thể cho anh, lau xong lại giúp anh thay đồ ngủ.

Sau khi lên xe anh liền ngủ mất, lúc về đến nhà đỡ anh lên lầu anh vẫn còn nửa tỉnh nửa mê, bây giờ hoàn toàn ngủ say.

Mạnh Ảnh nằm lên người anh, ngón tay vuốt nhẹ lên gương mặt anh. Do uống rượu, thân thể của anh nóng hổi, cảm giác được có chút ấm áp cùng lạnh lẽo trên người, vô thức đưa tay giữ lại, thoải mái thở dài.

Trong lòng Mạnh Ảnh có chút chua xót, anh đau khổ nhiều như vậy, lại đi đến nơi đó uống say...

Anh luôn là một người có kỷ luật...

Vén tóc rũ trên chân mày của anh ra, Mạnh Ảnh chăm chú nhìn anh, lông mày của anh thành chữ “sông”, có vẻ rất mệt mỏi. Nước mắt bất ngờ rơi xuống, càng lúc càng nhiều. Toàn bộ nước mắt rơi xuống mặt anh, dường như anh biết nên nghiêng mặt đi.

Mạnh Ảnh cúi xuống hôn lên môi anh.

Diệc Nhiên, anh có thể dừng vì em mà đau khổ hay không?

Chương 32. Hồn loạn

Buổi sáng lúc tỉnh lại, Trình Diệc Nhiên chỉ cảm thấy đầu đau muốn nứt ra, đưa tay sang kê bên, gối mềm cạnh anh đã lạnh ngắt, có lẽ cô đã rời giường từ rất sớm.

Đi vào phòng tắm tắm sơ một chút, tìm quần áo để thay, Trình Diệc Nhiên khôn khéo trầm tĩnh kia đã quay lại.

Trình Diệc Nhiên chống tay lên bồn rửa tay, nhìn chăm chăm vào mắt của chính mình.

Người trong gương, trong ánh mắt chứa đầy nỗi đau. Những sợi tóc còn nhỏ nước dính bết trên trán, nhìn thật khó coi. Trước kia anh không như vậy, trước kia anh quyết đoán, kiên nghị. Nhưng giờ đây, hô hấp của anh rối loạn, ánh mắt của anh không còn tinh anh nữa.

Sáng sớm Mạnh Ảnh đã rời giường, cho người giúp việc đi ra ngoài, một mình trong phòng bếp lấy gạo nấu cháo. Cô nghĩ, bụng của Trình Diệc Nhiên vốn đã không khỏe, ăn chút cháo lót dạ cũng tốt hơn. Tối qua anh uống nhiều như vậy, chỉ sợ dạ dày sớm đã khó chịu.

Mùa đông đã đến, bên ngoài rất lạnh, trên cửa sổ phòng bếp, hơi nước ngưng tụ kết thành giọt nước, từng giọt từng giọt chảy xuống, giống như những giọt nước mắt chảy trên mặt.

Nhìn cháo trong nồi đã sắp chín, Mạnh Ảnh lấy một chút nước đường nâu cho vào, anh không thích ăn đồ ngọt, nên cô cho vào rất ít đường.

Lúc Trình Diệc Nhiên đi xuống lầu, anh có thể ngửi thấy mùi thơm của cháo. Nhìn bóng lưng của Mạnh Ảnh trong bếp, nhỏ nhắn mềm mại.

Mức cháo ra chén xong, Mạnh Ảnh để vào mâm rồi bung ra, thấy Trình Diệc Nhiên đứng ở phòng khách, khẽ cười cười, “Anh dậy rồi sao, tới đây ăn cháo đi.”

Vẻ mặt của Trình Diệc Nhiên không chút biểu cảm, nhưng vẫn chậm rãi đi vào trong phòng ăn.

Cháo Mạnh Ảnh nấu thật sự rất ngon, nhưng Trình Diệc Nhiên ăn không bao nhiêu liền buông muống xuống.

“Không hợp khẩu vị sao? Em biết anh không thích ăn đồ ngọt, nhưng tối qua anh uống nhiều rượu quá, ăn chút cháo ngọt tốt cho dạ dày của anh.”

Cách Mạnh Ảnh nói càng lúc càng giống một người vợ yêu thương chồng, nhưng Trình Diệc Nhiên lại cảm thấy khó chịu, không nói lời nào liền đứng dậy, mặc kệ người giúp việc đưa áo vest ra, chỉ lấy áo khoác ngoài nằm trong tay rồi đi ra ngoài.

Cuối cùng Mạnh Ảnh suy sụp cười nhếch môi, trầm mặc nhìn chén cháo còn nghi ngút khói trắng ở đối diện. Chính mình cũng đột nhiên mất khẩu vị, dùng giấy ăn lau khóe miệng, nhìn người giúp việc đứng bên cạnh, “Dọn đi.”

Vừa đứng dậy, Mạnh Ảnh cảm thấy choáng váng, không thể đứng vững. May là người giúp việc ở bên cạnh kịp thời đỡ cô dậy.

“Phu nhân, cô không sao chứ?” Người giúp việc có chút lo lắng hỏi.

Mạnh Ảnh vẫy vẫy tay, “Tôi không sao, cô dọn giúp tôi đi.”

Người giúp việc đi rồi, Mạnh Ảnh ngồi xuống ghế sofa. Thật lâu mới cảm thấy đỡ hơn, liền dựa vào ghế sofa nghỉ ngơi. Cảm thấy có cái gì đó rung động liên tục trên bàn, Mạnh Ảnh mở mắt ra, là điện thoại di động của cô. Mạnh Ảnh lại nhắm mắt, mặc kệ đi.

Điện thoại di động rớt cuộc cũng im lìm, nhưng chỉ dừng trong chốc lát, nó lại tiếp tục rung

thêm lần nữa. Mạnh Ảnh với tay lấy nó.

Là Ba của cô.

Mạnh Ảnh nhìn di động một hồi lâu, cũng không nhắc máy ngay, nhưng người gọi dường như rất kiên nhẫn, điện thoại di động của cô liên tục rung mạnh, làm tay cô hơi đau. Do dự một chút, Mạnh Ảnh vẫn bấm nút nghe.

“Tiểu thư, lão gia bây giờ đang ở bệnh viện, cô có thể tới đây một chút không?” Cô mới nhắc máy, đối phương liền mở miệng. Là quản gia Lâm nhà cô, là người luôn rất bình tĩnh khi trong nhà có chuyện xảy ra, vậy mà giọng nói trong điện thoại lại rất khẩn cấp.

Mạnh Ảnh liền biết được tình hình e rằng không ổn.

Hỏi rõ địa chỉ, Mạnh Ảnh vội vã thay đồ rồi đi.

Quản gia Lâm thấy Mạnh Ảnh ra khỏi thang máy, liền nghênh đón.

“Sáng sớm hôm nay lão gia đột nhiên té xỉu, bác sĩ nói nhất định phải mau chóng phẫu thuật.” Quản gia Lâm tóm tắt tình hình của Mạnh Cơ Nghiệp một cách rõ ràng dễ hiểu.

Trong phòng bệnh còn y tá, Mạnh Ảnh ngồi ở bên ngoài phòng bệnh. Một tay chống đỡ trán, đáng vẻ mệt mỏi.

“Cô y tá, thế nào rồi.” Nhìn thấy y tá đi ra, quản gia Lâm mở miệng hỏi thăm.

“Bây giờ bệnh nhân vẫn chưa tỉnh lại, thân nhân tạm thời không nên vào quấy rầy bệnh nhân, tuy nhiên bệnh nhân sẽ tỉnh lại nhanh thôi.”

Mạnh Ảnh ngồi suốt trên ghế, hệ thống lò sưởi trong bệnh viện rất ổn, ngoại trừ mùi thuốc khử trùng nồng nặc. Cô nhớ lại nhiều năm trước cô cũng ngồi như vậy ở cửa phòng bệnh chờ Mẹ tỉnh lại, mùi thuốc khử trùng nồng nặc, nồng tới mức sau này cô cảm thấy trên người mình còn ngửi được mùi đó.

Quản gia ôn hòa vỗ vỗ vai cô.

“Cháu không sao, đừng lo lắng.” Mạnh Ảnh lấy tay che mặt cúi đầu nói, nhưng giọng nói lại nghẹn ngào. Đột nhiên cô cảm thấy cuộc sống luôn ngăn ngui như vậy không cần thận thì đã mất rồi.

Nhìn Ba nằm mê man trong phòng bệnh, Mạnh Ảnh đứng dậy đi vào văn phòng của bác sĩ điều trị của Ba để nghe ý kiến. Biết đầu kết quả không xấu như cô nghĩ.

Bác sĩ thấy Mạnh Ảnh đến, lịch sự mời cô ngồi. Bác sĩ Dịch là người quen cũ của Ba cô, nhiều lần Ba đột nhiên phát bệnh, ông thường đến nhà khám, vì vậy liền nhận ra cô.

“Bác sĩ Dịch, Ba của tôi...”

Dịch Thế Vĩ cười cười, đưa cho cô một ly nước, “Đừng quá lo lắng.”

“Đau thắt tim là do động mạch vành cung cấp không đủ máu, cơ tim xiết mạnh, thiếu máu cục bộ và giảm oxy gây ra hội chứng lâm sàng tạm thời. Mặc dù tình hình bây giờ không lạc quan lắm, nhưng nếu làm phẫu thuật bắc cầu cho tim thì không sao nữa.” Bác sĩ Dịch kiên nhẫn giảng giải cho cô xong, ôn hòa cười với cô.

Thở phào nhẹ nhõm, Mạnh Ảnh cảm ơn bác sĩ Dịch, lễ phép đóng kín cửa văn phòng.

Dựa theo dặn dò của bác sĩ, Mạnh Ảnh căn cứ theo chỉ dẫn cho ít muối, ít béo, cholesterol thấp, nhiều vitamin, nhiều chất xơ, lượng protein nguyên chất cao, gọi cho nhà hàng đặt món cá lóc, định đặt thêm vài món khác, nhưng nghĩ rằng Ba không thể ăn hết nhiều món như vậy. Suy nghĩ một chút, liền rời bệnh viện sang siêu thị mua chút trái cây tươi mang về.

Lúc cô quay về thì Mạnh Hoành Nghiệp đã tỉnh lại, món cá cũng vừa được đưa đến, Mạnh Ảnh

lấy món cá từ tay nhân viên giao hàng, trả tiền rồi đi vào phòng bệnh. Thấy cô đi vào, Mạnh Hoành Nghiệp mở miệng, nhưng vẫn không nói nên lời.

“Bây giờ Ba rất yếu, đừng nói gì hết, ăn chút cá đi.” Mạnh Ảnh rất ít khi ôn hòa nhã nhặn nói chuyện với Mạnh Hoành Nghiệp như vậy. Mạnh Hoành Nghiệp có vẻ xúc động, thở dốc như muốn nói gì đó.

Quản gia Lâm thấy Mạnh Ảnh đột nhiên lại thân mật hiểu chuyện như vậy, vui mừng rời khỏi phòng bệnh để lại không gian cho hai cha con họ.

Mạnh Hoành Nghiệp ăn cũng không nhiều, ăn vài miếng cá, uống một chút súp thì không chịu ăn nữa. Mạnh Ảnh cũng không ép buộc, lấy khăn giấy cho ông lau miệng, hạ thấp giường để ông nằm xuống.

Một lát sau, Mạnh Hoành Nghiệp mới đỡ hơn, suy yếu mở miệng, “Ta không sao, con không cần phải lo lắng.”

Mạnh Ảnh không nói gì, đứng dậy kéo rèm cửa sổ ra. Phòng bệnh liền sáng lên rất nhiều.

“Con không lo lắng.” Giọng của Mạnh Ảnh rất nhạt, đưa lưng về phía giường bệnh, nhìn đám người bận rộn bên ngoài cửa sổ, nhất thời không biết mình nên dùng thái độ gì để đối mặt với ông. Cuộc sống của cô bây giờ quá hỗn loạn, bản thân cô còn thật sự không biết nên làm thế nào để sắp xếp.

Phát hiện Mạnh Hoành Nghiệp thật lâu không nói gì, cô đi đến bên giường, chỉnh lại góc mền cho ông, thấp giọng nói, “Ba phải khỏe, con đã không còn Mẹ.”

Mạnh Hoành Nghiệp nghe vậy, trong lòng đau đớn, hơi xúc động muốn nói gì đó nhưng không biết nên nói gì, cuối cùng vẫn lựa chọn im lặng.

Mạnh Ảnh âm thầm thở dài một tiếng, mình lại làm hỏng chuyện, lúc này nói chuyện này làm gì chứ.

“Ba an tâm dưỡng bệnh, bác sĩ nói Ba sẽ không sao đâu, cho nên Ba không cần phải lo lắng.” Vì ông và cô đã bất hòa quá lâu, giờ khắc này cô không tìm được ngôn ngữ gì để an ủi ông, lời nói ra khỏi miệng nghe như không có chút cảm xúc gì.

Chương 33. Điềm báo

May mà Ba không gặp trở ngại gì, phẫu thuật cũng không gặp rủi ro gì lớn, tâm tình của Mạnh Ảnh tốt cuộc cũng nhẹ nhõm. Nói cho cùng, ông vẫn là Ba của cô, có muốn làm ngơ không quan tâm cũng không được.

Từ giữa trưa, Mạnh Hoành Nghiệp ngủ suốt cho đến giờ cơm chiều mới tỉnh lại. Thấy Mạnh Ảnh luôn ở cạnh mình, trong lòng ông rất cảm động. Bản thân đã bỏ mặt con gái quá lâu, mà con bé vẫn có lòng hiếu thảo như vậy.

“Cũng đã trễ lắm rồi, con đi về nhà trước đi, nếu không Diệc Nhiên sẽ lo lắng.” Mạnh Hoành Nghiệp luôn luôn nghiêm túc, hôm nay lại nói ra những lời điềm đạm như vậy thật là một thay đổi lớn, ông hơi mất tự nhiên nên quay mặt sang hướng khác.

Mạnh Ảnh đang đứng bên cạnh cửa sổ, nghe vậy, liền chậm rãi xoay người lại, không chú ý đến sự lúng túng của Mạnh Hoành Nghiệp, “Không sao đâu Ba. Ba muốn ăn chút gì không?” Nói dứt lời, Mạnh Ảnh đi lại chỉnh giường lên cao, để ông nằm ngửa.

Mạnh Hoành Nghiệp khoát khoát tay, “Sao cũng được, có quản gia Lâm ở đây lo rồi, không sao đâu, con trở về đi.”

Mạnh Ảnh không nói gì, im lặng không lên tiếng ngồi một bên gọt táo.

Cô gọt táo không giỏi lắm, quả táo bị cô gọt lồi lõm không đều, phần thịt quả bị lẹm vào gần một nửa. Cô thường ăn luôn cả vỏ táo, rất ít khi cầm dao gọt vỏ đi.

Mạnh Hoành Nghiệp cầm quả táo Mạnh Ảnh đã gọt, hơi cau mày, nhưng vẫn cắn một miếng. Trong lòng nghĩ cách gọt vỏ trái cây của con bé vẫn không mấy khả quan.

Mạnh Ảnh cúi đầu lấy khăn giấy lau nước dính dính trên ngón tay, mái tóc buông xuống che nửa gương mặt của cô. Mạnh Hoành Nghiệp đưa tay qua, vén tóc cô ra sau mang tai. Mạnh Ảnh hơi giật mình nhìn qua Mạnh Hoành Nghiệp, lập tức xoay đầu đi. Họ căng thẳng với nhau càng lúc càng nhiều, Mạnh Ảnh cũng đã quen, đột nhiên lại trở nên ôn hòa như vậy làm cô không quen chút nào.

“Thật ra... về chuyện của Dương..., con vẫn còn đang trách ta, đúng không?”

Mạnh Ảnh nghĩ rằng cả đời này họ sẽ không nhắc lại chuyện Dương Kỳ Ngôn, thật không ngờ là ông lại chủ động đề cập đến.

Mạnh Ảnh không biết phải nói gì, nếu nói là không trách ông, điều đó rõ ràng là không thể nào; nhưng nếu nói là có trách cứ ông, tâm của ông sẽ không dễ chịu, vì vậy cô liền quyết định không nói gì hết.

Thấy con gái im lặng, Mạnh Hoành Nghiệp đại khái cũng đoán được ý nghĩ của con, thở dài, “Làm con đau buồn như vậy, ta thật có lỗi với con.”

Mạnh Ảnh cúi đầu vắn vẹo mấy đầu ngón tay của mình, có chút không biết phải làm sao, cũng có chút đau lòng. Cô sợ nhất người khác đề cập đến chuyện quá khứ, những chuyện đó với cô mà nói là chuyện cấm kỵ không thể đụng vào, bị cô chôn vùi thật sâu dưới đáy lòng, một khi chạm đến cô liền cảm thấy đau đớn khó chịu.

Cũng may quản gia Lâm ra ngoài mua đồ ăn đã quay trở lại, Mạnh Ảnh đứng lên cầm lấy túi xách, quay qua quản gia Lâm, “Quản gia Lâm, Ba của cháu phiền ông chăm sóc, cháu đi về trước.”

“Tôi đã mua cả phần cơm cho cô, sao không ăn một chút rồi hãy đi?” Quản gia Lâm đang bày chén đĩa, nghe cô nói muốn đi, xoay người lại hỏi.

“Không đâu, hai người chậm dùng.” Mạnh Ảnh nói dứt lời liền đẩy cửa đi ra ngoài.

“Thôi, để con bé đi đi.” Mạnh Hoành Nghiệp ở trên giường có chút mệt mỏi ngăn quản gia Lâm muốn đuổi theo.

Mạnh Ảnh cũng không cần bất cứ ai xin lỗi, cho dù người đó là ai đi chăng nữa. Dù sao kết cục cuối cùng đã định là vậy rồi, nói gì cũng dư thừa.

Về đến nhà, Mạnh Ảnh thấy trong nhà một mảnh hỗn độn.

Lão quản gia thấy cô, lập tức chào đón, “Cô chủ, cô đã đi đâu vậy? Gọi điện thoại cho cô suốt cũng không có người bắt máy, cậu chủ đã phát cáu lên rồi.”

Mạnh Ảnh nhìn vào trong túi xách, quả nhiên điện thoại di động không có bên trong, liền giải thích: “Có thể là hôm nay lúc cháu thay quần áo, cháu quên lấy di động từ bộ đồ kia ra, anh ấy đâu rồi ạ?”

“Ở phòng khách đó, chút nữa cho dù cậu chủ có nói gì, kính xin cô hãy thông cảm cho cậu ấy một chút, cố gắng đừng chọc cậu ấy lại phát cáu nữa.” Lão quản gia nhỏ giọng nói.

Mạnh Ảnh có chút bị thương cười cười, mày xem, ngay cả người ngoài cũng biết, lát nữa thôi, mày sẽ nghênh đón một cơn thịnh nộ.

Mạnh Ảnh cẩn thận tránh đi những mảnh thủy tinh vỡ và những chướng ngại vật nằm trên mặt đất, thông thả đi vào phòng khách.

Trình Diệc Nhiên vui người ở ghế sofa, trong tay kẹp một điếu thuốc, những luồng khói màu xanh lượn lờ xung quanh chiếc đèn chùm trong phòng khách.

Thấy cô, Trình Diệc Nhiên đưa tay dụi điếu thuốc.

“Anh đã ăn cơm chưa?” Mạnh Ảnh cố gắng làm cho giọng nói của mình trở nên nhẹ nhàng một chút, tiếc là không thành công.

Trình Diệc Nhiên cũng không nói lời nào, chỉ là hướng cô vẫy vẫy tay.

Mạnh Ảnh đến gần anh, “Sao vậy?”

Mới nói dứt lời, Trình Diệc Nhiên nắm cổ tay của cô kéo cô lại, hơi dùng sức, Mạnh Ảnh liền ngã vào ngực anh, đầu tựa vào trong cánh tay anh. Trình Diệc Nhiên không chớp mắt nhìn xuống cô, “Đã đi đâu? Vì sao không nghe điện thoại?”

“Em...”

Mạnh Ảnh còn chưa nói hết lời, anh liền tiến sát vào cô, đôi môi ép vào cánh môi cô.

Đôi môi của anh hơi lạnh, mang theo mùi thuốc lá nhàn nhạt. Mạnh Ảnh mở mắt ra, Trình Diệc Nhiên chỉ áp môi anh vào môi cô, cũng không có thêm hành động gì khác, anh nhắm hai mắt lại, lông mi thật dài quét trên mặt cô hơi ngửa.

“Diệc Nhiên...” Mạnh Ảnh có chút ngại ngùng, dù sao trong phòng khách còn có những người khác, cô không có thói quen ở trước mặt người khác thực hiện những động tác thân mật như thế này.

Cô vừa động môi, Trình Diệc Nhiên hình như mới phục hồi tinh thần, từ từ hôn sâu hơn. Nụ hôn này có chút triển miên và nhẹ nhàng hơn, Trình Diệc Nhiên hôn rất chăm chú, hơi thở ấm áp từ từ phủ trên mặt cô. Mạnh Ảnh dần dần quên mất thẹn thùng, ôm vai anh, tùy ý để anh mất kiểm soát.

Một hồi lâu, Trình Diệc Nhiên rời khỏi môi cô, im lặng không lên tiếng liền ẵm cô đi lên lầu.

Mạnh Ảnh giật mình “A...” một tiếng, nắm chặt y phục của anh.

Vào phòng ngủ thì hết sức dây dưa, Trình Diệc Nhiên cúi người xuống cởi quần áo của cô ra, tay chống ở hai bên thân thể cô, chậm rãi cúi người hôn xuống. Trong lúc này anh luôn im lặng, không

nói bất cứ điều gì, chỉ là nhiệt độ từ đầu ngón tay của anh rất khác thường, nơi anh mơn trớn, giống như là bị phỏng do bắt phải lửa.

Mạnh Ảnh không thể thoát khỏi sự gần gũi dịu dàng của anh, lúc này chỉ thấy đầu óc trống rỗng, trong mắt chỉ có khuôn mặt anh tuấn xuất trần của Trình Diệc Nhiên.

Trong suốt thời gian này Trình Diệc Nhiên vẫn nhắm chặt hai mắt, đôi môi gợi cảm một khắc cũng không rời khỏi cô. Động tác của anh ôn nhu lại mị hoặc, Mạnh Ảnh cảm thấy mình như đang rơi vào băng hỏa, lúc lạnh lúc nóng.

Sau một hồi hoan ái, hai người đều sức cùng lực kiệt. Trình Diệc Nhiên nằm thờ dốc trên người cô, một hồi lâu sau mới xoay người nằm xuống, nằm ngửa trên giường lớn, đôi mắt sâu thẳm nhìn chăm chăm vào trần nhà, tóc bị ướt mồ hôi dính trên trán. Đêm nay anh quá thất thường, Mạnh Ảnh biết anh rất không vui.

Trình Diệc Nhiên nằm một hồi, hô hấp bình thường lại mới đi vào phòng tắm tắm rửa.

Anh tắm xong rồi quay trở lại, Mạnh Ảnh cũng đứng lên đi vào phòng tắm.

Mạnh Ảnh tắm sạch sẽ sấy khô tóc rồi đi ra, Trình Diệc Nhiên giống như đã ngủ, đầu tóc không sấy khô, gối đầu ướt một mảng. Mạnh Ảnh quay vào trong lấy máy sấy đi ra, dịu dàng sấy tóc cho anh. Tóc của anh rất tốt, vừa đen vừa dày. Sấy tóc anh xong, Mạnh Ảnh lấy gối đầu bị ướt ra rồi thay một cái khác cho anh.

Làm xong hết thấy, Mạnh Ảnh tắt đèn nằm xuống.

Lúc Mạnh Ảnh sắp chìm vào giấc ngủ, Trình Diệc Nhiên lại đột nhiên mở miệng nói chuyện.

“Ảnh nhi, chúng ta tách ra đi.”

Chương 34. Nước mắt

Buổi sáng, Trình Diệc Nhiên thức dậy rất sớm, nhưng anh lại cẩn thận rời khỏi giường, có lẽ anh nghĩ rằng cô vẫn còn ngủ say, sợ sẽ đánh thức cô dậy.

Đêm hôm qua họ không ôm nhau ngủ, cả hai đều cảm thấy không thể tin được. Cả đêm, họ nằm đối lưng cách nhau chừng một mét, không ai di chuyển qua, suốt cả đêm cô cảm thấy sống lưng lạnh buốt.

Mùi gel cạo râu Trình Diệc Nhiên thường dùng lan ra thoang thoảng trong không khí, mùi hương nồng đậm khiến Mạnh Ảnh gần như nghẹt thở.

Cánh cửa đóng lại “cách” một tiếng, cuối cùng khóa mắt của Mạnh Ảnh cũng chảy ra hai dòng nước mắt. Nước mắt theo khóa mắt chảy vào trong lỗ tai, vậy nên ngay cả tiếng khởi động xe hơi ở ngoài Mạnh Ảnh cũng không nghe rõ.

Cô âm thầm khóc, cô không biết giờ phút này đau lòng từ đâu đến, trong tim nhiều lần tự nói với mình, bây giờ anh nghiêm túc rồi.

Khóc một hồi, Mạnh Ảnh từ từ ngồi dậy, cố gắng lau đi nước mắt vụn khắp nơi trên mặt. Quay đầu nhìn chiếc gối bên cạnh phồng lên, trên bề mặt không hề lưu lại dấu vết gì của anh, đưa tay qua, trong chăn vẫn ấm áp, đây là độ ấm của anh. Cô dường như cảm thấy phỏng tay, lập tức vén chăn lên rời giường, chân trần đi vào phòng tắm rửa mặt.

Hình ảnh trong gương của cô thương tâm gần chết, đột nhiên cô cảm thấy buồn cười, tại sao phải bi thương gần chết, chẳng phải cô từng nghĩ muốn thoát khỏi nơi này hay sao? Như bây giờ chẳng phải đã ổn rồi sao?

Như thế này... với ai cũng ổn cả rồi.

Cô tóm lấy khăn giấy lau đi nước mũi một cách thô lỗ, rồi lại dùng sức ném nó vào thùng rác.

Trong phòng tắm rửa mặt thật sạch. Cô lấy đồ trang điểm, tỉ mỉ trang điểm cho mặt, cô phủ một lớp phấn mắt thật dày, phủ thêm lên da mặt một lớp phấn nền, thoa lên đôi môi không có chút máu một lớp son nước. Cả người trông rất có sức sống, tìm không được một chút vết tích của nước mắt.

Mạnh Ảnh cảm lược cẩn thận chải tóc, trong gương lóe lên ánh sáng từ ngón tay của cô. Cô từ từ ngừng tay, cẩn thận quan sát chiếc nhẫn trên ngón tay.

Kiểu dáng của chiếc nhẫn rất đơn giản, nhưng kim cương gắn lên nó được gia công rất kĩ, nghe nói đây là viên kim cương của series The psychic “Blue Flame”, có 89 mặt cắt, là viên kim cương được chế tác hoàn mỹ nhất hiện nay. Ai cũng nói kim cương tượng trưng cho sự vĩnh cửu, tiếc là viên kim cương đắt tiền này không thể thay đổi sự trượt dốc nhanh chóng trong mối quan hệ của cả hai, có lẽ kim cương tượng trưng cho sự vĩnh cửu thật, nhưng kim cương đối với bản thân mình cũng không mang lại được cái gì khác, đôi khi người ta luôn suy nghĩ quá nhiều mà thôi.

Mạnh Ảnh nhẹ nhàng lấy nó ra đặt xuống mặt bàn trang điểm, chiếc nhẫn xoay tròn nhiều vòng rồi cũng nằm bất động trên bàn. Ngón áp út của cô hiện ra một vòng tròn trắng mịn, đeo nhẫn lâu sẽ thành như vậy, nhưng dấu ấn này sẽ mau tan biến, sẽ không còn chút dấu vết gì.

Hiện tại Mạnh Ảnh không dọn hành lý. Mở tủ quần áo ra, ngón tay lần lượt lướt qua một hàng áo vest màu tối, cuối cùng dừng lại ở chiếc áo vest treo sát bộ y phục cô thích nhất rồi chọn nó để thay, sau đó lấy tất cả thẻ tín dụng trong bóp để lên bàn trang điểm, những thẻ này là anh đưa cho cô, nhưng cô không thường sử dụng chúng. Thỉnh thoảng cô có quẹt qua mấy lần, nhưng mệnh giá lại không

nhiều, vậy chắc là không cần phải trả lại cho anh đúng không?

Vẫn như những buổi sáng trước đây, Mạnh Ảnh đẩy cửa phòng đi ra, người giúp việc đang quét dọn quay sang chào hỏi cô, cô mỉm cười gật đầu, theo lão quản gia đi vào phòng ăn dùng bữa sáng.

Cả buổi sáng cô luôn cười, do có trang điểm qua nên thần sắc của cô trông rất ổn, người giúp việc đều cho rằng hôm nay tâm trạng của phu nhân chắc là rất tốt.

Xem báo một lúc, Mạnh Ảnh mang theo túi xách ra cửa.

Lão quản gia đi theo, ở sau lưng cô dặn dò: “Cô chủ, nhớ mang theo điện thoại.”

Mạnh Ảnh quay đầu lại, cười thật tươi, nhưng cũng không nói gì, chỉ giơ điện thoại trong tay lên với ông. Sau đó xoay người đi.

Nhìn Mạnh Ảnh tràn đầy sức sống, khác xa với vẻ im lặng lạnh lùng lúc trước. Lão quản gia có chút không hiểu, sáng sớm cậu chủ ra khỏi nhà có vẻ không vui vẻ gì lắm, nhưng sao cô chủ lại vui vẻ như vậy? Không lẽ đêm qua họ không có cãi nhau?

Lúc Mạnh Ảnh đến bệnh viện, thời tiết lại dễ chịu, cô vào phòng bệnh, cố gắng kéo màn cửa sổ ra. Ánh mặt trời lập tức tràn đầy cả phòng bệnh.

Mạnh Hoành Nghiệp vừa dùng xong bữa sáng, đang xem báo, thấy cô đến đây, gỡ mắt kính xuống, “Sao con lại tới sớm vậy?”

“Buổi trưa Ba giải phẫu, con tới xem một chút.” Mạnh Ảnh tìm cái ghế ngồi xuống, thuận tay lấy một quả táo cắn một cái, úp úp mở mở nói.

Mạnh Hoành Nghiệp cảm thấy hôm nay Mạnh Ảnh có chút khác thường, nhưng cụ thể khác thường ở đâu ông lại nói không nên lời, đành thôi, từ bỏ suy đoán tâm tư của con gái. Lại đeo kính lên lần nữa, nói, “Đây chỉ là loại tiểu phẫu, không sao cả, con có tới hay không đều như nhau.”

Mạnh Ảnh cười cười, tiếp tục gặm trái táo, ăn xong nó, nhắm một mắt, nhìn vào thùng rác, nhanh nhẹn ném cùi táo vào đó. Thấy cùi táo được ném vào rồi, Mạnh Ảnh phui phui tay, neho mắt uể oải dựa lên giường bệnh phơi nắng.

Có lẽ Mạnh Hoành Nghiệp cảm thấy hành động của con gái rất ngây thơ, không đồng ý lắc đầu, tiếp tục xem tờ báo của ông.

Mạnh Ảnh nhắm mắt lại, khuôn mặt của Trình Diệc Nhiên hiện lên rõ ràng trong đầu cùng câu nói “Ảnh nhi, chúng ta tách ra đi.” khiến cô cảm thấy rất khó chịu. Cô lập tức đứng lên, đoạt lấy tờ báo trong tay Mạnh Hoành Nghiệp, “Ba xem báo làm gì, có gì có thể xem đâu.”

Mạnh Hoành Nghiệp không nói gì chỉ nhìn Mạnh Ảnh, Mạnh Ảnh cũng cảm thấy mình hơi thất thường, ngượng ngùng đem tờ báo nhét vào trong tay của ông, “Con nghĩ là không có gì hay đâu, hơn nữa cũng chỉ là những đường ngoằn ngoèo.”

Mạnh Hoành Nghiệp để tờ báo trong tay sang một bên, ngẩng đầu hỏi: “Hôm nay con làm sao vậy?”

Mạnh Ảnh nhanh chóng quay mặt đi chỗ khác, không để cho ông thấy mình sắp muốn tuôn ra nước mắt, “Ba cũng sắp phẫu thuật rồi, nếu con còn có thể bình tĩnh được thì chắc con không là người bình thường rồi.”

Mạnh Hoành Nghiệp giật mình, trong lòng chỉ nghĩ cô lo lắng quá nên an ủi: “Là bác sĩ Dịch đích thân phẫu thuật, vả lại đây chỉ là một cuộc tiểu phẫu mà thôi, con lại lộ vẻ lo lắng vớ vẩn.”

Mạnh Ảnh nói không ra lời, sợ vừa mở miệng sẽ ghen ngào, đành phải nhanh chóng đi vào phòng vệ sinh dẹp loạn tâm tình của mình.

Trong phòng vệ sinh, Mạnh Ảnh khóc đến mức không thể tự kiềm chế, ủy khuất trong lòng dâng lên làm mũi của cô cực kỳ đau xót, cô cảm thấy trong lòng vừa buồn bực vừa hoảng sợ, cô cảm thấy gần như nghẹt thở. Cô dựa lưng vào mặt tường lót men sứ lạnh như băng, ngẩng đầu chớp mắt nhiều lần, cuối cùng nước mắt cũng ngừng chảy, xoay người mở vòi nước, liên tục vỗ nước lạnh lên mặt, lạnh đến mức cô phải nhăn nhó đau đớn, nhưng tâm tình rốt cuộc cũng ổn hơn một chút. Thấy sắc mặt tái nhợt như quỷ của mình trong gương, Mạnh Ảnh rút khăn giấy ra lau khô nước trên mặt, lại trang điểm cho gương mặt mình thật hoàn mỹ.

Mạnh Ảnh đứng ngây người trong phòng vệ sinh thật lâu rồi mới đi ra, Mạnh Hoành Nghiệp thấy ánh mắt của cô có chút hồng, cũng không nói gì, chỉ làm như không thấy, mở miệng hỏi: “Diệc Nhiên biết chuyện Ba nằm viện không?”

Mạnh Ảnh mím môi, thật lâu mới từ từ nói, “Không có, anh ấy gần đây rất bận, con chưa nói cho anh ấy biết. Ba không phải cũng đã nói rồi sao, đây chỉ là tiểu phẫu thôi mà.”

“Ừ, chưa nói là tốt rồi, vốn đây là cũng không phải là chuyện gì lớn, cũng không nên làm phiền người khác.” Mạnh Hoành Nghiệp nói.

Chương 35. Ngoài ý muốn

Khi Trình Diệc Nhiên về đến nhà đã là lúc ăn tối, trong phòng khách vẫn là ánh sáng ấm áp như mọi khi. Ánh mắt anh vô thức nhìn quanh phòng một vòng.

Mạnh Ảnh không có ở đây.

Anh tháo cravat lỏng một chút, đưa áo khoác và cặp công văn cho lão quản gia, vội vã đi lên lầu.

Trong phòng ngủ tối đen một mảnh, anh mở đèn lên nghe “cách” một tiếng.

Trên giường lớn drap trải rất gọn gàng, anh bước nhanh vào phòng tắm, bên trong là màu trắng gạch men ánh lên một nỗi lạnh thấu xương.

Cô đi rồi.

Hơi mệt mỏi, anh ngồi bên mép giường lớn, từ từ nằm xuống. Ngọn đèn trên trần phòng rất chói mắt, anh đưa tay lên che hai mắt đi.

Hôm qua tan tầm, cô không có ở trong nhà, anh gọi điện cho cô, cô không nhận. Anh phát cáu rất nhiều, anh cho rằng cô sẽ không quay về, anh luôn như vậy, luôn tràn đầy bất an. Đến khi cô về nhà, anh không buồn, nhưng anh cảm thấy bị tổn thương, lúc nào anh cũng lo sợ cô rời bỏ anh, đơn giản là vì cô không yêu anh. Anh suy nghĩ thật lâu, thay vì lo sợ như vậy, không bằng để cho cô đi, như vậy anh cũng sẽ không lo được lo mất nữa, may ra đâu đón một lần là tốt nhất. Nhưng, cô lại bỏ đi nhanh như vậy. Tim anh đau đớn như bị lấy mất đi rồi.

Lão quản gia lên lầu gọi anh xuống ăn cơm, Trình Diệc Nhiên kéo chăn phủ kín mặt, không muốn nói chuyện. Lão quản gia thấy anh như vậy, cũng không nói gì nữa, ông cảm thấy cô chủ sẽ không trở về, lui ra ngoài, nhẹ nhàng đóng cửa. Lão quản gia thở dài một hơi, tâm tình nặng nề đi xuống lầu.

Nằm một hồi, Trình Diệc Nhiên đứng dậy mở tủ quần áo tìm đồ ngủ đi tắm rửa.

Trong tủ toàn là đồ của cô, cô lại không mang quần áo đi. Cô không muốn mang theo bất kỳ thứ gì liên quan đến anh sao? Trình Diệc Nhiên tức giận dùng sức đóng sầm cửa tủ lại.

Thật lâu sau Trình Diệc Nhiên mới ý thức được mình đang đứng dưới vòi hoa sen, quần áo cũng không buồn cởi ra. Anh tự mình cởi từng nút áo sômi, quần áo bị ướt dính sát lên người rất khó hoạt động. Anh bực mình lấy tay giật mạnh vạt áo, nút áo đứt rơi đầy trên sàn, rơi “cách cách” từng tiếng trên sàn phòng tắm.

Nước theo tóc của anh chảy xuống, làm mờ đôi mắt của anh.

Anh đắm một đắm lên tường, Ảnh nhi, sao em lại đối xử như vậy với anh...

Tắt nước một cách máy móc, anh lau khô chính mình, lấy đồ ngủ mặc vào.

Lúc đi ngang qua bàn trang điểm, có cái gì đó làm chói mắt anh. Anh đặt chiếc nhẫn trên mặt bàn vào lòng bàn tay một cách cẩn thận, chiếc nhẫn vẫn sáng rực rỡ như trước. Trong lòng nhẫn có ba chữ “CLY” lạnh lùng nhìn anh, có lẽ đến bây giờ cô vẫn không chú ý đến ý nghĩa của ba chữ này; hoặc là, cho tới bây giờ cô cũng không nhìn thấy ba chữ này trong lòng nhẫn.

Ba chữ này là viết tắt của câu “Trình yêu Ảnh” (*Cheng Love Ying*). Lúc trước anh mang tâm trạng muốn yêu thương cô trọn đời đến chỗ nhà thiết kế trang sức khắc lên mấy chữ này, lòng tràn đầy hạnh phúc đeo lên tay cô. Nhưng cô đã không cần nó nữa, cũng không cần anh nữa, cô đã bỏ đi rồi...

Trình Diệc Nhiên nắm chặt chiếc nhẫn trong lòng bàn tay, đến khi cảm thấy cực kỳ đau đớn

mời từ từ thả lỏng.

Anh không sấy tóc mà nằm ngay lên giường, đêm nay sẽ không còn ai sấy tóc cho anh nữa...

Mạnh Hoành Nghiệp phẫu thuật rất suông sẻ, Mạnh Ảnh thấy ông được đẩy ra khỏi phòng mổ, tảng đá treo trong lòng cuối cùng cũng rơi xuống.

Dặn dò quản gia Lâm chăm sóc ông thật kỹ, Mạnh Ảnh xoay người đi ra khỏi bệnh viện. Dù sao quản gia và người giúp việc trong nhà sẽ chăm sóc chu đáo và tinh tế hơn cô, cô có thể yên tâm mà rời đi, bây giờ cô thật sự không có tâm trạng gặp gỡ ai hết.

Mạnh Ảnh quay về phòng trọ nhỏ cô thuê trước đây.

May là trước đây cô không có thời gian đi hoàn trả nó, bây giờ mới dễ dàng có một nơi để cô nương thân.

Đã lâu không ai ở tại nơi này, vừa mở cửa ra là ngửi thấy mùi ẩm mốc, trên bề mặt các vật dụng trong nhà đều phủ một lớp bụi.

Cô để túi xách xuống, xắn tay áo, bắt đầu quét dọn phòng. May là chỗ này không rộng lắm, cô không tốn nhiều thời gian để lau dọn xong. Trời lạnh như thế này, cô không mở lò sưởi mà toàn thân lại đầm mồ hôi.

Hài lòng nhìn quanh phòng khách sáng sủa sạch sẽ một chút, Mạnh Ảnh đi vào phòng ngủ lấy bộ drap giường cũ ra, thay bằng một bộ khác có hoa nhỏ màu hồng phấn. Xong xuôi, Mạnh Ảnh mệt mỏi ngã người lên giường lớn, liên tục thở dốc.

Nghỉ ngơi xong, cô ngồi dậy lau khô mồ hôi, tìm đồ ngủ đi vào phòng tắm tắm rửa.

Có lẽ do không gian trong phòng tắm quá kín, cô đang tắm đột nhiên cảm thấy xay xảm, dựa vào tường ổn định vài phút, cô từ từ trở lại bình thường. Mặc áo ngủ xong đi ra, gương mặt cô trong gương không có chút huyết sắc, cô nhìn vào gương mỉm cười, đáng tiếc, ánh mắt của cô gái trong gương thật âm đạm, cười như vậy so với khóc còn khó coi hơn.

Cô hơi mệt mỏi ngồi xuống cẩn thận sấy tóc, cô không biết sau này mình nên đi nơi nào, vẫn tiếp tục như vậy sao?

Cô mới 25 tuổi, cuộc sống mới bắt đầu, nhưng cô lại cảm thấy cuộc sống của mình đã kết thúc. Cô không phải là một người dễ gần gũi, lúc học đại học không có một người bạn nào, không có một người bạn thân nào để có thể chia sẻ tình cảm; đáng lẽ ra cô còn có Dương Kỳ Ngôn, nhưng cách kết thúc giữa họ không tốt đẹp, cũng không thể quay lại; sau này được gả cho Trình Diệc Nhiên, cơ hội làm việc của cô rất ít, cũng không thân với đồng nghiệp nào; về phần gia đình, Ba cô và cô cũng không thân cận; mà bây giờ, ngay cả Trình Diệc Nhiên, người duy nhất yêu thương cô nhưng cô cũng làm mất. Nghĩ đến đó, tự nhiên cô cảm thấy trống rỗng đến mức nghĩ rằng mình thật sự là một kẻ cô độc.

Tự mình phân tích như vậy thật đau lòng quá, Mạnh Ảnh mở TV, chỉnh âm thanh thật lớn, cả căn phòng rất náo nhiệt. Nếu như, đây là vận mệnh của cô, vậy thì cô sẽ nhận lấy nó.

Trên TV lại đang chiếu cảnh ly hôn, người vợ khàn cả giọng khóc lóc kể lể ủy khuất của cô ta, nhưng vẻ mặt người chồng lại hờ hững. Nội dung của vở kịch thật ồn ào đến phát bực, cũng rất dễ khiến cho cô tức cảnh sinh tình, cô tìm không thấy remote để đổi đài, đành dứt khoát đứng lên tắt TV.

Tắt TV rồi, Mạnh Ảnh nặng nề quay lại ngồi trên ghế sofa. Trong người tự nhiên cảm thấy đau thối lại, đau đến mức cô không thể thở được, cô thầm than đau thế này cũng quá chân thật rồi. Một lúc sau cô mới phát hiện ra có chỗ bất thường, cô thật sự cảm thấy bụng đau đớn như bị đâm vào, cảm giác được phía dưới tuôn ra một dòng ấm nóng, cô đưa tay đi xuống, chạm đến chỗ có dòng ấm nóng trào ra, cô đưa tay ra trước mắt thì thấy một mảng đỏ tươi chói mắt.

Cô đau đến mức muốn ngất đi, cô lơ mơ nhớ đến nguyệt sự của mình hình như đã chậm nửa tháng. Cô không nói được gì, vì sao mình lại xui xẻo tới mức ngay cả đau bụng kinh cũng đau đến chết đi sống lại như vậy?!

Mạnh Ảnh cắn răng thay quần áo xong, ôm bụng đi gọi taxi đến bệnh viện.

Dọc đường đi cô càng không ngừng đổ mồ hôi, thân thể lạnh đến phát run.

Tài xế là một người phụ nữ trung niên, khi đến bệnh viện thấy cô vô cùng đau đớn, liền dìu cô vào trong bệnh viện. Mạnh Ảnh rất biết ơn bác ấy, nhưng cô đau đến mức không nói nổi. Nữ tài xế có lẽ đoán được cô muốn nói gì, cười cười, “Không cần phải nói, phụ nữ chúng ta, đúng là chịu khổ, mỗi tháng mấy ngày này đều không được an bình, con gái của bác mỗi lần như vậy cũng đau đến chết đi sống lại. Ra ngoài giúp đỡ lẫn nhau cũng không mất mát gì.”

Mạnh Ảnh miễn cưỡng mỉm cười một chút, cuối cùng cũng đến khoa phụ sản. May mà khoa phụ sản cũng không có nhiều người, cô cũng đợi không lâu đã đến lượt mình.

Bác sĩ chỉ đơn giản hỏi thăm triệu chứng của cô, cau mày, lập tức kêu người đưa cô đến phòng giải phẫu.

Lúc Mạnh Ảnh tỉnh lại đã là sáng sớm của ngày hôm sau, nữ tài xế kia lại đang ngồi ở bên giường của cô.

Mạnh Ảnh nhích người một chút, đau đến mức phải hít sâu một hơi. Nữ tài xế thấy cô tỉnh lại, liền đi đến gần cô, “Con muốn ăn gì? Bác mua tới cho con.”

Mạnh Ảnh lắc đầu, nặn ra một nụ cười, “Cảm ơn bác, bây giờ con cái gì cũng không muốn ăn. Làm trễ nãi thời gian của bác, thật có lỗi.”

Nữ tài xế cũng cười cười, “Không sao, tối hôm qua sau khi giải phẫu con vẫn không tỉnh, không đóng viện phí, bác sĩ cũng không cho bác đi, huống chi tình trạng của con như thế, bác bỏ đi cũng vô nhân đạo quá rồi.”

“Tình trạng của con như thế? Bác nói đến đau bụng kinh sao? Con cũng cảm thấy kì lạ, tự nhiên lại đau đến mức phải nằm viện.” Mạnh Ảnh tự giễu cười cười.

“Đau bụng kinh? Con cũng quá bất cẩn, con đang mang thai, bác không biết con có muốn đưa bé này hay không, khi bác sĩ hỏi bác liền để họ giữ đứa bé lại.”

Mạnh Ảnh kinh ngạc nhìn nữ tài xế, thật lâu sau mới hồi phục tinh thần lại, vẻ mặt hoảng hốt đưa tay áp lên bụng của mình, cô mang thai sao?

Một lúc sau, Mạnh Ảnh hồi phục tinh thần lại lần nữa, cố gắng lấy túi xách của mình, nữ tài xế thấy vậy, đi tới đề cô xuống, “Bác lấy giúp con.”

“Cảm ơn bác.”

Mạnh Ảnh nhận túi xách nữ tài xế đưa tới, lấy ví tiền ra, rút một xấp tiền đưa cho bác, “Phiền bác giúp con nộp viện phí, thêm nữa là giúp con mời một di tới chăm sóc cho con, tiền còn dư lại con gửi bác như là phí tổn thất.”

Nữ tài xế nhìn cô một cái, trong lòng liền thông cảm, trực giác cho biết cô bị người ta rời bỏ. Nhưng bác cũng không nói ra khỏi miệng, nhận tiền rồi ôn nhu nói, “Bác sẽ làm giúp con, phí tổn thất thì không cần, một cô gái ở bên ngoài cũng có rất nhiều việc phải dùng đến tiền.”

Mạnh Ảnh rũ mắt xuống, “Cảm ơn bác, tiền con vẫn còn một chút. Cái này đáng ra là bác nên nhận, bác không nhận con sẽ cảm thấy không vui.”

Nữ tài xế thấy cô như vậy, cũng không từ chối, hơn nữa, đầu năm ai lại vì tiền mà gây khó dễ nhau chứ.

Nữ tài xế đi rồi, Mạnh Ảnh mệt mỏi nhắm mắt lại, cô tự nhiên lại mang thai ngoài ý muốn, bây giờ nên làm gì đây?

Nhưng cho dù vào thời điểm nào, cô cũng có thể cố gắng được.

Chương 36. Bắt gặp

Bác tài xế kia tìm một người bác đáng tin cậy cho cô, bác tài xế nói, người bác đó từng chăm sóc rất nhiều phụ nữ mang thai, rất có kinh nghiệm.

Lúc Mạnh Ảnh ở bệnh viện toàn do bác ấy chăm lo, có thể nói, bác ấy thật rất có kinh nghiệm, chỉ cần nhìn ánh mắt của cô là bác ấy liền biết cô muốn làm gì.

Nhưng Mạnh Ảnh cảm thấy rất kỳ lạ, cô lại không hề có dấu hiệu nôn nghén, thể cũng tốt, có thể giảm bớt nhiều đau khổ. Tâm tình của cô dần dần bình phục lại, cái gì cũng không suy nghĩ, vừa nghĩ đến trong thân thể mình đang mang một sinh mệnh bé nhỏ, tâm trạng của cô liền dịu dàng đến không thể tưởng tượng nổi. Cô không có ý định nói cho bất cứ ai biết, suy nghĩ lớn nhất trong lòng cô là cô phải kiên cường tự mình sinh con, đồng thời cũng nuôi dưỡng dạy dỗ đứa bé thật tốt, cô sẽ trao cho đứa bé tình yêu thương tuyệt vời nhất, có lẽ làm một người mẹ đơn thân cũng không có gì đáng ngại.

Thời gian ở bệnh viện cũng không khó chịu lắm, cô cực kỳ phối hợp với bác sĩ, chỉ ăn và ngủ. Cô nghĩ rằng, cô muốn mình thật khỏe mạnh, rồi sinh một đứa con thật khỏe mạnh.

Sau khi xuất viện, cô tiếp tục thuê bác Lý. Cô cần một người chăm lo bữa ăn hàng ngày của mình, cô phải cẩn thận bảo vệ đứa bé trong bụng mình, bác sĩ đã nói, thân thể của cô không tốt lắm, rất dễ bị sảy thai.

Ở nhà quá lâu, Mạnh Ảnh quyết định ra ngoài đi dạo, nhà của bác Lý cũng có việc nên cô để bác ấy nghỉ một ngày, cô ở nhà một mình rất buồn chán, hơn nữa thời tiết bên ngoài rất đẹp, từ lúc cô xuất viện tới nay đã hai tuần, thời tiết bên ngoài vẫn luôn trong xanh.

Mạnh Ảnh thay giày, mặc áo khoác rồi đi ra ngoài.

Những món ăn của bác Lý làm rất hợp khẩu vị của cô, gần đây cô lên không ít kí, quần áo cũ cũng hơi chật, cô quyết định mua vài bộ đồ rộng rãi.

Vì không phải là cuối tuần nên không có nhiều người trong cửa hàng, ngay cả tính tình của các cô nhân viên cửa hàng cũng tốt đến lạ lùng, Mạnh Ảnh dạo một vòng quanh khu mua sắm, mua được rất nhiều thứ.

Mua đồ xong, cô hơi đói bụng. Cô vẫn nhớ gần khu mua sắm này có một nhà hàng chuyên làm món gà hầm hạt dẻ cũng được lắm, cô quyết định đi nếm thử.

Đã giữa trưa, trong nhà hàng có nhiều khách dùng bữa, cô cẩn thận né đám đông, tìm một cái bàn gần cửa sổ ngồi xuống, gọi món xong cô kiên nhẫn ngồi chờ, thuận tay lật xem tạp chí vừa mua được.

“Thưa cô, món ăn của cô đây.” Nhân viên phục vụ mang phần ăn của cô tới rất nhanh, Mạnh Ảnh để tạp chí trong tay xuống, cười nói cảm ơn. Bác Lý từng nói, phụ nữ mang thai phải luôn giữ tâm trạng vui vẻ, vì đứa bé sẽ bị ảnh hưởng tâm trạng của người mẹ.

Nhân viên phục vụ vừa rời đi, Mạnh Ảnh lại không có tâm tình mà dùng bữa, cô vừa thấy một cảnh làm mình không thể vui vẻ nổi.

Trình Diệc Nhiên và một người phụ nữ đang ngồi phía trước cô. Cô biết người phụ nữ đó, chính là người mà cô bắt gặp khi đem bữa tối đến công ty cho Trình Diệc Nhiên.

Trình Diệc Nhiên ngồi đối lưng với cô nên cô không thấy rõ nét mặt của anh, nhưng người phụ nữ kia lại ngồi đối mặt với cô, cũng không biết rằng họ đang nói gì, người phụ nữ kia hơi cười cười.

Cho đến khi cảm giác tay mình đau buốt, Mạnh Ảnh mới phục hồi tinh thần, đặt đôi đũa đang bị nắm chặt trong tay xuống. Trái tim cô hơi nhói đau, nhưng cô tiếp tục hít thở thật sâu, liên tục tự nói với mình phải bình tĩnh. Thế nhưng, cô vẫn không ngăn được khó chịu trong lòng, cô nghĩ là cô yêu anh, lúc nào cô cũng không biết. Vậy nên cô mới có thể quyết định muốn sinh con của anh. Nhưng mà anh nói muốn tách ra. Chỉ vì một câu nói kia của anh, cô hận anh. Bây giờ thấy được cảnh này, cô quyết định không cần phải tha thứ cho anh, có lẽ anh cũng chẳng quan tâm rằng cô có tha thứ cho anh hay không, nhưng cô quyết định không tha thứ cho anh nữa, vì anh là một tên khốn!

Cô muốn bỏ đi, nhưng nghĩ lại, tại sao cô phải đi, dù sao cũng là người xa lạ, cho dù gặp lại thì có sao đâu?!

Hương vị món gà hầm hạt dẻ cũng không ảnh hưởng đến khẩu vị của cô nhưng cô cũng chỉ ăn được hơn một nửa, sao lại không ăn tiếp chứ? Bây giờ cô không chỉ có một mình cô, cho dù tên khốn kia không muốn cô thoải mái, cô cũng không cần phải ăn bữa ăn cũng không xong. Nhưng cô thật sự rất đau lòng, ăn gì cũng làm cô cảm thấy như bị nghẹn. Tất cả là tại anh, tại anh làm cô mất khẩu vị, tại anh làm cô mang thai, vậy mà bây giờ anh lại ở bên người phụ nữ khác trò chuyện vui vẻ! Mạnh Ảnh hơi bị kích động, trong đầu suy nghĩ lung tung, dường như cô quên mất bây giờ họ chẳng có chút quan hệ gì với nhau. Giờ phút này cô bức bối đến mức muốn rơi lệ, tự nhiên ném được cảm giác bị phản bội thật không tốt đẹp gì.

Cảm giác nước mắt sắp trào ra khỏi khóe mắt, cô ngẩng đầu lên, nháy mắt liên tục, cố ép mình không được rơi lệ. Đừng khóc, mày còn cả một đoạn đường rất dài phải đi, chuyện này là bình thường, sau này anh ta sẽ kết hôn, sẽ có con của anh ta, nên những việc này cũng chẳng là cái gì, mày với anh ta không còn quan hệ gì với nhau, chuyện của anh ta cũng không liên quan gì đến mày! Trong thâm tâm của Mạnh Ảnh liên tục xuất hiện những lời này, nhưng cô vẫn cảm thấy cực kỳ khó chịu. Cô chưa bao giờ nghĩ rằng Trình Diệc Nhiên sẽ có lực ảnh hưởng lớn đến cô như vậy, vừa nghĩ rằng sau này anh sẽ có vợ có con của mình, lập tức cô cảm thấy khó thở. Không thể nhìn thêm nữa, Mạnh Ảnh gọi nhân viên phục vụ đem bill tới, xách nhưng túi to túi nhỏ ở dưới chân lên và đi ra cửa, cô nghĩ vẫn nên tránh gặp mặt, cô sợ mình không thể khống chế được sẽ phát hỏa.

Những ngày qua tâm trạng của Trình Diệc Nhiên rất không tốt, lúc đi ra ngoài dùng cơm lại gặp phải Lôi Hội Vân. Cô là người mà anh đã từng vô ý gặp phải trong đời, cô là con gái của một doanh nghiệp mà anh từng hợp tác chung, cô vừa kiêu ngạo vừa xinh đẹp, nhưng anh không thích cô, thậm chí cô từng bỏ xuống tự tôn của mình để tỏ tình với anh. Anh nhớ lại khi đó anh đã rất thờ ơ cự tuyệt cô, vì thế lần hợp tác đó suýt bất thành.

Không nghĩ là cô sẽ tìm đến anh, chính là lần Mạnh Ảnh đến công ty bắt gặp. Cô thấy anh có chút kích động, cô nói cô có ý bay từ Pháp về đây tìm anh. Ấn tượng về cô trong tâm trí của Trình Diệc Nhiên đến bây giờ vẫn là một người phụ nữ kiêu ngạo, nhưng có một vài lần cô không kiềm chế được đã khóc trước mặt anh, cô nói cô yêu anh, có thể vì anh mà làm bất cứ chuyện gì. Trình Diệc Nhiên chỉ nhíu mày, ngoại trừ Mạnh Ảnh, anh không thích nước mắt của bất kỳ cô gái nào. Nếu như cô không tìm đến, có lẽ anh mãi cũng không nhớ ra có một người tên Lôi Hội Vân. Nhưng anh lại không thân nhiên để cô bỏ đi, không phải là anh cảm động mà là cô làm anh nhớ tới Mạnh Ảnh đang ở trước mặt mình, vì vậy anh kiên nhẫn nói với cô là anh đã kết hôn.

Không ngờ lúc đi ra cửa phòng cô lại đột nhiên khoác lên cánh tay anh, nguyên cảnh này vừa lúc bị Mạnh Ảnh thấy, giây phút đó anh cực kỳ ghét Lôi Hội Vân.

Hôm nay gặp lại cô, Trình Diệc Nhiên tính là lờ cô đi, nhưng cô nói hôm nay phải quay về Pháp nên anh không từ chối lời mời dùng bữa trưa với cô. Cô nói rất nhiều điều, nhưng từ đầu đến cuối anh cũng không nghe gì, trầm mặc uống trà. Có lẽ cô nhận ra anh không tập trung, đành cười rất

gượng gạo, “Trình Diệc Nhiên, em cảm thấy anh thật sự là một người lạnh lùng, bất luận em nói gì anh cũng không quan tâm, Ba của em nói em đừng đến gặp anh, nhưng em lại không nghe, em cho rằng em có thể khiến anh động tâm.”

Nghe vậy, vẻ mặt của Trình Diệc Nhiên vẫn không chút thay đổi, ngón tay thon dài liên tục xoay quanh miệng tách trà.

Lôi Hội Vân cười chua xót, nói tiếp, “Anh khiến em cảm thấy mình thật thất bại, cô ta có yêu anh như em yêu anh sao? Em đang nói vợ của anh đó.”

Trình Diệc Nhiên đột nhiên dừng ngón tay đang xoay quanh miệng tách trà, đôi mắt mù mờ lạnh nhạt lướt nhìn cô, sau đó đưa tay vẫy nhân viên phục vụ, thanh toán bill. Giọng nói lạnh lẽo không có chút cảm tình, “Chúc cô thuận đường xuôi gió, gặp lại sau.” Toàn bộ quá trình anh vẫn rất lạnh lùng, ngay cả một nụ cười cũng keo kiệt không thêm bô thí.

Nhìn bóng lưng lãnh đạm của anh, nước mắt của Lôi Hội Vân bất ngờ chảy xuống.

Anh, thật sự rất biết khiến người khác đau lòng.

Chương 37. Mùa hè

Từ nhà hàng đi ra, Mạnh Ảnh đi vài bước, mới ý thức được mình đi quá nhanh, lập tức dừng lại. Buổi trưa trời bắt đầu hơi nóng, trên trán cô rịn ra chút mồ hôi, cô lấy khăn giấy trong túi xách ra dấm dấm, đứng tại chỗ nhìn người đi qua đi lại. Lát sau, tâm trạng cuối cùng cũng bình tĩnh lại.

Thở dài, Mạnh Ảnh vẫy một chiếc taxi rồi leo lên.

Mùi hương trong xe quá nồng, đây lại là mùi hương cô ghét nhất, cô hạ cửa kính xuống, đưa mắt nhìn cảnh vật đang lùi dần ở bên ngoài, hít thở bầu không khí đầy ô nhiễm của thành phố này.

Trong xe quá yên lặng, cô quay đầu lại, “À anh tài xế, anh có thể mở nhạc một chút được không, bài nào cũng được.”

Tài xế nhìn cô gái qua kính chiếu hậu, im lặng mở nhạc lên.

Ngay lập tức trong xe và bên ngoài liền cách biệt, bên ngoài dường như chỉ có tiếng động cơ chuyển động, Mạnh Ảnh hoàn toàn đắm chìm trong âm nhạc. Cô cảm thấy âm nhạc thật tuyệt, dù ở tình huống nào, chỉ cần có nó thì cái gì cũng là hư vô, ngay cả lúc trong lòng có một vết thương nhỏ cũng bị xua đi không còn dấu vết.

Bài hát đang được phát ra trong xe cô chưa từng nghe qua, bây giờ nghe được thì cảm thấy thật hay. Giọng hát của ca sĩ rất hay, từ máy phát vọng ra lời ca như nói:

“... Giữa chúng ta chưa từng có mối quan hệ lâu dài cũng không có quyền chiếm hữu nhau.

Chỉ khi ánh bình minh hòa vào bóng đêm mới nhẹ nhàng chạm mặt nhau.

Giây phút ngày và đêm giao hòa chỉ là sự luân chuyển chứ không phải sự trao đổi.

Không thể tưởng tượng ra được thế giới kia khi chúng ta vẫn luôn khẳng khẳng chờ đợi ở hai thế giới khác nhau.

Anh sẽ không bao giờ hiểu được nỗi buồn của em, như ngày dài không hiểu được đêm tối, như ánh mặt trời rực cháy không bao giờ hiểu được sự thay đổi của mặt trăng.

Anh sẽ không bao giờ hiểu được nỗi buồn của em, như ngày dài không hiểu được đêm tối, như không hiểu tại sao những ánh sao lại rơi.

Giây phút ngày và đêm giao hòa chỉ là sự luân chuyển mà không phải là sự trao đổi cho nhau.

Không thể tưởng tượng ra được thế giới kia khi chúng ta vẫn luôn khẳng khẳng chờ đợi ở

hai thế giới khác nhau.

Anh sẽ không bao giờ hiểu được nỗi buồn của em, như ngày dài không hiểu được đêm tối, như ánh mặt trời rực cháy không bao giờ hiểu được sự thay đổi của mặt trăng.

Anh sẽ không bao giờ hiểu được nỗi buồn của em, như ngày dài không hiểu được đêm tối, như không hiểu tại sao những ánh sao lại rơi.

Anh sẽ không bao giờ hiểu được nỗi buồn của em, như ngày dài không hiểu được đêm tối, như ánh mặt trời rực cháy không bao giờ hiểu được sự thay đổi của mặt trăng.

Anh sẽ không bao giờ hiểu được nỗi buồn của em, như ngày dài không hiểu được đêm tối, như không hiểu tại sao những ánh sao lại rơi.

Anh sẽ không bao giờ hiểu được nỗi buồn của em, như ngày dài không hiểu được đêm tối...”

Bài hát được phát xong, Mạnh Ảnh ngơ ngác một chút, khi phục hồi tinh thần lại, hỏi tài xế: “Bài hát này thật hay, xin hỏi tựa bài là gì vậy?”

Tài xế ngừng xe lúc đèn đỏ, quay đầu lại và cười một tiếng, “ Là bài ‘Ngày dài không hiểu được đêm tối’, cô có vẻ cũng thích bài hát buồn bã này.”

Nghe giọng điệu của anh ta như có chút không đúng, Mạnh Ảnh gật đầu có có lệ, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, miễn cho anh ta lại nói thêm điều gì đó. Bên ngoài xe xếp thành một hàng dài, không thấy được cuối hàng, Mạnh Ảnh cảm thấy nhàm chán, đóng kính cửa sổ rồi dựa vào thành ghế nghỉ ngơi.

Về đến nhà, bác Lý đã trở lại, mấy thứ cô để lộn xộn trên bàn trà sáng nay đã được dọn dẹp gọn gàng, một chồng tạp chí thật cao để gọn kệ bên. Thấy cô đã về, bác Lý từ phòng bếp đưa đầu ra cười cười, “Đã về rồi, bác đang chưng cách thủy canh gà ác hầm táo đỏ cho con đây, món này rất tốt cho phụ nữ mang thai.”

Mạnh Ảnh cười cười, “Cảm ơn bác. Thời tiết bên ngoài không như trong nhà, nhưng trong này vẫn còn hơi lạnh, sao bác lại không mở lò sưởi lên?” Mạnh Ảnh thuận tay cầm remote lên điều chỉnh nhiệt độ.

Bác Lý trong phòng bếp vừa cắt hành và gừng vừa quay đầu lại cười, “Ai a, bác mặc dày, không lạnh đâu.”

Mạnh Ảnh cười cười, không để tâm xách túi lớn túi nhỏ đi vào phòng ngủ. Bác Lý là người rất tốt, sinh hoạt hàng ngày hơi tiết kiệm, mặc dù Mạnh Ảnh nói với bà mấy lần, mở lò sưởi thật ra cũng không tốn bao nhiêu tiền, nhưng những lúc Mạnh Ảnh không có nhà bà cũng sẽ không mở nó. Bà rất tốt với Mạnh Ảnh, có thể nói là chăm sóc chu đáo, có lẽ trong lòng bà cho rằng Mạnh Ảnh gặp phải một người không tốt, một thân một mình lại còn mang thai, trong thâm tâm bà có phần thông cảm cho cô.

Lúc bác Lý tới gọi Mạnh Ảnh ra ăn cơm, Mạnh Ảnh nằm trên giường gần như đang ngủ thiếp đi.

“Sao lại không đắp mền, như vậy con có thể bị cảm lạnh đó.” Bác Lý đi vào thấy cô cứ nằm như vậy trên giường, mền cũng không buồn kéo lên, không hài lòng nói.

Mạnh Ảnh ngồi dậy, khẽ cười, “Được rồi mà, con biết rồi, lần sau con sẽ chú ý. Đi thôi, đi ăn canh của bác nấu thôi.”

Mạnh Ảnh cảm thấy bác Lý rất quan tâm cô, nên thái độ có chút thân mật với cô, bác Lý cầu nhàu làm Mạnh Ảnh cảm thấy có chút không khí của gia đình. Loại cảm giác này đã thật lâu cô không trải qua rồi.

Trình Diệc Nhiên thả tư liệu trong tay xuống, trên môi như có một nụ cười mỉa mai, nhưng nhìn kỹ lại thấy vẻ mặt không biểu hiện gì.

“Thật ra anh cũng không ngờ đúng không?” Giọng của Lý Trí nhàn nhạt, thời điểm anh tra ra được chuyện này anh cũng ngạc nhiên không ít.

Đôi mắt sâu thẳm của Trình Diệc Nhiên nhìn qua Lý Trí, không nói lời nào.

“Lão đại, anh định làm thế nào?” Im lặng hồi lâu, Lý Trí vẫn nên mở miệng.

Trình Diệc Nhiên xoa xoa huyết thái dương, cầm tư liệu ném vào thùng rác, “Để anh nghĩ lại, cậu đi ra ngoài đi.”

Lý Trí nghe vậy, nhìn Trình Diệc Nhiên, muốn nói lại thôi, nhìn vẻ mặt mệt mỏi của Diệc Nhiên, anh quyết định im miệng, nghĩ là anh ấy không muốn nói nhiều. Anh đã nói từ lâu, chỉ cần lão đại gặp bất cứ chuyện gì liên quan đến tiểu Mạnh Ảnh, mọi nguyên tắc của anh ấy liền tụt dốc. Gặp chuyện như vậy, nếu như là trước đây thì anh ấy đã sớm nghĩ ra kế hoạch chi tiết chặt chẽ rồi, làm sao để người khác có cơ hội xoay sở được chứ?

Nói cho cùng, người xưa vẫn luôn nói đúng: Anh hùng khó qua ải mỹ nhân.

Trình Diệc Nhiên cảm thấy mình thật sự có chút tụt dốc, nếu không thì không thể nào lại trì hoãn như vậy, tại sao anh lại quên mất chuyện này chứ? Ở thành phố Z này có thể xuất ra một số tiền lớn như vậy ngoại trừ Trình thị thì chỉ còn lại Mạnh thị. Mạnh Hoành Nghiệp ông ấy muốn làm gì? Tự nhiên lại mạo hiểm đem tiền cấp cho Dương thị.

Trình Diệc Nhiên mệt mỏi dựa vào lưng ghế da, từ từ nhắm mắt lại. Anh đang suy nghĩ, có phải là Mạnh Ảnh hay không? Chỉ có thể là cô yêu cầu Mạnh Hoành Nghiệp làm. Nếu không thì anh thật sự không tìm ra lý do nào để Mạnh Hoành Nghiệp giúp Dương Kỳ Ngôn, Mạnh Hoành Nghiệp là người thế nào? Ông ấy là một thương nhân lãnh khốc vô tình, chưa bao giờ làm ăn lỗ vốn, nhưng ông ấy lại chịu bỏ ra một số tiền lớn như vậy để trợ giúp đối thủ của con rể, tình huống như thế này có vẻ nực cười quá chăng? Lúc trước anh thậm chí còn vì ông mà bỏ ra một số tiền lớn, bức ép Mạnh Ảnh chia tay Dương Kỳ Ngôn để lấy anh.

Vậy nên, chuyện này có liên quan đến Mạnh Ảnh sao? Mạnh Ảnh đã từng nói, Mạnh Hoành Nghiệp vẫn muốn bù đắp thiếu sót của ông với hai Mẹ con Mạnh Ảnh, nên Mạnh Ảnh liền mở lời với ông, cô muốn ông đầu tư cho Dương Kỳ Ngôn, rồi ông làm theo.

Ảnh nhi, em thật là trọng tình trọng nghĩa.

Trình Diệc Nhiên không thể tức giận, nếu không dạ dày của anh sẽ rất đau vì căng thẳng. Nhưng anh vẫn tức giận. Ôm bụng đang đau thắt, Trình Diệc Nhiên mở ngăn kéo ra, lấy thuốc đau bao tử ra uống.

Nhìn cái bình thủy tinh trong suốt trên bàn, Trình Diệc Nhiên đột nhiên cảm thấy nó quá chói mắt, lấy tay gạt mạnh nó lên tường nghe “xoảng” một tiếng, những viên thuốc màu trắng rơi vung vãi đầy đất.

Ngoài cửa văn phòng thư ký nghe được tiếng động, vội vàng đẩy cửa đi vào, thấy những viên thuốc nằm trên mặt đất, nghi hoặc hỏi: “Tổng giám đốc?”

Trình Diệc Nhiên mù mờ liếc cô một cái, giọng nói trầm thấp, “Đi ra ngoài.”

Thư ký không rõ chuyện gì, nhưng dựa vào kinh nghiệm nhiều năm của cô, cô biết rõ Trình Diệc Nhiên đang hết sức khó chịu, vì cô chưa từng thấy Trình Diệc Nhiên tức giận. Cô cũng không dám nói gì nữa, đành phải xoay người nhẹ nhàng đi ra khỏi phòng.

Chương 38. So sánh

Lưu Hàn quản lý dự án khu nghỉ mát rất tốt, nhưng Dương Kỳ Ngôn vẫn cảm thấy kỳ lạ, có công ty nào sẽ bỏ ra một số tiền lớn cho họ như vậy? Anh định đi qua Mỹ một chuyến, anh vẫn còn một số bạn tốt, nếu anh mở lời, chuyện tiền bạc luôn luôn có. Nhưng Lưu Hàn lại nói cho anh biết, cậu ta tìm được người đầu tư.

Anh thấy nghi ngờ, nên phái người đi điều tra.

Không ngờ người đứng sau công ty bỏ vốn đầu tư lại là Mạnh Hoành Nghiệp, ông ta mượn danh nghĩa của công ty kia cho anh đầu tư. Nhưng là tại sao chứ? Nếu như ông ta muốn liên kết với Trình Diệc Nhiên chèn ép anh, vậy thì tại sao toàn bộ tiền vốn lại ở chỗ này chứ?

Thật ra anh là một người kiêu ngạo, Trình thị từng bước ép sát, anh hoàn toàn có đối sách. Anh nhận dự án liên tục, Trình thị lại đoạt đi liên tục, cứ như vậy chắc chắn họ sẽ bị căng thẳng tài chính, dù có rất nhiều ngân hàng cho họ vay, nhưng chẳng phải luôn có thời hạn thu lại sao? Anh dự định để công ty của Trình Diệc Nhiên bị tất cả các doanh nghiệp lớn nhỏ quần lấy, chắc chắn Trình thị sẽ không chống đỡ được lâu, đến lúc đó anh mang theo một số tiền lớn quay về, ai thua ai còn chưa biết được. Nhưng mà, Mạnh Hoành Nghiệp làm như vậy, rốt cuộc là vì cái gì?

Hơi nhúc nhích, Dương Kỳ Ngôn đóng laptop lại, cầm áo khoác đi ra ngoài. Anh nghĩ rằng anh nên quay về nghỉ ngơi một chút.

Mới ra khỏi văn phòng, Dương Kỳ Ngôn liền đụng phải Dương Tĩnh vừa từ thang máy đi ra.

“Anh hai, anh muốn đi đâu?”

Dương Kỳ Ngôn thấy là Dương Tĩnh, đôi mắt lạnh lùng trong trẻo liền có tia âm áp, “Chóng mặt, tính đi về nghỉ một chút, sao em lại tới đây?”

Dương Tĩnh cười rồi bước lên khoác tay vào cánh tay của Dương Kỳ Ngôn, “Em tính đến để anh mời em ăn cơm.”

“Em muốn ăn gì?”

“Em muốn ăn món Nhật Bản, đi tới nhà hàng lần trước chúng ta đến được không? Nhà hàng này có món cá hồi trà xanh cũng được lắm.” Lúc này Dương Tĩnh rất khả ái, thậm chí còn cười nói với nhân viên gặp ở hành lang. Ở trước mặt người ngoài cô thường lạnh như băng nhưng ở trước mặt anh trai Dương Kỳ Ngôn thì cô luôn âm áp.

“Ừ.”

Thật ra Dương Kỳ Ngôn cũng không thích món Nhật Bản, rất nhiều lần anh đi cùng khách hàng hoặc đi cùng Dương Tĩnh thì anh ăn cũng không nhiều, hơn nữa, anh ghét quỳ gối trên đệm để dùng cơm.

Ngồi trên xe, Dương Kỳ Ngôn nhú mày nhìn để Dương Tĩnh cài dây an toàn, con bé này luôn quên cài dây an toàn.

Dương Tĩnh le lưỡi, ngoan ngoãn cài dây an toàn. Trong lòng lại ngầm phản đối, không phải ai cũng ngốc như cái cô Mạnh Ảnh kia. Có một lần Dương Kỳ Ngôn chở Mạnh Ảnh ra ngoài, một chiếc xe tải tiến đến, vì để tránh va chạm, Dương Kỳ Ngôn đánh tay lái để tránh nhưng xe lại đâm sầm vào gốc cây bên đường. Dương Kỳ Ngôn không bị thương gì nhiều, nhưng lúc đó vì Mạnh Ảnh không cài dây an toàn, mém tí đã bị những mảnh kính vỡ găm vào tim, trên trán rách một đường chảy rất nhiều máu, thật sự làm Dương Kỳ Ngôn rất hoảng sợ. Đó là lần đầu tiên Dương Kỳ Ngôn mất bình tĩnh trước

mặt người khác, nếu như Mạnh Ảnh không tỉnh lại sẽ khiến người tài xế kia bị chôn cùng.

Cũng may là Mạnh Ảnh tỉnh lại rất nhanh, cũng phục hồi rất mau, không lâu sau liền xuất viện, những ngày Mạnh Ảnh nằm viện Dương Kỳ Ngôn cũng không trở về công ty, cả ngày ngồi túc trực ở bên giường của cô ta, cứ như là đem hết ôn nhu cả đời của anh ra vậy. Một số lần, Dương Kỳ Ngôn kiên quyết muốn cùng Mạnh Ảnh trọn đời trọn kiếp, cũng có vài lần, Dương Tĩnh cảm thấy mình rất rất cảm hận Mạnh Ảnh. Mặc dù khi gặp cô thì Mạnh Ảnh luôn mỉm cười, nhưng cô luôn mặt lạnh nhìn lại, dù Dương Kỳ Ngôn đã nhiều lần nhắc nhở cô, nhưng cô vẫn như cũ không muốn lộ vẻ điềm đạm hòa nhã với Mạnh Ảnh, ngược lại ngày càng tệ hơn.

“Em nghe nói có công ty đầu tư một khoản tiền lớn vào dự án khu nghỉ mát Thanh Tây ở thành phố S?” Không khí yên lặng giữa hai người khiến cô hơi bức mình, Dương Tĩnh tìm một chủ đề nào đó để nói.

“Ừ.” Dương Kỳ Ngôn tập trung nhìn tình trạng giao thông trước mắt, qua loa đáp một tiếng.

Thấy Dương Kỳ Ngôn không thích nói chuyện phiếm, Dương Tĩnh cười cười quay đầu đi, cô đơn nhìn ra ngoài cửa sổ.

Kể từ sau khi Mạnh Ảnh rời đi, bộ dạng của anh hai luôn lãnh đạm, ngay cả nhà cũng không trở về, cũng bởi vì lần đầu anh đưa Mạnh Ảnh về nhà, Mẹ không hề giống như anh tưởng tượng, dịu dàng chấp nhận Mạnh Ảnh, mà là thái độ khác thường, bà tỏ vẻ không đồng ý ngay trước mặt Mạnh Ảnh, thậm chí dùng mọi cách để bắt bẻ Mạnh Ảnh. Nhớ có vài lần, Mạnh Ảnh khóc, nhưng Dương Kỳ Ngôn là một người con rất hiếu thuận, nên lúc đó anh cũng không ở trước mặt Mẹ dỗ dành cô ta, cho dù cô ta vừa khóc vừa chạy đi, anh cũng không đuổi theo, mà ở trong nhà trấn an Mẹ. Bởi vì anh biết rõ nếu để Mẹ yên lòng, anh với Mạnh Ảnh mới có thể có tương lai. Nếu như anh đuổi theo, Mẹ chắc chắn sẽ đau lòng, cho dù sau này anh gây sức ép trong nhà để cưới Mạnh Ảnh, Mẹ vẫn sẽ không thương Mạnh Ảnh. Anh hy vọng vợ của mình có thể được Mẹ yêu thương, cũng hy vọng vợ của mình có thể kính yêu Mẹ. Không may là sau đó, chỉ trong vòng một tháng ngắn ngủi Mạnh Ảnh đã chia tay anh, vì vậy anh giận lây sang Mẹ, dù anh chưa từng nói ra, nhưng cô biết rõ.

Không khí im ỉm vẫn tiếp tục cho đến khi bữa ăn kết thúc, Dương Kỳ Ngôn thanh toán xong đi ra, vẻ buồn bã của Dương Tĩnh hiện hết lên trên mặt, giận dữ đá những viên gạch bên đường. Cô ghét anh vì một cô gái mà không quan tâm đến người nhà, Mẹ ở nhà thờ dài thờ ngắn, nhưng anh cũng không thèm về nhà. Vì Mạnh Ảnh, công ty bây giờ bị Trình Diệc Nhiên tấn công, cô thật sự tức muốn chết rồi!

Dương Kỳ Ngôn không có có tâm tư dỗ dành cô, mở cửa xe, “Đi thôi, anh đưa em về.”

Dương Tĩnh đứng nguyên tại chỗ hơi tức giận nhìn Dương Kỳ Ngôn, “Ai thèm anh đưa về!”

Dương Kỳ Ngôn biết ở nhà đã tập hù Dương Tĩnh, hờn tí là cố tình gây sự, anh không nói gì bước lên xe. Khi sắp khởi động xe thì quay ra ngoài nói với Dương Tĩnh: “Anh đi đây, tự em đi về nhớ cẩn thận.”

Nhìn xe của Dương Kỳ Ngôn chạy vào dòng xe, Dương Tĩnh hung hăng dậm chân một cái, “Dương Kỳ Ngôn!”

Về đến căn hộ của mình, Dương Kỳ Ngôn thả mình lên giường lớn, nhìn khuôn mặt cười tươi như hoa của Mạnh Ảnh trong khung hình ở đầu giường tự nhiên cảm thấy đau đầu hơn, đưa tay chụp lấy khung hình ném vào ngăn tủ.

Gần đây anh luôn cảm thấy mệt mỏi, trong lòng buồn bức phải thở không nổi. Anh cũng rất ít khi vui vẻ, kể từ ngày Mạnh Ảnh nói cô chọn Trình Diệc Nhiên là tâm của anh đã chết. Cho tới bây giờ anh cũng không biết mình có thể yêu một người đến như vậy, yêu đến mức nếu như cô trở về, anh sẽ

không chút do dự mà chấp nhận cô. Thế nhưng, anh biết rõ cô sẽ không trở về.

Mỗi đêm anh luôn ở lúc đang lạc lối trong giấc mộng thì bừng tỉnh, anh còn nhớ những ngày Mạnh Ảnh vui vẻ ở bên anh. Bây giờ anh hơi hối hận, nếu như khi đó anh dịu dàng một chút, thì thời gian họ ở bên nhau sẽ lâu hơn một chút, nhưng lúc đó anh luôn tuôn ra những lời lẽ lạnh nhạt, luôn khiến cô buồn bã, luôn khiến cô mất đi tinh thần. Bây giờ nghĩ lại, những ngày đó thật xa vời, nếu như anh biết được có một ngày cục diện sẽ như thế này, anh nhất định sẽ kết hôn với cô sớm một chút.

Anh rất hối hận, nếu như biết em sẽ rời đi thì anh nhất định yêu em nhiều hơn, cũng vì em khiến anh có cảm giác em không thể không có anh, vậy nên anh đã phớt lờ đi, cuối cùng để mất em. Thế nhưng, em rõ ràng đã nói yêu anh, em rõ ràng đã nói là yêu anh mà!

Trình Diệc Nhiên tốt như vậy sao? Rốt cuộc anh thua kém hẳn ta ở chỗ nào?

So sánh như vậy thật chẳng có ý nghĩa gì, Dương Kỳ Ngôn luôn có lý trí, những thứ này anh tự nhiên hiểu được, nhưng khi ở những lúc cô đơn anh luôn nghĩ đến sự so sánh vô nghĩa này.

Có lẽ đây chính là vận mệnh, dù anh là người luôn theo chủ nghĩa duy vật, nhưng anh vẫn phải thừa nhận với chính mình, anh đã thua vận mệnh.

Chương 39. Khó xử

Thờ dài không biết bao nhiêu lần, trở mình liên tục, cuối cùng Mạnh Ảnh cũng phát cáu ngồi bật dậy, hay lắm, cô lại mất ngủ.

Đêm đã khuya như vậy, thật sự không thích hợp mất ngủ. Ánh đèn đường ở ngoài xuyên qua rèm cửa chiếu vào phòng một vầng sáng mờ mờ, trong phòng trừ hơi thở của mình ra, không còn có chút tiếng động gì. Cô vén chăn lên xuống giường, mở đèn ngủ lên, ánh sáng làm chói mắt, cô phải chớp mắt vài cái mới thích ứng được.

Ra khỏi phòng ngủ, cô đi thật cẩn thận để tránh những đồ vật ở phòng khách, theo ánh đèn trong phòng ngủ đi đến bên ghế sofa mở TV lên, cô ôm chân ngồi trên ghế, cầm remote liên tục đổi kênh. Nửa đêm TV không có nhiều quảng cáo, nhiều kênh truyền hình cũng đang chiếu những bộ phim kinh điển ngày xưa, ánh sáng trắng xanh liên tục chớp nháy trước mắt cô, kỳ lạ không nói nên lời. Cô tắt âm thanh đi, chỉ nhìn phụ đề trên màn hình TV, đôi mắt đã quá mệt mỏi, nhưng cô vẫn không chịu dời mắt, chỉ như vậy mắt cô mới tạm thời không tuôn lệ. Cô căm ghét bản thân mình không thể buông xuôi, cô căm ghét hình ảnh Trình Diệc Nhiên dùng bữa với người phụ nữ khác trong nhà hàng cứ lởn vởn trong đầu cô. Đây là đêm thứ năm, cô luôn thức đến rạng sáng, nhưng lại không thể uống thuốc ngủ, cô cảm thấy nếu cứ như thế này thì cô sẽ phát điên mất.

Ngồi cả buổi thì cảm thấy đôi chân mình lạnh buốt, Mạnh Ảnh mới sực nhớ là mình quên mở máy sưởi, cô tìm thật lâu nhưng vẫn không biết bác Lý đã dọn remote đi đâu. Cô đứng lên, cuối xuống lật từng miếng đệm của ghế sofa lên, trên bàn trà cũng không thấy, cô ngồi xổm xuống tìm kỹ hơn, có lẽ nó đã rơi dưới ghế sofa, cô đưa tay xuống dưới gầm ghế tìm hoài vẫn không thấy. Cô cũng không hiểu tại sao mình lại làm vậy, dù sao cô cũng nghĩ rằng đêm nay không thể không tìm thấy nó.

Ngồi xổm lâu làm chân mỏi nhừ, cô đứng dậy thật mạnh, eo lại đụng vào cạnh bàn trà, theo bản năng cô đưa tay chạm vào chỗ đau, chỉ có cảm giác đau buốt, có lẽ cạnh bàn đã làm trầy da rồi. Cô hơi tức giận gạt hết đồ trên bàn xuống đất, nhìn một đồng hồ bừa bộn nằm trên sàn nhà, tự nhiên cảm thấy thật khó chịu, liền ngồi xổm xuống nhặt đồ rồi sắp xếp thật cẩn thận ngăn nắp. Dọn dẹp lại bàn trà xong, cô từ từ ngồi xuống đất rồi dựa vào ghế sofa, vùi đầu vào vòng tay của chính mình.

Biết rõ là mình không thể ngồi dưới đất, nhưng Mạnh Ảnh cảm thấy mình thật sự không muốn di chuyển. Trong đầu cô nhớ lại khoảng thời gian mất ngủ sau khi kết hôn với Trình Diệc Nhiên, nửa đêm cô luôn ngồi dưới đất dựa vào thành giường, hai tay ôm lấy đầu gối, ngồi như vậy thật lâu, thậm chí có lúc sẽ ngồi tới rạng sáng. Sau này Trình Diệc Nhiên phát hiện ra, mỗi đêm luôn muốn ôm cô vào lòng thật chặt, vì lúc đó cô hay bị cảm mạo, Trình Diệc Nhiên cảm thấy mình không thể để cô ngồi dưới đất vào nửa đêm nữa.

“Sàn nhà lạnh buốt như vậy, sao con lại ngồi trên sàn?” Lúc Bác Lý đến, vừa mở cửa thì thấy Mạnh Ảnh ngồi ngẩn người trên sàn nhà, hoàn toàn không hay biết bà mở cửa vào nhà, liền khó chịu lên tiếng.

Mạnh Ảnh lấy lại tinh thần, mới phát hiện mình lại ngồi như vậy suốt một đêm, chống tay lên ghế sofa sau lưng, Mạnh Ảnh từ từ ngồi lên ghế, đưa tay xuống xoa xoa đôi chân tê rần của mình, cười cười với bác Lý, “Ngồi cũng không lâu lắm đâu ạ, vừa rồi cháu đang tìm remote của máy sưởi.”

Bác Lý đi đến tủ TV, kéo ngăn kéo lấy cái remote ra đưa cho cô, vẻ mặt hơi nghiêm túc, “Sao con lại mặc ít đồ như vậy mà đi ra đây?”

Mạnh Ảnh mở máy sưởi, nói với bác Lý, “Biết rồi, biết rồi. Bác làm bữa sáng cho con đi, con

thật đói quá.”

Bác Lý vừa nghe Mạnh Ảnh muốn ăn gì đó thì quên cảm rằm ngay, dịu dàng nói: “Con muốn ăn cái gì?”

Mạnh Ảnh từ phòng ngủ quay đầu lại cười nói, “Cái gì cũng được hết, bác biết là món nào bác làm con cũng thích ăn hết mà.”

Mấy lời này của Mạnh Ảnh làm bác Lý rất thích, nụ cười trên mặt tươi như một đóa hoa, vừa đi vào phòng bếp vừa nói: “Giỏi nói ngọt với bác quá!”

Mạnh Ảnh trở về phòng ngủ, đi vào phòng tắm tắm rửa sạch sẽ thì thân thể lạnh băng mới ấm áp lên, lấy một bộ quần áo có màu sắc tươi tắn từ trong tủ ra thay. Nhìn sắc mặt nhợt nhạt của mình trong gương, cô lấy hộp trang điểm ra, tính tô điểm một chút lên mặt thì mới nhớ trong mỹ phẩm có rất nhiều chất hóa học, ảnh hưởng không tốt cho thai nhi, lập tức bỏ thứ trong tay xuống, tìm kem dưỡng da xoa nhẹ lên mặt, lấy son dưỡng môi quét nhẹ lên đôi môi khô nứt.

Ăn sáng xong, Mạnh Ảnh nhìn bác Lý dọn dẹp vệ sinh nhà cửa, bản thân đã không phụ giúp được gì nên ra ngoài tản bộ, đúng lúc gặp được ánh mặt trời rất đẹp.

Ở gần căn hộ của Mạnh Ảnh có một công viên, cô đi dọc theo con đường nhỏ thẳng đến công viên rồi tìm ghế ngồi. Trên bãi cỏ có vài đứa trẻ đang nô đùa, Mạnh Ảnh chăm chú nhìn chúng. Con của cô sau này lớn lên có hoạt bát đáng yêu như vậy không? Con của cô lớn lên giống cô, hay là giống...

Tự nhiên cô cảm thấy mình thật sự muốn điên rồi, cô không thể nhớ tới anh nữa, họ chỉ còn thủ tục giấy tờ là chưa làm mà thôi, một khi đã xong thủ tục li hôn thì họ không còn liên quan gì nhau nữa, sau này sẽ thành hai kẻ xa lạ mà thôi.

Vậy nên, nhất định phải mau đá anh ra khỏi ký ức, đúng, phải mau mau đá anh ra khỏi thế giới của mình.

Mạnh Ảnh quyết tâm, cố gắng gạt đầu một cái, quyết định lấy điện thoại ra gọi cho Trình Diệc Nhiên.

Điện thoại nhanh chóng được nghe máy, giọng nói của Trình Diệc Nhiên nhàn nhạt truyền đến từ đầu bên kia, “Chuyện gì?”

Mạnh Ảnh hít sâu một hơi, khi hô hấp ổn định liền nói, “Ngày mai anh có rảnh không?”

“Em hỏi làm gì?” Giọng của anh vẫn không có chút cảm xúc, cô không thể cảm nhận được tâm tình của anh.

Mạnh Ảnh kiềm lại nước mắt sắp rơi ra, cũng như anh, dùng giọng nói nhàn nhạt, “Ngày mai chúng ta đi Cục dân chính làm thủ tục đi, kéo dài như vậy không có nghĩa lý gì.”

Trình Diệc Nhiên im lặng thật lâu, một lát sau mới cúi đầu cười nói, “Tốt. Em cũng biết, từ trước tới giờ tôi luôn chiều theo ý thích của em, tất nhiên lần này cũng không làm em thất vọng đâu.”

Sự châm chọc của Trình Diệc Nhiên thể hiện quá rõ, Mạnh Ảnh cầm chặt điện thoại cúi đầu, mở miệng ra nhưng lại không biết nói gì để mĩa mai lại. Có cái gì đó đâm vào ngực, làm cô khó chịu phải vội vàng đâm vào ngực cho dễ thở, một lát sau cô mới hô hấp lại được, còn anh lại không hề cúp máy.

Mạnh Ảnh tức giận đến mức nước mắt đang ngập ở khóe mắt, kiềm nén bức bối thật lâu mới nói, “Trình Diệc Nhiên, tên khốn kiếp, tôi hận anh!”

Trình Diệc Nhiên nghe được lời của Mạnh Ảnh, cũng có gì đó ngăn ở cổ họng, hận không thể đưa tay từ trong điện thoại ra bóp chết cô, cô lại còn nói cô hận anh! Cô hận anh?! Sao cô có thể hận

anh! Sao lại có thể!

Anh phát điên cầm điện thoại đang nói ném vào tường. Trong nháy mắt, từng bộ phận của chiếc điện thoại di động văng ra khắp nơi. Có lẽ cảm thấy vẫn chưa hả giận, anh hất hết đồ đạc trên bàn làm việc xuống đất, đưa chân đạp ngã cả bàn làm việc trước mắt.

Đôi mắt đỏ bừng của anh lộ ra lửa giận ngập trời, anh liền mặc áo vest vào, ngay cả áo khoác ngoài cũng không lấy, nhặt chìa khóa xe trên mặt đất, bước nhanh ra khỏi phòng làm việc. Anh đi tới đâu thì nhân viên như nín thở tản ra nhường đường, ngay cả Lý Trí muốn tìm anh để lấy chữ ký cũng biết điều mà trở lại văn phòng mình.

Chương 40. Quá đáng

Khi Trình Diệc Nhiên đến căn hộ của Mạnh Ảnh là lúc cô đang ngủ trưa.

“Cậu là ai?” Sau khi bác Lý mở cửa, hơi kinh ngạc nhìn vẻ mặt giận dữ của người đàn ông đứng trước mặt, gõ cửa mạnh đến như vậy, muốn phá cửa luôn sao?

Nhưng Trình Diệc Nhiên cũng không để ý đến bà, đi thẳng vào trong phòng khách.

“Này! Rốt cuộc cậu là ai? Cậu muốn làm gì?!” Bác Lý vô cùng tức giận, người này thật sự chẳng coi ai ra gì hết.

“Mạnh Ảnh ở đâu?” Trình Diệc Nhiên thấy Mạnh Ảnh không có ở phòng khách, quay người lại nhìn người đang liên tục lăm bằm sau lưng mình, giọng nói cực kỳ lạnh lùng.

“Cô Mạnh đang ngủ trưa, rốt cuộc cậu là ai? Cậu muốn làm cái... Ai, đã nói là cô Mạnh đang ngủ trưa, cậu có chuyện gì đợi cô ấy tỉnh rồi nói!” Bác Lý thấy Trình Diệc Nhiên lại cứ đi về phía phòng ngủ, vội vàng chạy đến cửa phòng ngủ ngăn cản anh.

Trình Diệc Nhiên nhìn xuống người phụ nữ trung niên trước mặt, chau mày, tất nhiên là không có chút kiên nhẫn nào nữa.

Bác Lý không đếm xỉa đến sự phẫn nộ của anh, đứng ở cửa trừng mắt lạnh lùng nhìn anh, một bước cũng không nhường. Bà biết Mạnh Ảnh rất khó ngủ, sáng sớm cô ra ngoài tản bộ rồi về, sắc mặt cực kỳ kém, nói là hơi mệt, liền đi phòng ngủ nghỉ ngơi. Bây giờ Mạnh Ảnh mới ngủ được, sao bà có thể để người khác đánh thức cô được?

“Bác Lý, sao vậy ạ?” Bầu không khí căng thẳng của hai người lập tức tan biến khi Mạnh Ảnh mở cửa ra.

“Đánh thức con sao? Cũng tại người này, không nên gặp con, đã nói là con đang ngủ, cậu ta cũng không nghe.” Bác Lý giận dữ trừng mắt liếc Trình Diệc Nhiên.

“Không sao, bác cứ làm việc đi, con biết anh ta.” Mạnh Ảnh cười gượng gạo với bà, sắc mặt tái nhợt gần như suốt.

Bác Lý thấy thế, cũng đoán được một hai phần mối quan hệ của họ, không nói gì nữa, thở dài một hơi rồi đi phòng tắm giặt quần áo.

Thấy vẻ mặt mệt mỏi và đôi mắt thâm quầng của Mạnh Ảnh, anh biết ngày là cô lại mất ngủ, nhưng đau lòng chỉ tồn tại được một giây đã bị phẫn nộ cắt đứt, nhớ tới những lời cô nói với anh sáng nay, lửa giận trong lòng anh lại hùng hực bốc cháy.

Không đếm xỉa sự phẫn nộ của Trình Diệc Nhiên, Mạnh Ảnh ôm chặt áo choàng ngủ đi vòng qua anh, đi thẳng về phía ghế sofa, rót một ly nước uống.

Uống được một nửa đã bị người khác giật lấy cái ly rồi ném xuống đất, chiếc ly trong suốt chạm vào mặt đất phát ra tiếng vang lạnh lạnh, nước ấm chảy ra khắp sàn gỗ màu nâu.

Mạnh Ảnh nhắm mắt lại, mặt không chút thay đổi hỏi anh, “Anh muốn làm gì?”

Trình Diệc Nhiên nắm chặt cổ tay mảnh khảnh của cô, dùng sức giật ra, lôi cô đến trước mặt mình, trong mắt anh đã tràn đầy vẻ lãnh đạm không quen thuộc với Mạnh Ảnh, “Không phải là cô muốn đi làm thủ tục sao? Không cần đợi đến ngày mai, chúng ta sẽ đi Cục dân chính ngay bây giờ.”

Anh hoàn toàn không để Mạnh Ảnh có cơ hội đi chậm lại, kéo cô đi ra cửa. Từ phòng khách đến cửa nhà, Mạnh Ảnh đụng vào rất nhiều vật gia dụng, đầu đến mức kêu lên vài tiếng. Bác Lý nghe

được tiếng động, khi vội vàng từ phòng tắm đi ra, Mạnh Ảnh và Trình Diệc Nhiên đã đi mất.

Mạnh Ảnh lặng lẽ để mặc anh lôi cô vào thang máy, để mặc anh lôi cô ra khỏi tòa nhà chung cư, để mặc anh nhét cô vào trong xe.

Trong suốt đoạn đường Trình Diệc Nhiên vẫn luôn mím chặt môi, cầm chặt tay lái đến mức tay nổi lên gân xanh.

Tốc độ anh lái xe rất nhanh, Mạnh Ảnh hơi say xe, trong bụng lộn xộn một hồi, đau đốn nhắm mắt lại dựa trên ghế xe. Cô không sợ hãi nữa, nếu cứ như vậy phát sinh tai nạn tử vong thì coi như là giải thoát đi.

Đến Cục dân chính, Trình Diệc Nhiên sắp dừng xe lại, Mạnh Ảnh đã đẩy cửa xe ra ngồi xồm xuống bên lề đường nôn thốc nôn tháo.

Cô nôn đến mức nước mắt giàn giụa, toàn thân mệt lả.

Trình Diệc Nhiên vội vàng xuống xe, ngồi xồm bên cạnh giúp cô vỗ lưng.

Bây giờ Mạnh Ảnh cực kỳ căm ghét anh, cho dù nôn đến mức đào tìm móc phổi, cũng vẫn còn chút lý trí hất tay của anh ra.

Mạnh Ảnh cố nén khó chịu, tìm khăn giấy ướt tự mình lau chùi sạch sẽ, từ từ đứng lên, đi thẳng vào Cục dân chính.

Trình Diệc Nhiên giờ phút này đau lòng đến tột đỉnh, nhìn bước chân như hư không của Mạnh Ảnh, bóng lưng yếu ớt, trong lòng hồi hận đến cực điểm, hoàn toàn quên mất cơn thịnh nộ đến mức muốn giết người của mình ở văn phòng.

Mỗi ngày công việc của người giải quyết thủ tục ly hôn cho các đôi vợ chồng thật sự rất nhiều, họ hoàn toàn không có bất kỳ biểu hiện gì, lạnh lùng nhìn lướt qua hai người họ, đợi họ lấy ra CMND, sổ hộ khẩu, giấy hôn thú, hai tấm hình thẻ mới nhất có kích thước 2 inches như hình chụp passport.

Mạnh Ảnh dừng một chút, thật lâu mới lấy từ trong túi ra CMND và vài tấm hình chụp nhân nhúm của mình, quay người lại nhìn Trình Diệc Nhiên, “Giấy hôn thú, sổ hộ khẩu vẫn ở chỗ của anh, anh có mang đến không?”

Trình Diệc Nhiên im lặng một hồi lâu, “Không có.”

Nhân viên ngồi trong ô cửa thấy hai người họ ngay cả giấy tờ cũng không mang đủ, bực mình phát phát tay với họ, “Mấy người mang đủ giấy tờ rồi lại đến đi, tiếp theo.”

Mạnh Ảnh nhìn Trình Diệc Nhiên, quay mặt đi, “Có CMND cũng không được sao?”

“Mấy người đến đây đùa với tôi hả, không có đầy đủ giấy tờ mà muốn ly hôn! Đừng có cản trở công việc, tiếp theo.” Sự kiên nhẫn của nhân viên đã hết, giọng nói rất bực bội.

Mạnh Ảnh còn muốn hỏi, cặp vợ chồng xếp hàng ở phía sau cũng đã mất kiên nhẫn, “Tôi van cô! Chúng tôi cũng đang đứng chờ đây, đừng làm mất thời gian của chúng tôi!”

Mạnh Ảnh im lặng từ trong hàng đi ra, thì ra đây chính là hôn nhân. Thì ra có nhiều người đổ xô đến đây ly hôn như vậy, e ngại mất thời gian, muộn một phút để lấy được giấy chứng nhận đã ly hôn cũng sẽ làm họ cảm thấy bực bội, vậy thì lúc kết hôn tại sao lại không suy nghĩ cho kỹ càng. Đúng vậy, lúc kết hôn, tại sao cô lại không suy nghĩ cho kỹ càng?! Sớm biết rằng sẽ yêu anh, cô cũng không nên kết hôn làm gì.

Ra khỏi Cục dân chính, Trình Diệc Nhiên vẫn tiếp tục không nhanh không chậm đi theo sau Mạnh Ảnh, sắc mặt của cô tái nhợt, anh lo lắng cô sẽ ngất xỉu bất cứ lúc nào.

Mạnh Ảnh đột ngột xoay người lại, thong thả nói, “Sáng mai 9 giờ tôi đứng đây chờ anh, phiền anh quay về mang theo đầy đủ giấy tờ.”

Nhìn mặt Trình Diệc Nhiên không chút thay đổi, Mạnh Ảnh tự giễu cười cười, “Xin anh nhất định phải nhớ kỹ là mang đủ giấy tờ, tôi tin là chúng ta không ai muốn gặp lại đối phương nhiều lần, sớm giải quyết một chút thì sớm giải thoát nhau thôi.”

Trình Diệc Nhiên không đoán được là tim mình có còn ở trong người mình hay không, vì anh không thể nào khống chế được nó nữa, nó đau đớn vô cùng, như muốn vỡ ra từng mảnh từng mảnh.

Nhìn Mạnh Ảnh đã đi cách anh hơn mười mét, Trình Diệc Nhiên đột nhiên chạy tới giữ chặt cánh tay cô.

Mạnh Ảnh dùng sức thoát ra, nhưng cô thoát không được.

Trình Diệc Nhiên nắm chặt tay cô, kéo tay cô đặt vào vị trí chứa trái tim của mình, đau đớn khẽ nói, “Ảnh nhi, nó sắp chết, em có thể đừng tàn nhẫn với nó như vậy nữa được không?!”

Mạnh Ảnh cười lạnh một tiếng, ngẩng đầu lên nhìn vào mắt anh, nói: “Trình Diệc Nhiên, xin anh đừng giả vờ vô tội. Là anh đang ngủ với tôi sau đó nói muốn tách ra, cũng là anh dẫn tôi tới nơi này, bây giờ anh nói những lời này là có ý gì? Trách tôi quá phối hợp với anh sao?”

Trình Diệc Nhiên cũng biết, Mạnh Ảnh sẽ lại làm anh thương tích đầy mình một lần nữa. Nhìn vẻ mặt dứt khoát cắt đứt quan hệ của cô, Trình Diệc Nhiên mở to mắt, ôm chặt cô vào lòng mình bất chấp cô có gãy gĩa thế nào, nếu như có thể, anh thật sự muốn khảm nạm cô vào lòng mình.

Dần dần cảm thấy Mạnh Ảnh không còn chống cự, nhưng thân thể lại mềm nhũn, Trình Diệc Nhiên lập tức buông cô ra một chút, hai mắt cô nhắm lại, hai tay yếu ớt rũ xuống hai bên.

Trình Diệc Nhiên kinh hoàng phát hiện hạ thân cô chảy ra máu tươi, anh lập tức ôm Mạnh Ảnh đã ngất đi lên xe, dùng tốc độ nhanh nhất đi đến bệnh viện trực thuộc Trình thị.

Chương 41. Em bé

Đến bệnh viện, vẻ mặt của Trình Diệc Nhiên lạnh lẽo nhưng vẫn cẩn thận ẵm Mạnh Ảnh vào khoa phụ sản, dọc đường đi mọi người đều bị khí thế của anh tác động, tự động đứng thành hai hàng nhường đường.

Bác sĩ của bệnh viện hết sức kinh ngạc, số lần ông chủ tự mình đến bệnh viện chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, đừng nói tới chuyện đang vô cùng lo lắng ẵm phu nhân đến, việc này so với về lãnh đạm thường ngày của BOSS khác xa nhau rất nhiều.

Bác sĩ đương nhiên không dám chậm trễ, liền chào đón từ xa.

“Trình tổng, xin ngài dừng bước.”

Nữ bác sĩ thấy Trình Diệc Nhiên cứ như thế đi vào phòng phẫu thuật, lên tiếng ngăn lại anh.

Trình Diệc Nhiên nhìn vẻ mặt không còn chút máu của Mạnh Ảnh, trong lòng đau đớn như bị thất lại, nhưng vẫn nghe theo lời bác sĩ lùi lại, lo lắng ngồi chờ bên ngoài.

Anh nên nhận ra thân thể cô không khỏe từ sớm, sắc mặt của cô lúc ở căn hộ cũng đã không ổn chút nào, nhưng anh lại không thêm chú ý đến vẻ mệt mỏi của cô, lỗi cô đi không chút dè dặt nào.

Anh thật đáng chết.

Thời gian chờ đợi trôi qua quá chậm chạp, mỗi khi anh nghĩ thời gian trôi lâu quá rồi, đồng hồ trên tay lại nhắc nhở anh rằng chỉ mới qua vài phút mà thôi.

Trình BOSS tự mình đến, cả bệnh viện đều bị bao phủ một tầng không khí lạnh lẽo như trong tủ lạnh, nhất là bác sĩ trong khoa phụ sản, ngay cả hô hấp cũng phải dè dặt, y tá lại phải đi đường vòng, cố gắng tránh gặp mặt anh.

Trong toilet y tá xì xào bàn tán, vấn đề chính là các cô bị đả kích nặng, muốn BOSS xuất hiện quả thật khó như lên trời, vậy mà anh lại yêu chiều Trình phu nhân như thế, các cô sẽ ghen chết. Thế nhưng, trước đây chỉ nghĩ là BOSS lớn lãnh đạm, bây giờ lại thấy anh lạnh lẽo như vậy, không dám đến gần anh, tỷ lệ bị thương do đông lạnh rất rất rất lớn, loại sinh vật này nhất định chỉ có thể đứng nhìn từ xa mà thôi.

Rốt cuộc, đèn đỏ phía trên cửa phòng phẫu thuật cũng tắt.

Trình Diệc Nhiên thấy Mạnh Ảnh được y tá đẩy ra. Sắc mặt của cô càng thêm tái nhợt, cả người không còn sức sống. Anh gần như không dám lên tiếng.

“Cô ấy... làm sao rồi?” Cổ họng của Trình Diệc Nhiên có chút tắc nghẽn, lời nói ra khàn khàn rất khác thường.

“Phu nhân có xuất huyết một chút, nhưng đứa trẻ vẫn an toàn. Có thể do phu nhân bị nhiễm lạnh, có dấu hiệu sốt nhẹ, cộng thêm thân thể không ổn lắm, rất suy yếu, nhất định phải được chăm sóc cẩn thận, không được kích động.” Bác sĩ trưởng khoa nhẹ giọng nói ra.

Trình Diệc Nhiên gần như không tin vào lỗ tai của mình, một lát sau mới không chắc chắn hỏi, “Đứa bé? Đứa bé nào?”

“Trình phu nhân đã mang thai hơn 40 ngày, ngài không biết sao?”

Tin tức này như sét đánh ngang tai với Trình Diệc Nhiên, anh chỉ cảm thấy da đầu tê dại. Một lát sau mới bình tĩnh trở lại, vui sướng từ đáy lòng từng chút từng chút lan ra, cuối cùng niềm vui mỹ mãn cũng nổ tung trong lòng khiến anh cảm thấy như đang bay bổng trên không trung. Cô mang thai? Cô

bằng lòng sinh con cho anh sao?! Trình Diệc Nhiên tự nhiên cảm thấy những ngày rồi ren kia của mình thật ngu ngốc.

Anh cúi đầu xuống âu yếm hôn nhẹ lên trán cô, nụ cười trên môi rạng rỡ. Nụ cười rạng ngời này khiến bác sĩ y tá chung quanh hết sững sốt rồi lại sững sờ, thì ra lạnh lùng mà cười tươi lên là như vậy... cứ như cho mọi người hưởng thụ gió xuân ấm áp!

Lúc Mạnh Ảnh tỉnh lại đã là nửa đêm, có lẽ còn hơi đau, vài tiếng rên nhẹ không thể nghe rõ từ trong miệng cô truyền ra. Vậy mà Trình Diệc Nhiên lại nghe được, vội vàng cúi sát vào cô, dịu dàng gọi cô, “Ảnh nhi?”

Mạnh Ảnh chớp chớp hàng mi, từ từ mở mắt ra, gương mặt của Trình Diệc Nhiên được phóng to ở trước mắt cô, khiến cô không thể nhìn rõ vẻ mặt của anh. Cô hơi nghiêng đầu, nhìn kỹ lại mới nhìn rõ ra là anh, giọng khàn khàn hỏi anh, “Sao anh lại ở chỗ này?”

Trình Diệc Nhiên vươn tay vén những sợi tóc dính trên mặt cô, nhẹ nhàng nói: “Em ở đây nên anh cũng ở đây, có gì không đúng sao?”

Mạnh Ảnh nghiêng đầu, trước mắt toàn là màu trắng, cô liền nhận ra mình đang ở trong bệnh viện.

“Tôi... làm sao vậy?” Nhất định là cô đã xảy ra chuyện gì đó, nếu không sao lại có thể nằm viện chứ?

“Em không sao, chẳng qua là do em mệt mỏi, nghỉ ngơi một thời gian sẽ khỏe thôi.” Đôi môi của Trình Diệc Nhiên không thể không nở một nụ cười vui vẻ, giọng nói cực kỳ nhẹ nhàng.

Mạnh Ảnh cử động nhẹ một chút, cảm thấy bụng rất đau. Trong lòng có dự cảm xấu, cô quay đầu, đôi mắt ngân ngấn nước sắp rơi lệ, “Đứa bé... có phải là... có phải là đã...”

Trình Diệc Nhiên thấy cô quan tâm con của họ như vậy, sự buồn bực vì cô không nói cho anh biết cô mang thai đã nhanh chóng tan biến trong lòng anh.

“Đứa bé không sao hết, em đừng lo lắng.” Trình Diệc Nhiên cúi đầu xuống lau đi những giọt lệ ở khóe mắt cô, vỗ nhẹ lên đầu cô trấn an. Đứng dậy lấy điện thoại của Mạnh Ảnh gọi lão quản gia, muốn ông chuẩn bị một ít thức ăn cho phụ nữ mang thai rồi đem tới.

Ở nhà, lão quản gia thấy số điện thoại của Mạnh Ảnh thì nhắc máy ngay, nhưng lại là giọng của Trình Diệc Nhiên, biết được rằng muốn ông chuẩn bị gì đó cho phụ nữ mang thai ăn, trong lòng liền hiểu ngay, vui sướng làm ông hoàn toàn tỉnh ngủ.

Đề điện thoại xuống, Trình Diệc Nhiên đi đến bên giường ngồi xuống, đưa tay nắm chặt bàn tay ở ngoài mền của cô. Mạnh Ảnh biết đứa bé không sao, khẽ thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy anh đang nắm tay mình, cô nhìn anh một cái, mặt không thay đổi rút tay của mình về, đồng thời di chuyển ánh mắt không muốn nhìn anh.

Trình Diệc Nhiên biết cô vẫn còn giận mình, cười dụ dỗ cô, “Anh xin lỗi mà, anh đã sai rồi.”

Mạnh Ảnh không hề muốn chú ý đến anh, muốn xoay người đưa lưng về phía anh, vừa mới cử động liền cảm thấy đau thấu trời xanh.

“Rất đau phải không em?” Trình Diệc Nhiên căng thẳng nhìn Mạnh Ảnh, giọng nói đầy yêu thương, giờ phút này anh hận mình không thể đau đớn thay thế cho cô.

Vì quá đau, Mạnh Ảnh giận dữ trừng mắt liếc anh một cái, “Đồ khốn, tất cả là tại anh.” Lời nói ra không đủ khí thế, nhưng uy quyền trước đây của cô vẫn còn. Trình Diệc Nhiên cảm thấy như mình lại quay về những ngày bị cô áp bức trước kia, nhưng anh thật sự cảm thấy thiếu vắng cảm giác này đã quá lâu, lâu đến mức anh lại thấy thích hưởng thụ nó!

Trình Diệc Nhiên gạt đầu đồng ý, “Ừ, anh là thằng khôn, tất cả đều là lỗi của anh. Em không nên tức giận, coi chừng lại đau.”

Mạnh Ảnh nhớ tới lời nói hành động của anh hôm nay, trong lòng lại tức giận, “Biến, không muốn nhìn thấy anh!”

Trình Diệc Nhiên bị mắng, sắc mặt vẫn như cũ không thay đổi, cười âm áp, “Ừ, anh biến, anh cút. Em đừng tức giận là được.” Trình Diệc Nhiên cẩn thận nhận mình là kẻ có tội, thái độ không thể thấp hơn nữa.

Giúp cô nhét góc mền lại, Trình Diệc Nhiên đi ra ngồi ở cái ghế bên ngoài của phòng bệnh, khẽ bật cười.

Lúc lão quản gia đưa thức ăn đến, thấy Trình Diệc Nhiên đang ngồi cười ngây ngô như vậy, anh điềm đạm như vậy quá khác biệt so với ngày thường, lão quản gia dường như cũng bị nhiễm nụ cười của anh, cười nói: “Chúc mừng cậu chủ.”

Trình Diệc Nhiên thấy lão quản gia đã đến, nhận hộp giữ nhiệt trong tay ông, mỉm cười và vỗ nhẹ vào vai ông, “Bác về nghỉ ngơi đi, có việc gì con lại báo cho bác.”

Lão quản gia vừa mừng vừa lo, một gương mặt già nua tràn đầy cảm động.

Lúc Trình Diệc Nhiên đi vào phòng bệnh, Mạnh Ảnh đã ngủ thiếp đi. Trình Diệc Nhiên nhẹ nhàng để hộp giữ nhiệt lên bàn, cúi người xuống hôn lên đôi môi cô.

Ảnh nhi, anh sẽ làm hết tất cả những gì anh có thể làm, anh sẽ hết lòng yêu thương Mẹ con em.

Chương 42. Cưng chiều

“Muốn ăn trái cây không? Nho hay chuối tiêu?” Trình Diệc Nhiên rút khăn giấy lau sạch khóe miệng của cô, cầm lấy chén canh trong tay cô.

Mạnh Ảnh hất tay anh ra, giọng nhàn nhạt, “Trình Diệc Nhiên, anh không cần đi làm sao?”

Trình Diệc Nhiên cũng không giận, thấy cô không trả lời câu hỏi của anh, tự mình thay cô quyết định chọn nho, anh còn nhớ cô hơi thích ăn nho. Với tay cầm lấy một chùm nho, lấy nho lột sạch vỏ rồi đưa đến bên miệng cô, “Không cần, bây giờ em chính là công tác lớn nhất của anh.”

Mạnh Ảnh quay mặt đi, từ chối mở miệng, giọng nói vẫn rất lạnh lùng như cũ, “Anh đã nói tôi uống xong canh thì đi mà.”

Trình Diệc Nhiên mỉm cười cúi sát vào mặt cô, thậm chí môi cũng nhẹ nhàng hôn cô một chút, “Vừa rồi cũng không hứa gì nên không thể nói là không giữ lời được.”

Mạnh Ảnh tức giận đẩy anh một cái, người này sao lại có thể không biết xấu hổ đến mức này chứ?

“Này! Trình Diệc Nhiên, tôi cảnh cáo anh đừng có được đằng chân lân đằng đầu!”

Trình Diệc Nhiên nhân cơ hội lấy nho nhét vào miệng cô, hoàn toàn lờ đi sự lạnh lùng của cô, vẫn giữ nụ cười như cũ, “Vợ à, không nên kích động, coi chừng con trai anh đau.”

Mạnh Ảnh lập tức nuốt nho trong miệng, tức giận nói, “Con trai anh? Tưởng tượng hay quá! Chờ tôi xuất viện rồi chúng ta nhanh chóng đi làm thủ tục, tôi còn nhớ ngày hôm đó anh nóng vội không kiềm chế được xông vào nhà tôi nhất quyết muốn mang tôi đi làm thủ tục mà, đừng giả vờ là không có chuyện gì xảy ra.” Cô luôn thấy khó chịu với hành động và lời nói của Trình Diệc Nhiên ngày đó, từ trước đến nay anh đều cưng chiều cô, nhưng ngày hôm đó anh lại dám đối với cô như vậy, quả thật đúng là anh tạo phản mà!

Trình Diệc Nhiên tự động bỏ qua lời cô, anh biết là cô rất khó chiều, cũng biết tính tình của phụ nữ mang thai sẽ không dễ chịu, cho nên anh mỉm cười nhìn cô cố tình gây sự. Đợi cô âm ỉ đủ rồi, anh lại bắt đầu tiếp tục kế hoạch vỗ béo của mình, thừa dịp bất ngờ đưa nho đã lột sạch vỏ nhét vào miệng cô.

Mạnh Ảnh quả thật không nói nổi với anh, người này thật lì lợm, bất kể là cô đuổi anh như thế nào, kích động anh ra sao, anh cũng không quan tâm, thậm chí bắt đầu chơi xỏ lá. Mạnh Ảnh cảm thấy trước mắt là một mảnh đồng nghẹt mây đen, ép cô không thở nổi. Trình Diệc Nhiên trước kia không phải như vậy.

Cô thật sự rất tức giận, cũng thật sự không muốn nhìn thấy anh, nhưng anh không thèm đếm xỉa gì đến cảm nhận của cô, một ngày 24 tiếng đồng hồ canh chừng ở bên giường cô, cho dù cô nói gì anh cũng làm như không hề nghe thấy, cố chấp ép cô uống các loại soup, lừa gạt cô ăn các loại thực phẩm dinh dưỡng. Mạnh Ảnh không biết phải làm sao, rõ ràng là bản thân thật sự rất đau, rõ ràng là bản thân thật sự rất khổ sở, nhưng anh hoàn toàn không chút phản ứng gì, cứ xem như là cô cố tình gây sự. Cô thật sự cảm thấy uất ức của mình vô ích quá, gây sự với anh cảm giác cứ như đâm vào bông vải, dùng sức lực cũng vô ích.

“Điều đó hả, ai nói muốn làm thủ tục, dù sao anh không từng nói ra nha.” Trình Diệc Nhiên lại có thể chơi xấu trắng trợn như vậy, nhìn cứ như là 100% vô tội.

Mạnh Ảnh hơi ghen ở ngực, nói không ra lời, giận đến mức dùng sức đánh anh. Sao anh lại có

thể như vậy, sao anh lại có thể cho là không có chuyện gì như vậy, sao lại có thể dễ dàng gộp tất cả đau thương của cô lại như vậy?

Trình Diệc Nhiên sợ cô kiềm nén quá sẽ không ổn, dịu dàng vỗ lưng cho cô dễ thở, mặc cho cô đánh anh, dù sao sức lực của cô cũng không mạnh, đánh lên người cũng không thấy đau đớn gì. Không phải là anh không biết cô khó chịu bao nhiêu, mà là anh biết vấn đề này họ không thể mở lời, vì có quá nhiều đau đớn ở bên trong, cô cũng có mà anh cũng có, một khi mở lời, họ sẽ không thể thoát khỏi mà càng sa lầy sâu hơn. Về chuyện cô có giúp Dương Kỳ Ngôn hay không, về lý do cô muốn ly hôn, anh cũng không muốn thảo luận với cô thêm lần nào nữa, cô mà đau lòng thì anh sẽ càng đau lòng hơn!

Mạnh Ảnh hô hấp trở lại bình thường, dùng sức giật tay mình từ trong tay anh ra, tức giận nói: “Anh muốn giận thì giận tôi đi, phụ nữ mang thai tức giận rất tốt với thai nhi, cho nên anh cứ việc tức giận với tôi!”

Trình Diệc Nhiên cũng sợ cô tức giận khiến thân thể không khỏe, cực kỳ dịu dàng nói: “Bình tĩnh một chút đừng nóng nảy, không nên tức giận, anh thật sự biết sai rồi mà.”

Được rồi, bây giờ Trình Diệc Nhiên tự hạ mình còn hơn là việc nhục nhã mất nước, thậm chí là chuyện nhượng lãnh thổ đền tiền bồi thường, ngay cả Mạnh Ảnh cũng lần đầu thấy anh “biết co biết giãn” như vậy. Nếu như cấp dưới của anh trông thấy thì thật sự không biết rằng sẽ có cảm tưởng gì nữa, lúc này Trình Diệc Nhiên làm gì còn giữ được vẻ uy nghiêm chứ.

Vốn đang có uất ức lớn như trời, nhìn anh nhượng bộ mọi thứ như vậy, cô thật sự không tìm được cơ hội gây sự nào, tức giận cỡ nào cũng từ từ biến mất. Mạnh Ảnh rất buồn bực, cho nên về mặt lạnh lùng hừ một tiếng, lại nằm xuống đắp mền đưa lưng về phía anh.

Trình Diệc Nhiên thấy cô buồn bực, cũng biết bây giờ không thể lại chọc cô tức nữa. Đi vào toilet rửa tay xong đi ra, yên lặng ngồi một bên xem tạp chí, thỉnh thoảng ngẩng lên nhìn người nào đó không được tự nhiên lăm lăm đang nằm trên giường.

Mạnh Ảnh dù sao vẫn không ngủ được, trong lòng buồn bực muốn chết, nằm trên giường một hồi, nghe được anh lại còn thanh thoi xem tạp chí, ngồi bật dậy, cảm tức nói: “Anh, đi mua nội y cho tôi đi.”

Yêu cầu như vậy rất đáng sợ, tạp chí trong tay Trình Diệc Nhiên mém tí rơi xuống đất.

Mạnh Ảnh thấy anh như vậy trong lòng có chút thư thái, nhìn anh vẫn ngồi trên ghế sofa không nhúc nhích, Mạnh Ảnh thở dài một hơi, chậm chậm nói: “Tôi không phải cố ý làm khó dễ anh, bây giờ là giai đoạn đặc biệt, đồ trước đây đều mặc không vừa nữa.” Bụng và... ngực của cô càng ngày càng thay đổi, mấy bộ nội y trước đây của cô thật sự hơi nhỏ rồi.

Trình Diệc Nhiên một lát sau mới bình tĩnh lại, đóng tạp chí. Bước đến bên giường của cô, hai tay chống ở hai bên thân thể cô, đầu gần như chạm vào cô, đôi môi lúc khép lúc mở giống như lướt qua má cô, dùng âm thanh chỉ có hai người họ mới có thể nghe rõ được chậm rãi cười nói, “Muốn mua cỡ bao nhiêu? Hửm?”

Bây giờ Mạnh Ảnh mới cảm thấy có chút xấu hổ, đỏ mặt tránh đi ánh mắt của anh, nhìn chăm chăm vào đĩa trái cây trên bàn.

Trình Diệc Nhiên thấy cô đáng yêu như vậy, hôn lên gò má đỏ ửng của cô một nụ hôn, thanh âm trầm thấp nói, “Anh rất vui lòng phục vụ cho em, nhưng em không nói, anh thật sự không biết phải mua cỡ bao nhiêu, mua sai rồi em lại trách anh.” Giọng điệu muốn có nghiêm túc bao nhiêu thì có bấy nhiêu.

Mạnh Ảnh nổi giận, đây nhất định là trêu ghẹo trắng trợn mà, đôi mắt gần như muốn phun ra lửa, từng chữ từng chữ nói: “Trình, Diệc, Nhiên.”

Trình Diệc Nhiên thấy mặt cô thật sự muốn biến sắc, nhanh chóng hôn lên má cô một cái, “Được rồi, đừng tức giận, anh đây liền đi mua cho em.”

Thấy Trình Diệc Nhiên đi ra, Mạnh Ảnh mới dịp được kích động của mình một chút. Cô hy vọng anh đối xử tốt với cô, tốt nhất là tốt đến ngàn y trăm thuận, nhưng cô không muốn trong trường hợp như thế này, anh không đề cập tới những chuyện trước đây, nhưng những chuyện đó cũng không phải không đề cập tới nghĩa là không tồn tại, chuyện anh và người phụ nữ kia anh cũng không nói tới, mà chuyện này cũng không có nghĩa là cô có thể quên được. Mạnh Ảnh nhớ rõ khi anh nói rằng tách nhau ra thì bản thân đau đớn như bị xé rách từng mảnh, nhưng bây giờ cái gì anh cũng làm như chưa từng xảy ra, làm sao có thể như vậy được?! Sao có thể như vậy được chứ?!

Chương 43. Hòa bình

“Lão đại, ở đây còn một phần tài liệu chưa ký tên!” Lưu Tử Ngạo một bước từ xa đến chắn ở cửa thang máy, kịp thời ngăn cản Trình Diệc Nhiên sắp bước vào. Đành chịu thôi, gần đây Trình Diệc Nhiên luôn đi về rất sớm, một đồng tài liệu công ty chờ anh ký tên, nếu như chờ anh ta đi chắc anh đây có thể phải tự mình đến nhà họ Trình một chuyến.

Trình Diệc Nhiên quay lại nhìn anh một cái, thấy anh vẫn không có ý định tránh ra, cuối cùng vẫn là vẻ mặt không chút biểu hiện gì nhận lấy tài liệu.

Nhanh chóng xem sơ qua một lần, Trình Diệc Nhiên khép lại tài liệu rồi đưa cho Lưu Tử Ngạo.

“Ê, lão đại, sao cậu không ký tên? Không mang bút hả?” Lưu Tử Ngạo từ trong túi áo vest lấy ra một cây bút có vẻ có giá trị xa xỉ đưa cho Trình Diệc Nhiên.

“Sau này chúng ta cũng không cần đặc biệt nhắm vào Dương thị.” Trình Diệc Nhiên dùng đôi mắt lạnh lạnh nhìn lướt qua vẻ mặt hoang mang tốt độ của Lưu Tử Ngạo, cũng không cầm lấy bút của anh, âm thanh trong trẻo lạnh nhạt tiếp tục nói: “Nói với Nhu Quân là cậu ta đừng nghỉ phép quá lâu, nên trở lại đi.”

Lưu Tử Ngạo nhìn cửa thang máy khép lại, im lặng cầm tài liệu trở về văn phòng mình, đến nửa đường tự nhiên cảm thấy tài liệu mật này ở một phút trước đã là thứ không đáng một đồng, quyết định tiện tay ném vào thùng rác bên hành lang. Cuối cùng lão đại cũng nghĩ thông suốt rồi, thật ra độ sức với một đối thủ có thực lực tương đương cho tới bây giờ cũng không phải là một chuyện khôn khéo gì, chỉ là họ đã quen đi theo anh, nếu anh nói muốn đối phó với Dương thị, thì họ sẽ toàn lực ứng phó, cũng không phải là mù quáng, cũng không phải là không quyết đoán, chỉ vì người nói lời này là Trình Diệc Nhiên, là người duy nhất họ có thể tin tưởng và nghe theo Trình Diệc Nhiên.

Trình Diệc Nhiên suy nghĩ rất kỹ, Mạnh Ảnh sớm hay muộn cũng là Mẹ của con anh, anh không muốn làm tiếp bất cứ chuyện gì khiến cô buồn. Anh thật sự không ưa Dương Kỳ Ngôn, nhưng nói cho cùng hẳn cũng là bại tướng dưới tay mình, người cuối cùng có được Ảnh nhi là Trình Diệc Nhiên anh đây, không phải là Dương Kỳ Ngôn hẳn ta. Anh thừa nhận rằng mình không thể quên quá khứ giữa Ảnh nhi và hẳn, nhưng anh còn rất nhiều thời gian ở bên Ảnh nhi và con để tạo nên những kỷ niệm của chính họ. Anh nhìn Mạnh Ảnh từng ngày từng ngày khỏe mạnh mang thai con của anh, anh đã cảm thấy mình có thể không tính toán gì với toàn bộ quá khứ của cô, dù cô làm cái gì, anh đã từng nói, anh sẽ tha thứ cho cô. Vậy nên anh thuyết phục bản thân từ bỏ đấu đá với Dương Kỳ Ngôn, quá khứ kia giữa hẳn ta và Ảnh nhi đã qua, cũng không thể quay lại được, mà bản thân anh cũng cần phải chặt đứt liên hệ giữa cả hai, Ảnh nhi nhớ về tình cũ, mình gây sự với hẳn ta, chắc chắn Ảnh nhi càng nghiêng về phía hẳn, vậy nên anh không thể cùng hẳn dây dưa trong kinh doanh, anh sẽ không để cho tên của Dương Kỳ Ngôn lại xuất hiện trong cuộc sống hiện nay của họ.

Mạnh Ảnh đã xuất viện, nhưng cô không muốn cùng anh về nhà, Trình Diệc Nhiên liền mỗi ngày đi tới chỗ cô trình diện, để tăng thêm thời gian ở bên nhau nên anh phải luôn đi sớm. Có lẽ đã hiểu được thấu đáo, những ngày qua trong lòng Trình Diệc Nhiên không còn nặng nề nữa.

Bác Lý gần đây đã quen với sự tồn tại của Trình Diệc Nhiên, bà cũng nhìn ra được Trình Diệc Nhiên rất tốt với Mạnh Ảnh, cũng không còn biểu hiện vẻ mặt không ưa anh nữa. Ngược lại, bà luôn khuyên Mạnh Ảnh từng chút từng chút, không cần phải gây sự với anh quá nhiều. Mấy hôm nay biểu hiện của Trình Diệc Nhiên rất nhiều tiến bộ, đã hoàn toàn thu phục bác Lý khó tính.

Mạnh Ảnh luôn biểu hiện cái vẻ không nói không rằng, đối với Trình Diệc Nhiên cứ thích là kêu đến hét đi, nói sai một câu liền trở mặt. Đôi lúc ngay cả bác Lý cũng thấy không được, con bé này trước kia rõ ràng là người có tri thức hiểu lễ nghĩa mà, sao bây giờ lại ngang bướng kén chọn như vậy?! Bác Lý đương nhiên không hề biết được bản tính trước đây của Mạnh Ảnh, Mạnh Ảnh ở trước mặt Trình Diệc Nhiên đã quen ngang ngược bướng bỉnh, trước đây đã vậy, bây giờ còn hơn như vậy nữa. Nhưng cái kinh gây khó dễ cho Trình Diệc Nhiên như vậy, bất kể Mạnh Ảnh có cố tình sinh sự thế nào anh vẫn luôn chiều ý cô, nếu có đòi hỏi thái quá cũng chỉ cau mày mà thôi, tiếp đó là hoàn toàn đồng ý.

“Diệc Nhiên, chẳng phải hôm qua em đã nói là anh đừng đến chỗ em nữa rồi sao?” Mạnh Ảnh đang ngồi trên giường đọc sách, thấy Trình Diệc Nhiên đẩy cửa đi vào, có chút giận dữ nhìn anh. Chẳng phải bác Lý cũng không thích anh sao, sao lại mở cửa cho anh, hơn nữa còn để anh đi vào phòng ngủ của mình?

Trình Diệc Nhiên điềm đạm cười cười, lại bên giường ngồi cạnh cô, cầm lấy sách của cô, thuận tiện nhìn bìa sách một chút rồi nhìn số trang cô đang đọc, cau mày nói, “Coi sách lâu như vậy không mỏi mắt sao?”

Mạnh Ảnh trợn mắt, đưa tay giật lấy sách, “Ai cần anh lo!”

Trình Diệc Nhiên cười nhẹ, “Àm ỉ với anh lâu như vậy không thấy mệt người sao?”

Mạnh Ảnh cười giễu một tiếng, im lặng ngồi cách anh xa một chút.

Khoảng cách xa như vậy làm Trình Diệc Nhiên tự nhiên thấy bất mãn, đến gần cô, mạnh mẽ ôm cô vào lòng mình, đầu tựa vào mái tóc của cô, nhắm mắt hít thật sâu mùi hương trên tóc cô một hơi, lầm bầm nói: “Cùng anh về nhà đi, em biết rất rõ là anh không yên tâm để em và con ở bên ngoài, rốt cuộc là em đang không vui chuyện gì? Em muốn cái gì gây khó dễ cho anh cũng không phải là không thể, nhưng em phải cho anh một cơ hội sửa đổi đúng không?”

Mạnh Ảnh trong ngực anh giãy giụa muốn xuống, cô còn không có ý định tha thứ cho anh, anh không chủ động nhận ra ngọn nguồn sai phạm của mình, thì cô kiên quyết không quan tâm tới anh nữa.

“Đừng động!” Trình Diệc Nhiên thấp giọng la cô, Mạnh Ảnh không nghe vẫn muốn giãy giụa, Trình Diệc Nhiên khẽ sát vào tai cô nói nhỏ: “Em mà cử động nữa, anh cũng không thể bảo đảm sẽ không làm gì đó với em đâu.”

Thật ra Mạnh Ảnh cũng cảm thấy sự thay đổi ở anh, yên lặng ngồi trên đùi anh không nhúc nhích, nhưng mặt mày cô có cảm giác như sắp bị đốt cháy.

Trình Diệc Nhiên tận hưởng giờ khắc rất ấm áp này, siết chặt cánh tay, đầu tựa vào cổ cô, môi lướt chậm chậm trên làn da cô.

Mạnh Ảnh cứng đờ trong một giây, cảm thấy mỗi tắc da tắc thịt trên người đều run rẩy, khẽ rụt thân thể lại tránh những đụng chạm của anh.

Nhưng Trình Diệc Nhiên đã thật lâu không chạm vào cô, cộng thêm sự tự chủ của anh ở trước mặt cô từ trước đến nay không hề có. Anh lại siết chặt cánh tay một lần nữa, môi hướng tới nơi mình tha thiết mong ước hôn lên.

Mạnh Ảnh từ chối tiếp nhận, anh lại kiên trì hôn lên cánh môi của cô, cũng không vội vàng tìm đến nơi ẩm ướt anh muốn chạm vào từ lâu. Mạnh Ảnh tránh trái né phải, lại càng làm anh càng khát vọng sâu hơn. Trình Diệc Nhiên ôm cả hai vai cô từ từ đè cô ngã xuống giường, Mạnh Ảnh hoàn toàn mất đi quyền chủ động, cô muốn thét lên, nhưng lại sợ bác Lý ở ngoài biết họ đang làm “chuyện xấu” gì, đành phải dùng sức véo thịt trên cánh tay anh.

Trình Diệc Nhiên bị đau, tóm lấy đôi tay thành thạo của cô ngăn lại, cúi đầu xuống hôn môi cô một lần nữa.

Kỹ thuật hôn của anh vẫn luôn là bậc nhất, dần dần sự phòng ngự của Mạnh Ảnh cũng tan rã, tay vô lực buông lỏng trên giường, đôi mắt cũng từ từ nhắm lại.

Trình Diệc Nhiên biết rằng bây giờ cô đã không phản kháng, lưỡi nhẹ nhàng khéo léo trượt vào bên trong đôi môi thơm khê mở của cô, ở thời khắc giao hòa kia cả hai đều thỏa mãn khê thở dài.

Trình Diệc Nhiên như đang khê hôn một bảo bối trân ái nhất, luôn cẩn thận lại đầy mê hoặc, Mạnh Ảnh hoàn toàn rơi vào trong sự dịu dàng của anh, không thể tự giải thoát.

Vừa hôn xong, hai người có chút thở dốc, Trình Diệc Nhiên lo lắng áp đến bên cô, trở mình nghiêng người lấy tay chống đầu nhìn cô, tay kia dịu dàng vén những sợi tóc vờn trên má cô.

Mạnh Ảnh ổn định hô hấp rồi loạn, chạm tay vào khuôn mặt nóng bừng, tay kia hướng đến da của Trình Diệc Nhiên xoay một vòng 360 độ, “Ai cho anh... em?!”

Trình Diệc Nhiên cười bắt lấy bàn tay không an phận của cô, đưa một tay ra ôm trọn cả eo cô, kê sát vào bên tai cô nói: “Với em, đến bây giờ anh vẫn không thể kìm lòng được.”

Chương 44. Thay đổi

Cấp dưới mới báo cáo một nửa, vẻ mặt của Dương Kỳ Ngôn không chút thay đổi ra hiệu cho người đó không cần nói nữa.

Cuộc họp bắt đầu chưa đến 20 phút, Dương Kỳ Ngôn đã không còn chút kiên nhẫn nào nữa, nhàn nhạt mở miệng, “Hôm nay tới đây thôi, tan họp.”

Từ trước đến nay Dương Kỳ Ngôn làm chuyện gì cũng đến nơi đến chốn, cho ngừng cuộc họp giữa chừng như hôm nay rất ít khi xảy ra, nhiều quản lý cấp cao còn nhớ ngoại trừ một lần xảy ra ở sáu năm trước, chỉ một lần đó thôi. Mọi người đều hiểu rõ ý tứ nên không cần phải suy đoán, lập tức không lên tiếng, im lặng thu dọn đồ đạc của mình rồi đi ra, lúc bước ra thư ký còn khẽ đóng cửa văn phòng lại, trả lại không gian cho Dương Kỳ Ngôn.

Dương Kỳ Ngôn lấy ra một gói thuốc lá từ túi quần, mở hộp lấy một điếu ngậm vào miệng rồi châm lửa.

Một làn khói mờ mờ rất nhỏ bay lên không trung, Dương Kỳ Ngôn cắn đầu lọc hít một hơi thật sâu, một hồi lâu mới từ từ thả khói ra, cảnh vật trước mắt lập tức mờ nhạt. Dương Kỳ Ngôn hiếm khi hút thuốc, những năm tháng có Mạnh Ảnh ở bên anh cũng không hút điếu nào, anh không thích những thứ này, kể cả rượu. Nhiều lúc, cho dù phải dự tiệc xã giao, anh cũng rất ít hút thuốc, đôi lúc chỉ đốt lên rồi cũng kẹp giữa ngón tay để nó tàn hết. Về phần rượu, anh chỉ uống một ít, là người thừa kế của Dương thị, rất ít người mời rượu anh nếu không cần thiết, không thì cho tới bây giờ anh cũng chưa uống giọt rượu nào. Nhưng hiện tại, anh cảm thấy nhất định anh phải tìm chuyện gì đó để làm, chẳng hạn như hút thuốc.

Trình Diệc Nhiên lại rút lại toàn bộ kế hoạch, rốt cuộc là hắn ta muốn làm gì?

Dương Kỳ Ngôn không thích bị động, Trình Diệc Nhiên bất ngờ rút hết tất cả những sắp đặt, hoàn toàn không đối phó với Dương thị nữa. Ván bài của anh đã chuẩn bị tốt, đang chờ đến cuộc đấu cuối cùng, chỉ thiếu một bước cuối nữa thôi là có thể biết được thắng thua. Nhưng đối phương lại không có sự đồng ý của anh đã đơn phương tuyên bố không chơi nữa. Dương Kỳ Ngôn cảm thấy mình càng ngày càng không hiểu được Trình Diệc Nhiên, từ trước đến nay hắn ta không đưa người khác vào chỗ chết thì không bỏ qua, vậy mà lần này hắn lại im hơi lặng tiếng thu tay. Dương Kỳ Ngôn không thích cảm giác bị mất kiểm soát này, anh có thói quen phải nắm giữ tất cả mọi thứ trong tay, tự nhiên mọi thứ không nằm trong dự liệu của anh, anh rất không thoải mái.

Dương Kỳ Ngôn lại rút ra một điếu khác, anh hơi bức bối. Anh nhớ Dương Tĩnh như vô tình nhắc tới, Mạnh Ảnh mang thai.

Cô mang thai, cô thật sự mang thai. Dương Kỳ Ngôn không biết giờ phút này làm sao để làm tan biến đi nỗi đau, chỉ cảm thấy thế giới của mình u ám một mảng, cũng tìm không được ánh sáng nữa.

Dương Kỳ Ngôn lấy điện thoại di động, do dự thật lâu, cuối cùng vẫn quyết định gọi điện cho cô.

Mạnh Ảnh hình như đang ngủ, giọng nói có chút uể oải, “À lô?”

Dương Kỳ Ngôn nhếch môi đẹp, im lặng cười cười, “Đang ngủ sao?”

“Ah... Dạ.” Mạnh Ảnh có chút ngại ngùng, mờ hồ trả lời anh.

“Buổi trưa có thời gian không?” Dương Kỳ Ngôn có thể tưởng tượng ra dáng vẻ xấu hổ của Mạnh Ảnh bây giờ, trước đây ở trước mặt anh cô cũng như vậy.

“Có a, có chuyện gì sao?” Mạnh Ảnh cảm thấy rất lạ, Dương Kỳ Ngôn lại trở nên điềm điềm như vậy.

“Muốn mời em ăn cơm, anh ở Tần Ký chờ em.”

Mạnh Ảnh cúp điện thoại thật lâu vẫn còn rơi vào trạng thái mơ màng. Dương Kỳ Ngôn lại có thể điềm điềm với cô như vậy, anh chưa bao giờ là người ôn hòa, hơn nữa còn đang nói chuyện với cô. Tạm thời không nghĩ ra dụng ý của anh, Mạnh Ảnh liền không nghĩ nữa, nhưng thật ra cô cũng có chuyện muốn nói với anh.

Mạnh Ảnh đứng lên rửa mặt, tìm y phục thay, lúc đứng ở chỗ thay giày trước cửa nhà, bác Lý nghe thấy có tiếng động, từ phòng bếp đi ra, “Bây giờ con muốn đi đâu? Cũng sắp tới giờ cơm rồi.”

Mạnh Ảnh thay xong giày, quay lại giải thích với bác Lý: “Có người bạn mời con ăn cơm, cơm trưa sẽ không ăn ở nhà, bác cứ ăn đi ạ.”

“Vậy con cẩn thận một chút a.”

“Dạ, con đi đây.” Mạnh Ảnh cầm lấy túi xách để trên tủ giày, quay lại vẫy vẫy tay với bác Lý rồi đóng cửa lại đi ra ngoài.

Lúc Mạnh Ảnh đến nhà hàng, Dương Kỳ Ngôn đã chờ ở đó, ánh sáng chiều chiếu toàn bộ lên người anh, nhưng dù cảnh tượng ấm áp như vậy, Mạnh Ảnh vẫn có thể nhìn thấy anh đau thương.

Thấy cô đến, Dương Kỳ Ngôn đứng dậy lịch sự kéo ghế ra cho cô.

“Cảm ơn.” Mạnh Ảnh ngồi vào chỗ của mình, mỉm cười nói cảm ơn anh.

Dương Kỳ Ngôn nhìn cô một chút, khẽ nhếch môi, gọi nhân viên phục vụ tới, nhận thực đơn từ tay nhân viên, hòa nhã nói: “Muốn ăn cái gì?”

Mạnh Ảnh đẩy thực đơn anh đưa, “Anh quyết định đi, em không sao hết.” Thật ra cô không có cảm giác ngon miệng, cho nên ăn cái gì cũng không quan trọng.

Dương Kỳ Ngôn nhướn mày, “Chẳng phải là em đang mang thai sao, không có gì không thể ăn sao?”

Mạnh Ảnh há hốc mồm, sau đó cúi đầu, ngón tay vô thức cầm lấy cái ly trên bàn uống một hớp nước. Một hồi lâu ngẩng đầu, thấy Dương Kỳ Ngôn vẫn còn đang mỉm cười nhìn cô, có vẻ đang chờ đợi ý kiến của cô. Mạnh Ảnh ấp úng mở miệng: “Cua, ba ba, rau sam, sơn tra, hạt ý dĩ hay những thứ giống vậy đều không ăn.”

Dương Kỳ Ngôn nghe vậy, gật gật đầu, lưu loát nói tên món ăn với nhân viên phục vụ.

“Gần đây có khỏe không?” Thái độ Dương Kỳ Ngôn rất khác thường, ôn hòa quá mức.

Mạnh Ảnh nhàn nhạt nói: “Cũng không tệ lắm, còn anh?”

Dương Kỳ Ngôn cũng không trả lời vấn đề của cô, dựa vào lưng ghế, “Ba của em đầu tư cho Dương thị, là em yêu cầu sao?”

Nghe vậy, Mạnh Ảnh giật mình ngẩng đầu lên, “Ông ấy đầu tư cho anh?!”

Dương Kỳ Ngôn không thể phân biệt cô kinh ngạc thật hay giả, cười đến mức lãnh đạm: “Sao vậy, em không biết sao?!” Trong giọng nói mang đậm vị trêu tức.

Mạnh Ảnh rũ mắt xuống, khẽ nói: “Ừ, em không biết.”

Cô không phải không biết chuyện âm ỉ rối rắm giữa Dương thị và Trình thị, nhưng cô chọn cách không quan tâm, vì cô phát hiện mình yêu Trình Diệc Nhiên, tự nhiên sẽ hiểu, có một số việc cô không thể tham gia vào.

Nhưng Ba của cô lại...

Mạnh Ảnh ngăn chặn nỗi đau trong lòng, một hồi lâu mới nhìn thẳng vào mắt Dương Kỳ Ngôn, “Cho dù anh có tin hay không, em chỉ muốn nói, em chưa từng làm.”

Dương Kỳ Ngôn không biết lúc mình nghe cô nói như vậy nên khổ sở hay vui vẻ, cuối cùng tất cả tâm tình phức tạp đều hóa thành một nụ cười như có như không.

Mạnh Ảnh không cảm nhận được hương vị ngon lành gì của số thức ăn trên bàn, chỉ mong bữa cơm này nhanh kết thúc. Có lẽ cô vốn không nên đến đây. Cô tính đây sẽ là lần cuối cùng cô gặp anh, cô còn tính nói cho anh biết, cô rất yêu Trình Diệc Nhiên, chuyện chia tay với anh cô thật sự rất xin lỗi. Nhưng ở bầu không khí như bây giờ cũng không thích hợp để nói gì hết, cô chuẩn bị cho tốt một lý do thoái thác cũng bị rồi đến tan thành mây khói.

Dương Kỳ Ngôn ăn không nhiều lắm, nhìn Mạnh Ảnh cúi đầu ăn cơm, Dương Kỳ Ngôn suy nghĩ một chút, vẫn mở miệng nói: “Em giấu tôi chuyện gì? Hoặc có thể nói là em và Ba của em giấu tôi chuyện gì?”

Đôi đũa trong tay Mạnh Ảnh thiếu chút nữa rơi xuống, nhưng cô cũng giả vờ như không biết gì hết, “Em không có, em nghĩ Ba của em cũng không có.”

Dương Kỳ Ngôn cười lạnh một tiếng, “Được rồi, cứ coi như các người không có đi, vậy thì em giải thích một chút xem, động cơ Ba của em đầu tư cho Dương thị là gì?”

Mạnh Ảnh uống một hớp nước, trấn định nói, “Có lẽ ông ấy là cảm thấy công ty của các anh có tiềm năng lớn, anh cũng biết, ông ấy xem tài như mạng.”

Dương Kỳ Ngôn giống như vừa nghe được chuyện hài, cười nhếch môi, “Xem tài như mạng? Thật là một lý do chính đáng! Nhưng nếu ông ta trực tiếp đầu tư cho Trình thị chẳng phải đỡ mất công hơn sao? Sao phải bỏ gần trăm triệu?”

Mạnh Ảnh hơi khó chịu, cả buổi mới hít sâu một hơi nói: “Ai biết được chứ, biết đâu ông ấy điên rồi.”

Nói dứt lời, trên bàn ăn bắt đầu rơi vào không khí im lặng khó xử, Mạnh Ảnh nhẫn nhịn, nhưng vẫn không chịu nổi đứng lên, “Em ăn no rồi, cảm ơn anh bữa trưa, hẹn gặp lại!”

Nhìn bóng lưng Mạnh Ảnh gần như đang chạy trốn, Dương Kỳ Ngôn khó chịu nở nụ cười, cảnh đau buồn trước mắt hai người họ đã xuất hiện từ lúc nào? Có thể nhìn ra được là cô thật sự yêu Trình Diệc Nhiên, trước đây cô từng nói, mang thai vì người mình yêu là một việc rất hạnh phúc.

Nhưng Mạnh Ảnh ơi, em nói với tôi như thế nào đây?

Chương 45. Thì ra là

“Ba có ý gì? Ba rút cuộc là có ý gì?!” Mạnh Ảnh đưa tất cả văn kiện trên bàn làm việc xuống đất, đôi mắt như phóng hỏa nhìn Mạnh Hoành Nghiệp ngồi phía sau bàn.

Mạnh Hoành Nghiệp dựa vào thành ghế, uống một ngụm trà, cau mày, “Con cuồng cuồng chạy tới như vậy là muốn làm gì?”

Cuồng cuồng? Mạnh Ảnh tức giận đến mức hai mắt đỏ bừng, hai tay chống lên bàn, thân thể nghiêng về phía trước, nhìn ông, “Ba không cần phải giả vờ không biết nữa! Ba đầu tư cho Dương Kỳ Ngôn, Ba lại có thể đầu tư anh ấy! Ba đã nói sẽ không tiếp xúc anh ấy, Ba rõ ràng đã nói như vậy!!”

Khi Mạnh Ảnh hét lên những lời này, trong hốc mắt dường như đã ẩm ướt.

Mạnh Hoành Nghiệp nghiêm túc đặt mạnh tách trà xuống mặt bàn, nước trà trong tách tràn ra hơn một nửa, men theo mặt bàn chảy đến tay của Mạnh Ảnh, nước trà ấm nóng, nhưng Mạnh Ảnh chỉ cảm thấy thâm tâm lạnh lẽo.

“Vô liêm sỉ! Chuyện ta muốn làm thì phải khai báo với cô sao? Có đứa con nào nói chuyện với Ba như cô sao?!” Mạnh Hoành Nghiệp dường như còn tức giận hơn cả cô, giọng nói hết sức nghiêm khắc.

Trong lòng Mạnh Ảnh liên tục xuất hiện bi thương, đau lòng nhìn ông, “Bây giờ ông mới nhớ tới ông là của Ba của tôi sao, lúc trước thì ông đã đi nơi nào rồi?! Tôi có từng nói với ông là ông không cần phải đụng tới Dương Kỳ Ngôn hay chưa?!”

Mạnh Hoành Nghiệp chỉ vào cửa, nhìn Mạnh Ảnh, lớn tiếng quát cô, “Câm miệng! Bây giờ lập tức cút đi!”

Mạnh Ảnh nhẫn nhịn nhưng nước mắt vẫn vỡ vụn thành hàng, cô lấy tay quẹt mạnh đi, “Tôi biến, tôi cút! Dù sao người ông yêu thương cũng không phải là tôi, tôi cút là được!”

Mạnh Ảnh dùng sức đập mạnh cửa văn phòng, đôi mắt đỏ gay chạy đi.

Thấy Mạnh Ảnh chạy ra, thư ký ở ngoài lập tức đứng lên, thắc mắc nói: “Cô Mạnh?”

Mạnh Ảnh cũng không thèm nhìn cô thư ký một cái, tiếp tục chạy ra.

Bên ngoài rất lạnh, mặt của Mạnh Ảnh bị gió rét thổi trúng làm đau. Gọi một chiếc taxi rồi ngồi vào, Mạnh Ảnh lạnh lùng nói với tài xế: “Đến cao ốc Trình thị.”

Lúc Mạnh Ảnh đến Trình thị, Trình Diệc Nhiên còn đang họp, cô đẩy cửa phòng họp ra, đứng ở cửa im lặng nhìn Trình Diệc Nhiên.

Tất cả mọi người trong phòng họp đem ánh mắt nghi hoặc hướng về phía Mạnh Ảnh. Trình Diệc Nhiên cau mày, phát tay ý bảo tan họp.

Trình Diệc Nhiên đi tới cửa, kéo cô quay về phòng làm việc.

“Sao lại đến đây? Tay sao lại lạnh như vậy?” Trình Diệc Nhiên kéo cô ngồi trên ghế sofa, lo lắng nhìn hốc mắt hồng hồng của cô, tiện tay cầm remote chỉnh nhiệt độ máy lạnh lên cao.

Mạnh Ảnh nghiêng người ôm lấy anh, mặt chôn ở trong ngực anh.

Trình Diệc Nhiên ôm cô, đưa tay vỗ nhẹ lên lưng cô, ôn nhu nói, “Làm sao vậy? Ai chọc giận em rồi?”

“Diệc Nhiên, ông ấy lại có thể bảo em cút đi.”

“Ai?”

“Ba của em.”

Trình Diệc Nhiên đau lòng ôm chặt cô, “Vì sao?”

Mạnh Ảnh im lặng một hồi lâu, khẽ nói, “Bởi vì em biết ông ấy đầu tư cho Dương Kỳ Ngôn, em đi tìm ông ấy tranh luận.”

Trình Diệc Nhiên dừng một giây, lập tức cười cười, “Không sao mà, chồng của em có thể lấy một địch trăm.” Thì ra là anh thật sự đã hiểu lầm, cô cùng với chuyện đầu tư này hoàn toàn không liên quan, cảm giác trái tim bị bóp nghẹn của Trình Diệc Nhiên rốt cuộc cũng biến mất.

Mạnh Ảnh cười một tiếng, nắm quyền nện cho anh một cái, “Tự đại!”

Trình Diệc Nhiên cảm quả đấm của cô, nhe răng cười một tiếng, “Phe anh thật sự mạnh mà.”

Mạnh Ảnh mặc anh nắm tay của mình, lại nằm úp sấp trên ngực anh lần nữa, rú mi nói, “Có một chuyện em muốn nói cho anh biết.”

Trình Diệc Nhiên nghiêm mặt nói: “Ừ, em nói đi.”

“Trước kia em có nói với anh, Ba của em ở bên ngoài bao dưỡng phụ nữ khác. Người đàn bà kia và ông ấy có một đứa con, nói cách khác, em cũng không phải là đứa con duy nhất của ông ấy.”

Trình Diệc Nhiên có chút giật mình, “Cho nên?”

“Chuyện này em cũng chỉ biết được ở mấy năm gần đây, lúc ấy chỉ cảm thấy bầu trời như sụp đổ xuống, sao ông ấy có thể làm ra chuyện này với Mẹ em và em như vậy chứ?”

Mạnh Ảnh có chút khó khăn tiếp tục nói: “Con của người đàn bà kia lớn hơn em 6 tuổi, em sinh ra sau khi ông ấy và Mẹ kết hôn được 6 năm. Lúc ấy Mẹ biết rõ không còn cách nào xoay chuyển được chồng mình, nên mới yêu cầu ông ấy cho bà một đứa bé. Nói cách khác, em sinh ra vốn không phải là mong đợi của ông ấy, ông ấy không thương em.”

Trình Diệc Nhiên biết được bí mật này, cảm xúc phập phồng, cũng không biết phải an ủi cô như thế nào mới tốt, chỉ lặng lẽ ôm cô.

Mạnh Ảnh dừng lại một chút, nói tiếp, “Đó cũng không phải là chuyện tệ nhất, tệ nhất chính là, con của người đàn bà kia chính là Dương Kỳ Ngôn.”

Trình Diệc Nhiên quá mức kinh hãi, hoàn toàn mất đi ngôn ngữ. Không trách được cô nói là cô tự nguyện lấy anh, thì ra là như vậy, cô muốn Dương Kỳ Ngôn hoàn toàn hết hy vọng, trong thời gian ngắn nhất.

Mạnh Ảnh chưa từng muốn nói ra chuyện này, không phải là ai cũng có thể坦然 nhiên nói cho người khác biết, cô đã từng yêu anh trai cùng Cha khác Mẹ của mình. Chuyện này Dương Kỳ Ngôn vẫn chưa biết, Mạnh Hoành Nghiệp biết được chuyện giữa cô và Dương Kỳ Ngôn, tìm được cô rồi chính miệng nói cho cô biết, lúc ấy cô chỉ cảm thấy tuyệt vọng. Chẳng trách lúc trước ông liên tục muốn ép cô gả cho Trình Diệc Nhiên, ông cũng không muốn giải thích dài dòng với cô, thậm chí cũng chẳng buồn an ủi, chỉ nói cho cô biết chân tướng rồi rời đi, để lại một mình cô khóc đến thương tâm khổ sở.

Lúc đó cô rất hận Mạnh Hoành Nghiệp, ông chọn cách tổn thương cô, chứ không tổn thương đến con trai của ông và người đàn bà kia, tuy rằng cô cũng không muốn Dương Kỳ Ngôn đau lòng, nhưng Mạnh Hoành Nghiệp lại chọn cách làm tổn thương cô nặng nề, ông cũng là Ba của cô, ông lại có thể tỏ ra không hề quan tâm đến cô như vậy. Cô đã gặp rất nhiều đả kích, trước mặt Dương Kỳ Ngôn thì cô là một cô gái bội bạc, trước mặt Ba cô thì cô là một người có thể bị vứt bỏ bất cứ lúc nào, trước mặt mình thì cô là một cô gái thiếu chút nữa làm trái với luân lý đạo thường. Những thứ này khiến cô không thể thở nổi, cô vô cùng căm ghét Mạnh Hoành Nghiệp, ông bóp chết hạnh phúc của cô, cũng khiến cho cô mỗi ngày bị vùi lấp trong vòng xoáy làm trái ngược với đạo lý, những ngày đó cô

như bị phát điên.

Trình Diệc Nhiên thấy cô đau khổ như vậy, giơ tay lên lau đi những giọt nước mắt đọng nơi khóe mắt của cô, “Chuyện đã qua thì đừng nên nhắc lại nữa, ngoan nào.”

“Em cũng không muốn nhắc lại những chuyện này, nhưng ông ấy không buông tha cho em, ông ấy bảo vệ con trai thật tốt, biết rõ anh và Dương Kỳ Ngôn không hợp nhau, lại dùng tiền giúp anh ấy, như vậy sẽ khiến cho Dương Kỳ Ngôn dễ dàng phát hiện ra bí mật này, đến lúc đó chúng ta làm sao mà tự giải quyết đây? Em đã tổn thương anh ấy một lần, không thể để anh ấy lại tổn thương một lần nữa, anh ấy là người vô tội. Nhưng Ba của em dường như muốn thừa nhận anh ấy.”

Trình Diệc Nhiên khổ sở nói: “Em vẫn còn thương hấn sao?”

Mạnh Ảnh ngẩng đầu nhìn anh, thét to: “Sao anh có thể nói như vậy?! Em không có!”

Cô đã không còn thương Dương Kỳ Ngôn, người cô yêu là Trình Diệc Nhiên, điểm này cô rất rõ ràng.

“Vậy vì sao em còn lo lắng hấn bị tổn thương?”

“Bởi vì lúc trước em đã làm tổn thương anh ấy, em cảm thấy rất áy náy, không hi vọng anh ấy bị thêm lần nữa. Hơn nữa nếu như Ba của em thừa nhận Dương Kỳ Ngôn, vậy thì Mẹ của em sẽ bị đặt ở nơi nào? Bà ở nơi chín tuổi cũng không yên lòng, chuyện này quá điên rồ, em muốn ngăn cản ông ấy. Em không hy vọng ông ấy thực hiện được, ông ấy muốn để cho Dương Kỳ Ngôn biết rõ ông ấy là Ba của anh ấy, mặc kệ Dương Kỳ Ngôn có thừa nhận ông hay không, có khó thừa nhận hay không, ông vẫn muốn nói, như vậy trong lòng Dương Kỳ Ngôn dù ít dù nhiều gì cũng vẫn có ông ấy, anh xem, ông ấy yêu thương Dương Kỳ Ngôn bao nhiêu là ích kỷ! Nhưng em không thể khoan dung như vậy, em rất đồ kị!”

“Không nên nghĩ như vậy, coi chừng ảnh hưởng đến con.” Trình Diệc Nhiên thấy cô kích động như vậy, ôn nhu khuyên cô.

Mạnh Ảnh lại lắc lắc đầu, “Anh sẽ không hiểu được, em nhất định không muốn Ba được toại nguyện, không phải chỉ vì Dương Kỳ Ngôn hay Mẹ của em, mà là vì chính mình, ông ấy không được đối xử với em như vậy. Bỏ qua khoảng thời gian giữa em với Dương Kỳ Ngôn kia không nói đến, thật ra trong thâm tâm em đôi khi đối mặt với Dương Kỳ Ngôn thì có một chút hận ý, anh ấy vốn không nên xuất hiện, anh ấy là minh chứng cho sự phản bội của Ba đối với Mẹ. Ba của em rất thương anh ấy, cũng không yêu thương em, em cũng là con của ông ấy, sao ông ấy có thể nặng bên này nhẹ bên kia như vậy?”

Có lẽ là kích động quá lớn, Mạnh Ảnh nói chuyện không chút mạch lạc, suy nghĩ có chút hỗn loạn. Cô nhìn Trình Diệc Nhiên, từ từ cúi đầu, “Em cũng không biết nên nói như thế nào, nếu em chưa bao giờ biết Dương Kỳ Ngôn, như vậy bây giờ em với anh ấy thậm chí sẽ hận nhau, nhưng lại em biết anh ấy, cho nên loại cảm giác này rất khó xử, một mặt em rất áy náy, một mặt em lại rất oán hận. Anh ấy cướp đi tình yêu thương vốn nên thuộc về em, nhưng em lại không thật sự ghét anh ấy, nhiều lúc em muốn đền bù tổn thất cho anh ấy. Khoảng thời gian vừa kết hôn với anh là em luôn nghĩ đến những chuyện này mỗi ngày, em đã gần như phát điên, vì vậy mỗi đêm đều mất ngủ.”

“Đừng nói nữa, đều đã qua, bây giờ em rất tốt. Bây giờ em có con của chúng ta, chúng ta và những chuyện kia đã rất xa vời, chúng ta sẽ được hạnh phúc.” Trình Diệc Nhiên nhẹ giọng trấn an cô.

Mạnh Ảnh nhắm mắt lại, im lặng thật lâu, mới từ từ mở miệng, “Diệc Nhiên, gặp anh là chuyện tốt đẹp nhất trong cuộc đời em, em yêu anh.”

Lời thổ lộ quá đột ngột như vậy, Trình Diệc Nhiên lại bị kinh hãi một lần nữa, sau khi định thần lại thần trí chậm chạp, ôn nhu nói, “Ừ, anh biết rồi, anh cũng yêu em.”

“Diệc Nhiên, em thật sự yêu anh, nếu không sẽ không muốn vì anh mà sinh con, bởi vì làm một sinh mạng không được mong đợi rất đáng thương.” Mạnh Ảnh lo sợ anh không tin, nhìn anh nghiêm túc nói.

“Anh tin tưởng em, chỉ cần em nói anh liền tin. Hơn nữa, anh đảm bảo với em, con của chúng ta sẽ là đứa trẻ hạnh phúc nhất trên thế giới, bởi vì anh cùng Mẹ của nó đều rất yêu rất thương nó.”

Chương 46. Bể tan

Tâm trạng của Mạnh Ảnh không ổn định, Trình Diệc Nhiên chắc chắn là không làm việc rồi, ở văn phòng đổ dành cô một cách nhẫn nại.

Mạnh Ảnh từ từ bình tĩnh lại, uống một ngụm nước lớn, đứng dậy nói: “Được rồi, em phải đi về đây.”

Trình Diệc Nhiên cầm lấy áo khoác, tay đặt trên vai cô, vừa ôm cô đi ra ngoài vừa nói: “Được, chúng ta đi thôi.”

Mạnh Ảnh nắm lấy tay anh, dừng bước, “Em tự đi về được rồi.”

Trình Diệc Nhiên nhe răng cười, “Chúng ta cùng về.”

“Em nói là tự em về được rồi, anh bận rộn nhiều việc mà.” Sự yếu đuối ngắn ngủi của Mạnh Ảnh chỉ có ở một giờ trước, bây giờ đã bình tĩnh trở lại.

Thay đổi nhanh thật! Nếu không phải Trình Diệc Nhiên vẫn luôn tỉnh táo, thì có lẽ anh sẽ nghĩ rằng lời thổ lộ tình cảm vừa nãy của cô chỉ là do anh tưởng tượng ra.

Bây giờ Trình Diệc Nhiên làm gì còn tâm tư mà làm việc, được thổ lộ tình cảm song song với việc cảm thấy sự mâu thuẫn với tình địch đã giảm xuống vì sự mâu thuẫn đó không còn quan trọng nữa, trong lòng đã lâu chưa được vui vẻ thoải mái như vậy, hiện tại chỉ muốn về nhà để hưởng thụ sự ấm áp của gia đình mà thôi.

“Công ty đã không có việc gì rồi, chúng ta đi thôi.”

Mạnh Ảnh vẫn không đi, nhíu mày nói: “Em nhớ lúc nãy anh đang có cuộc họp mà.”

“Anh nói không có việc thì chính là không có mà, chúng ta về nhà đi.” Dù sao đi nữa Trình Diệc Nhiên cũng sẽ không chịu ở lại trong văn phòng đâu, tay anh như quán lên người Mạnh Ảnh, cô hất tay anh vừa mới đặt lên người cô ra.

Tự nhiên Mạnh Ảnh rất hiểu biết, rõ ràng đã bảo anh lấy công việc làm trọng. Trình Diệc Nhiên mặc kệ, tiếp tục ôm cô đi ra ngoài.

Nhận viên ở ngoài hết sức kinh ngạc khi nhìn thấy vẻ mặt hớn hờ của BOSS, nếu như họ nhớ không lầm thì bây giờ là mùa đông đúng không?! Hơn nữa người kia rõ ràng là ông chủ của mình mà, chắc là họ đang ở ngoài trái đất trên một hành tinh lạ, nếu không thì làm sao họ có thể nhìn thấy một người mặt lạnh nhiều năm nay lại tươi cười được chứ?

Đương nhiên Trình Diệc Nhiên sẽ không biết về mặt bình tĩnh của các nhân viên, thật ra trong lòng đã sớm hiện ra những đợt sóng to gió lớn, tự ý ôm lấy Mạnh Ảnh với vẻ mặt lạnh lùng đi ra ngoài.

Đưa Mạnh Ảnh về nơi cô ở, Trình Diệc Nhiên đi theo cô vào phòng ngủ, Mạnh Ảnh quay người lại nhìn anh, “Em muốn đi ngủ, anh vào đây làm gì?”

Trình Diệc Nhiên đóng cửa phòng ngủ lại, đi đến và ôm cô từ phía sau, nhẹ nhàng tựa cằm mình lên vai cô, “Ảnh nhi, anh như đang nằm mơ vậy, em thật sự cũng yêu lại anh.”

“Này, Trình Diệc Nhiên, anh nói xong chưa, em hỏi anh, người phụ nữ đó là ai?!” Mạnh Ảnh đột nhiên nhớ đến người phụ nữ mà cô đã nhìn thấy hai lần, lửa giận vụt một cái bốc lên, đẩy anh ra một cái.

Trình Diệc Nhiên nhìn đôi tay trống trơn, có chút mù mờ, “Người phụ nữ nào?”

“Anh còn giả điên!” Mạnh Ảnh cầm lấy gối trên giường ném thẳng về phía anh.

Trình Diệc Nhiên vừa né qua một bên để tránh, vừa bước nhanh tới ôm lấy cô, không cho cô

động đậy, “Nè, Ảnh nhi, em cẩn thận kéo làm đau con anh!”

Mạnh Ảnh giãy giụa tứ tung, nhưng Trình Diệc Nhiên ôm cô thật chặt làm cô không thoát được, bực bội dùng sức giẫm lên chân anh một đạp.

Trình Diệc Nhiên đau qua nên buông cô ra, cau mày nhìn cô, “Này, em cẩn thận một chút chứ.” Anh thật sự lo cô sẽ bị động thai, chân có đau hay không là chuyện nhỏ.

Mạnh Ảnh hừ một tiếng, ngồi lên giường, “Anh còn biết em đang mang thai con của anh sao?! Khi anh lén lút gặp người khác như vậy thì có nghĩ đến Mẹ con em không?”

Trình Diệc Nhiên theo cô ngồi xuống, nghiêm mặt hỏi: “Sao em có thể vu tội cho anh trước mặt con của anh như vậy?”

Mạnh Ảnh nhéo một cái lên cánh tay anh, “Em vu tội cho anh? Em đã tận mắt nhìn thấy!”

Trình Diệc Nhiên đau đớn thở dốc, nhưng không dám thu cánh tay lại, chịu đau đớn nói: “Nói cho anh biết, em đã thấy những gì?”

“Lần đầu tiên là ở công ty anh, cô ta nắm lấy cánh tay của anh, là lúc em đem cơn tới đến cho anh, được rồi, chẳng phải anh luôn có tính sạch sẽ sao? Tại sao anh lại cho phép cô ta chạm vào anh? Anh và cô ta rất thân thiết phải không?” Mạnh Ảnh nghĩ, quan hệ giữa hai người họ chắc chắn không bình thường, nếu không thì làm sao anh lại để người lạ chạm tay vào người mình chứ, vừa nghĩ đến đó, Mạnh Ảnh xuống tay càng mạnh hơn.

Câu hỏi thật sự rất khó giải thích, suy nghĩ một lúc trong khi chịu đựng đau đớn, anh mới mở miệng: “Cô ta tới tỏ tình, anh đã cự tuyệt cô ta rồi.”

Mạnh Ảnh nói lỏng tay một chút, “Được lần này tạm tha cho anh, nhưng vẫn còn một lần nữa, em ở nhà hàng thấy hai người các anh cùng nhau ăn trưa, giải thích chuyện này sao đây, hả?”

Trình Diệc Nhiên thầm than mình không có số may mắn, hai lần đều bị cô bắt gặp, cười khổ nói: “Ảnh nhi, em đang lo lắng chuyện gì? Anh làm sao có thể có quan hệ với cô ta, hầu hạ em cũng đủ làm trái tim anh suy kiệt rồi, làm sao còn dư lòng mà tiếp nhận thêm người khác nữa.”

Mạnh Ảnh hạ tay xuống, ngờ vực hỏi: “Anh và cô ta thật sự không có quan hệ gì?”

“Không hề có.”

“Được rồi, em có thể tin anh.” Mạnh Ảnh thấy anh cũng không giống như đang nói dối, buông anh ra, mở chăn ra rồi nằm vào trong, chuẩn bị đi ngủ.

Trình Diệc Nhiên cũng nhanh chóng chui vào chăn nằm bên cạnh cô, nâng một tay kéo cô vào lòng, vòng ôm được lấp đầy khiến Trình Diệc Nhiên cảm thấy rất hài lòng thư thái, thật tuyệt.

Mạnh Ảnh vừa nãy thật sự là mạnh mẽ chống với anh chân chân giả giả mà nháo trứ, nỗi đau trong lòng rốt cuộc vẫn chưa tan biết hết, im lặng vươn tay ôm lấy thắt lưng của Trình Diệc Nhiên, từ từ nhắm mắt lại rồi nhẹ giọng hỏi anh, “Vì sao Ba em không thương em?”

Trình Diệc Nhiên lại hôn lên môi cô, “Ông ấy không yêu thương em, thì anh yêu.”

Mạnh Ảnh mím mím môi, nhưng vẫn không cười nổi, ánh mắt lại ngán lẹ, “Nhưng em vẫn hy vọng ông ấy thương em.”

Trình Diệc Nhiên cũng không biết nên nói gì vào lúc này, anh không phải là người giỏi an ủi, nhiều lúc anh cảm thấy rõ ràng là sự an ủi thật sự không có hiệu quả, im lặng cả buổi anh vẫn cảm thấy mình cần phải nói điều gì đó, “Anh không nghĩ ông ấy không thương em, dù sao đi nữa cũng là máu mủ ruột rà. Lúc chúng ta kết hôn, ông ấy còn đặc biệt yêu cầu anh phải đối xử tốt với em vô điều kiện.”

Mạnh Ảnh hít hít mũi, lắc lắc đầu, nhất định không chịu mở mắt, cô sợ khi mở mắt thì nước mắt sẽ chảy ra ngoài, trầm giọng nói, “Anh không cần nói đỡ cho ông ấy, em chỉ biết là ông ấy không

thương em. Trước đây em luôn ra vẻ như không quan tâm, em ra vẻ như em cũng không thương ông ấy, ra vẻ như ông ấy đối với em có cũng như không, nhưng thực chất tất cả chỉ là giả mà thôi. Anh biết không, hồi bé em đã rất mong chờ ông ấy về nhà, lâu lắm ông ấy mới về một lần, lúc đó em thật sự rất vui, ngày ông ấy về, em thậm chí chỉ muốn bay về nhà sau giờ tan học mà thôi. Nhưng ông ấy không thương em, ông ấy không bao giờ thân thiết với em, khi đó em hơi sợ ông ấy, cũng không dám liều mạng làm nũng với ông ấy, chỉ cần được ở bên ông ấy, ông ấy muốn lấy cái gì em sẽ nhanh chóng đem tới.”

Mạnh Ảnh dựa sát vào Trình Diệc Nhiên, tiếp tục nói: “Em vẫn nghĩ rằng ông ấy là một người lạnh lùng, ai ngờ ông ấy lại rất tốt với Dương Kỳ Ngôn, em là một cô con gái, cũng nhỏ hơn Dương Kỳ Ngôn, đúng ra ông ấy nên thương yêu em nhiều hơn chứ? Nhưng tại sao ông ấy lại đối xử với em như vậy?”

Trình Diệc Nhiên biết mối bất hòa giữa Mạnh Ảnh và Mạnh Hoành Nghiệp, nhưng không biết mọi chuyện lại như thế này, anh ôm chặt cô, “Được rồi, đừng nghĩ đến những chuyện không thoải mái, em cũng sắp làm Mẹ rồi, còn khóc nữa!”

Mạnh Ảnh cười tự giễu, “Anh có cảm thấy em còn rất trẻ con không? Rõ ràng đã là người lớn rồi, nhưng vẫn còn ươn bướng đòi hỏi tình thương của Ba?”

“Không đâu.”

Chương 47. Vui vẻ

Trình Diệc Nhiên nói mãi theo mãi cuối cùng cũng khuyên được Mạnh Ảnh chuyển về nhà ở. Có lẽ là do mang thai, Mạnh Ảnh thật sự mập lên một chút, trông thấy thần sắc khá tốt.

Phần lớn công việc Trình Diệc Nhiên đều đem về nhà làm, thỉnh thoảng ra khỏi thư phòng đi nhìn vợ yêu một tí.

Trong nhà có nữ chủ nhân, không khí tốt lên rất nhiều, không còn vắng vẻ như trước, vì lúc trước khi Trình Diệc Nhiên ăn cơm xong liền trở về phòng, trong phòng khách không còn chút sức sống. Bây giờ thì không như vậy, Mạnh Ảnh đã quay về, đôi khi đứng ở ban công đọc sách, thỉnh thoảng ở phòng khách xem TV, người giúp việc có chuyện gì cũng sẽ hỏi ý cô, cả nhà họ Trình phủ đầy không khí ấm áp bên trong.

Mà vẻ mặt của Trình Diệc Nhiên cũng ôn hòa rất nhiều, đối mặt với tất cả mọi bất bẻ của Mạnh Ảnh, anh cũng chỉ mỉm cười trả lời, ngoan ngoãn phục tùng.

Mạnh Ảnh vẫn tiếp tục thuê bác Lý, chăm sóc cho Mạnh Ảnh, sau nhiều năm trưởng thành như vậy, cô cảm thấy bác Lý là bậc trưởng bối thật sự quan tâm đến cô.

Trình Diệc Nhiên vẫn giữ được tâm trạng vui vẻ, dù đang ở công ty.

Những dự án trong tay Lý Trí đều được xử lý rất tốt, có lẽ Hà Nhu Quân sẽ quay về công ty ngay, mà gần đây tâm trạng của Trình Diệc Nhiên vui vẻ hiếm thấy, Lý Trí quyết định thừa dịp này xin nghỉ phép. Mặc dù ngày lâm bồn dự tính của Lâm Du còn rất lâu, nhưng phải lợi dụng đúng thời điểm, anh định đưa cô đi Australia dưỡng thai, cô không thích mùa đông, nơi đó bây giờ là mùa hè, chắc là cô sẽ thích, gần đây bận rộn chuyện của Dương thị nên thời gian anh dành cho cô không nhiều.

Trình Diệc Nhiên liếc nhìn Lý Trí đang ngồi thành thoi trên ghế sofa đọc báo, lấy bút ký tên lên đơn xin nghỉ phép, đây nắp bút lại rồi tiện tay ném nó sang một bên, “Ba tháng? Cái kiểu xin nghỉ này của ông cũng chỉ có tôi dám phê chuẩn.” Ngụ ý là về sau ông phải bán mạng cho tôi nhiều vào!

Lý Trí lãnh đạm cười, “Bán mạng cho ông nhiều năm như vậy, xin nghỉ ba tháng là ông đã lời rồi.”

Trình Diệc Nhiên chau mày, phát phát tay, “Được rồi, ông đi đi, ở đây tôi rất bận nên sẽ không ra sân bay tiễn ông đâu.”

Lý Trí cầm đơn xin nghỉ phép, khi đẩy cửa đi ra ngoài, đúng lúc gặp Hà Nhu Quân đến báo cáo với Trình Diệc Nhiên.

“Đã lâu không gặp, Nhu Quân.” Mới nghĩ tới chuyện tương lai ba tháng nữa cậu ta phải ở công ty một mình rồi làm trâu làm ngựa, vẻ mặt của Lý Trí lại càng vui vẻ hơn.

Hà Nhu Quân bị vẻ mặt ôn hòa của Lý Trí làm cho hoảng sợ, trực giác trong lòng cho thấy anh ta có âm mưu gì đó. Nhưng trên mặt vẫn cố nặn ra nụ cười miễn cưỡng, “À, đã lâu không gặp.”

Lý Trí mỉm cười vỗ vỗ vai anh, xoay người đi vào thang máy.

“Đến rồi sao? Ngồi đi.” Thấy Hà Nhu Quân đi vào, Trình Diệc Nhiên đứng dậy rót cho cậu một ly rượu vang đỏ.

Hà Nhu Quân nhàn hạ dựa vào ghế sofa, nhận lấy ly rượu từ từ nhắm nháp. A, rượu này quả thật là cực phẩm.

“Lão đại, Lý Trí tới làm gì?” Trực giác của Hà Nhu Quân thấy Lý Trí hôm nay ôn hòa quá mức, tất có âm mưu. Nhấp một ngụm rượu, Hà Nhu Quân thuận miệng hỏi.

Trình Diệc Nhiên cũng rót cho mình một ly, ngửi rượu, thờ ơ nói, “Xin nghỉ.”

Hà Nhu Quân suy nghĩ hai chữ này, một hồi lâu mới sột sệt hỏi: “Bao lâu?” Chỉ mong không phải như anh nghĩ, Lý đen tối lần này xin nghỉ phép, anh có linh cảm là sẽ rất lâu.

Trình Diệc Nhiên khoe miệng hiện lên một nụ cười, chậm rãi nhâm nhi rượu vang, “Không lâu lắm.”

Hà Nhu Quân thở phào nhẹ nhõm.

“... Cũng cỡ ba tháng.” Trình Diệc Nhiên nhàn nhạt nói bỏ sung cho xong.

“Phụt!” Tất cả rượu trong miệng rượu Hà Nhu Quân phun hết ra ghế sofa cao cấp bằng da thật của Trình Diệc Nhiên.

Chúa ơi, ba tháng? Đây là họ muốn hợp tác làm anh mệt đến chết sao?! Lý Trí xin nghỉ phép, vậy thì công việc của anh ta chẳng phải là muốn anh tiếp nhận hay sao? Tại sao hỏi đó anh lại giữa chừng xin nghỉ phép chứ?

Trình Diệc Nhiên cảm thấy Hà Nhu Quân đã lấy lòng anh thành công, vậy nên không có ý định truy cứu việc cậu làm dơ ghế sofa bằng da thật trắng tinh của mình.

Hà Nhu Quân giãy nảy như người sắp chết, “Loại yêu cầu vô lý này, lão đại anh chắc là không đồng ý a, anh ấy muốn là được à.”

Xoay xoay ly rượu trong tay, chất lỏng màu đỏ xoay từng vòng theo thành ly, Trình Diệc Nhiên đuổi ngón trở lắc vài cái, “Anh đồng ý.”

“Lão đại, em không ở đây một tháng, rốt cuộc là anh bị phù thủy sao?!” Chuyện rồi rắc vậy mà cũng phê chuẩn!! Lúc anh không ở đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy chứ?

Hà Nhu Quân hết sức chán nản, lã chã chực khóc.

Trình Diệc Nhiên vui vẻ, đặt ly rượu một bên trên bàn, nghiêng người sát vào Hà Nhu Quân, “Sẽ tăng thêm tiền lương cho cậu, cậu khổ sở cái gì chứ!”

Hà Nhu Quân kêu rên một tiếng, sau đó ai oán liếc qua Trình Diệc Nhiên, phát hiện mình không có đủ dũng khí đánh lại anh, im lặng đẩy cửa đi ra ngoài. Trong lòng gào thét: Tiểu gia tôi không quan tâm chút tiền đó nha!! Tiểu gia tôi có cả đồng tiền nha!!

Lâm Du cảm thấy đi ra ngoài một chuyến muốn đem theo nhiều thứ quá, cô đi qua nhìn người giúp việc thu dọn vài thứ một chút, nhưng sao cô vẫn cảm thấy chưa đủ.

Lâm Du đã mang thai hơn 7 tháng, cả người cử động hết sức bất tiện.

“Em muốn lấy cái gì? Để anh.” Lý Trí vừa vào phòng ngủ liền thấy Lâm Du nhón chân lấy đồ, tim muốn ngừng đập một giây, bước nhanh đi tới từ phía sau ôm cô, giọng nói không chút bình tĩnh nào.

Lâm Du nghe thấy tiếng ông chồng nhà mình, miệng nở một nụ cười dịu dàng, yên tâm lui về phía sau tựa vào lồng ngực rộng lớn của anh.

“Em muốn lấy máy cạo râu cho anh, cái kia trong phòng tắm cái bị hư rồi.” Anh chỉ luôn dùng hiệu máy cạo râu này, Lâm Du lo là lúc ở Australia sẽ không mua được, anh dùng những hiệu khác lại không thuận tay.

Lý Trí lướt qua cô, nhẹ nhàng cầm lấy máy cạo râu trong hộp xuống, kéo cô đến bên giường ngồi xuống, dịu dàng cảnh cáo cô, “Về sau không cần phải làm những việc nguy hiểm như vậy nữa, em làm thêm mấy lần nữa anh sẽ lên cơn đau tim mất.”

Lâm Du rất thích được anh lo lắng, lấy máy cạo râu từ trong tay anh, cười nói: “Biết rồi mà. Lúc này là em không chú ý, lần sau sẽ không như vậy nữa.”

Lý Trí nhìn cái vali to trên mặt đất, cau mày nói: “Sao em mang nhiều đồ như vậy? Chúng ta có thể qua đó mua mà.”

“Thật ra cũng không nhiều lắm, chỉ có mấy bộ quần áo của em và anh, cùng với ít được phẩm hàng ngày thôi.” Lúc đó cô thấy cái vali to như vậy cũng cảm thấy nhiều đồ quá, nhưng khi cô kiểm tra lại thì lại thấy đồ mang theo không nhiều lắm, mà khi thấy ít thì cô lại thêm cái này cái kia vào.

Lý Trí thấy cô muốn cúi xuống mở vali ra bỏ mấy cạo râu vào, lập tức ngồi xổm xuống lấy đồ từ tay cô, mở vali ra bỏ vào. Đóng vali lại xong mà anh vẫn chưa đứng lên, quỳ một gối trên đất, vươn tay ra nắm lấy tay Lâm Du, rất lo lắng nói ra: “Lý phu nhân, sau này em muốn làm chuyện gì thì làm ơn trực tiếp nói với anh một tiếng, anh rất lo khi thấy em cứ như vậy, em vì anh mà suy nghĩ một chút, có được không?”

Lâm Du phát ra tiếng cười vui vẻ, đưa tay ra nhéo nhéo mặt anh, “Biết rồi, biết rồi, anh cứ hay căng thẳng như vậy!”

Lý Trí thấy cô cứ nghĩ là không có gì đáng lo như vậy, rất bực mình. Nhưng thật khó mà nói được gì, thấy cô cười rục rờ như vậy, cũng không tranh luận gì với cô, sau này lúc nào anh cũng ở bên cô là được rồi, ai bảo mình chính là người làm cho cô hoài thai chứ?

Chương 48. Tốt đẹp

Cuối cùng mùa xuân cũng đến, hoa lá cỏ cây đang sinh trưởng mạnh mẽ. Trình Diệc Nhiên đang tự tay trồng những bụi hoa hồng trong vườn, hoa hồng nở rộ thật sự rất đẹp, Trình Diệc Nhiên hy vọng mùa xuân kế tiếp chúng có thể sẽ nở rộ hết tất cả để chào đón con anh ra đời.

Bụng của Mạnh Ảnh càng ngày càng lớn, cô không thích vận động chút nào, nằm trên ghế dài ở ban công nhàn nhã trò chuyện với Trình Diệc Nhiên. Cô cực kỳ thích tận hưởng ánh mặt trời rạng rỡ của mùa xuân này hơn bất cứ mùa nào trong năm. Phía ngoài biệt thự của họ có một con đường nhỏ với hàng dương liễu nhẹ nhàng lay trong gió, trời xanh mây trắng, cỏ xanh nước biếc, Mạnh Ảnh tự nhiên cảm thấy cuộc sống như vậy thật tốt đẹp.

Trình Diệc Nhiên cũng lười biếng từ từ thức dậy, Mạnh Ảnh thích ngủ nướng lúc sáng sớm, anh dường như bị lây bệnh, cùng Mạnh Ảnh ngủ thẳng đến lúc mặt trời lên cao mới chậm chạp rời giường, sẵn tiện trốn việc luôn. Vì thế Mạnh Ảnh không chỉ nhắc nhở anh một lần, nhưng nói hoài mà anh không sửa, mỗi lần như vậy lại khiến cho Hà Nhu Quân nổi cơn tam bành, mấy ngày Trình Diệc Nhiên trốn việc là điện thoại reo liên tục từ sáng đến tối, vì vậy không ít lần Trình Diệc Nhiên bắn tĩa. Nhưng Mạnh Ảnh đã từng nói, Hà Nhu Quân hình như không có ý thức dùng súng bắn chim đầu đàn, mỗi lần đều ló mặt ra bắt chim, đôi khi, Mạnh Ảnh cảm thấy cậu ta thật sự đã không còn cảm giác rồi, cho nên cũng chẳng quan trọng là có bị chim đầu đàn xử lý hay không nữa.

“Uống ly sữa của em đi.” Trình Diệc Nhiên thấy ly sữa nóng trên bàn đã hơi nguội, cầm lên đưa đến trước mặt Mạnh Ảnh.

Mạnh Ảnh bỏ tạp chí trong tay xuống, chạm tay Trình Diệc Nhiên uống một ngụm rồi mới đưa tay nhận ly, nhìn Trình Diệc Nhiên đứng trước mặt mình nói: “Không còn sớm lắm, sao anh còn chưa đi làm?”

Trình Diệc Nhiên cười cười, kéo ghế dựa đến bên cô ngồi xuống, cầm lấy tạp chí thời trang trên bàn tùy ý lật xem, “Thời tiết tốt như vậy, đi làm thật lãng phí.”

Mạnh Ảnh đặt chiếc ly không lên bàn, rút tờ tạp chí từ trong tay anh ra, khẽ cau mày, “Trình Diệc Nhiên, em cảm thấy anh càng ngày càng lười biếng nha.”

Nghe vậy, Trình Diệc Nhiên tươi cười hơn hở, vươn tay tùy ý khoác lên vai cô, “Học theo em đó.”

Mạnh Ảnh không nói gì trợn mắt liếc anh một cái, cuộn tròn tờ tạp chí trong tay, đập mấy cái không nhẹ lên đầu anh, “Anh vẫn còn viện lý do nữa à!”

Trình Diệc Nhiên chụp lấy cuốn tạp chí, cười cười cúi người ấn lên má cô một nụ hôn, “Được rồi, em đập nữa lỡ ngu luôn thì thảm.” Gần đây Trình Diệc Nhiên rất thích cười, ôn nhu ấm áp cứ như thành một người khác, đôi khi còn có tâm trạng vui vẻ lái xe đi câu cá vào lúc sáng sớm, sau đó quay về đưa cá đã câu được cho nhà bếp, để họ làm thành món cá chua ngọt. Anh biết sau khi mang thai Mạnh Ảnh rất thích những món chua chua ngọt ngọt, vì vậy anh luôn nghĩ cách tự mình đem về một ít trái cây không độc hại hoặc tôm cá tươi sống về cho cô.

Có lẽ là do anh cưng chiều quá mức, tính khí trẻ con của Mạnh Ảnh càng lúc càng lớn. Đôi khi nửa đêm trở mình thấy thật khó khăn, cho dù cố ngủ ra sao thì cái bụng lớn như thế nằm cũng không thoải mái, nhìn Trình Diệc Nhiên nằm bên cạnh vẫn ngủ ngon ngủ lành, Mạnh Ảnh sẽ rất tức giận, không đá một đá cho anh tỉnh dậy cũng là phát cáu lên nhéo anh thật đau. Những lúc thế này Trình Diệc

Nhiên cũng sẽ tỉnh lại ngay, việc đầu tiên chính là nhẹ lời mềm giọng dỗ dành, thường thì cô dịu lại ngủ thiếp đi, ngược lại là chính anh không còn buồn ngủ nữa, thức đến bình minh là chuyện thường.

Có lẽ phụ nữ mang thai thường là không thể nói lý với họ, Trình Diệc Nhiên thở dài nhận lấy những bức bối hoặc cố tình gây sự của Mạnh Ảnh mỗi ngày, vừa nghĩ đến lúc cô sinh con sẽ phải chịu khổ, anh luôn vô biên vô hạn nuông chiều cô. Mạnh Ảnh cũng y lại mình được cưng chiều nên sinh hư, một câu nói không đúng liền phát cáu, thân thể không thoải mái liền tìm Trình Diệc Nhiên gây khó khăn, đương nhiên những quá trình này chỉ có thể nói là một người nguyện đánh một người nguyện nhận, có thể nói nên xem như là vợ chồng tình thú, chỉ cần anh cam tâm tình nguyện dỗ dành cô, dù cô có hất tung cả nóc phòng lên thì anh cũng quyết định sẽ không nói bất cứ điều gì, chỉ sẽ lo lắng cô có mệt hay không mà thôi.

Mấy ngày nay Mạnh Ảnh không bao giờ nhắc đến ba chữ Mạnh Hoành Nghiệp, Mạnh Hoành Nghiệp biết chuyện cô mang thai nên cho người mang không ít thuốc bổ đến, Mạnh Ảnh cũng chỉ nhận nhặt dặn người giúp việc thu nhận lại. Trình Diệc Nhiên nhiều lúc muốn hòa giải những mâu thuẫn giữa bọn họ, nhưng chuyện của Dương Kỳ Ngôn vẫn còn đó, anh cũng không muốn nói thêm gì nữa.

Thật ra anh cảm thấy Mạnh Hoành Nghiệp cũng không phải là không coi trọng Mạnh Ảnh, chỉ là khoảng cách giữa họ quá sâu, không thể nói mấy câu liền sẽ thay đổi ngay, anh không thể tìm được cách ứng xử nào cho tốt. Hơn nữa Mạnh Ảnh thật sự cực kỳ giống ông ấy, cố chấp, lý lẽ. Cũng có lẽ là vì ông ấy cảm thấy mắc nợ Mẹ của Dương Kỳ Ngôn, cho nên mới phải đối xử tốt với Dương Kỳ Ngôn như vậy; hoặc là, vì ông ấy chưa từng cho Dương Kỳ Ngôn cái gì, cho nên ông ấy khát vọng có thể có một cơ hội trao ra tình thương vô biên vô hạn của người làm cha, vì vậy mà ông đã vô tình làm tổn thương Mạnh Ảnh nhưng bản thân lại không biết.

Trước mặt ông Mạnh Ảnh luôn ngang ngược, kiên cường, cho nên ông liền cho cho rằng cô là cô con gái có khả năng tự lành vết thương rất tốt, mà ông không thể đã không cho Dương Kỳ Ngôn cái gì lại còn muốn tổn thương hấn ta, vậy nên ông đã chọn tổn thương Mạnh Ảnh, trong tiềm thức ông cho rằng Mạnh Ảnh sẽ lấy lại sức sống rất nhanh. Đáng tiếc rằng ông ấy đã sai, Mạnh Ảnh bề ngoài cương nghị kiên cường, nhưng trong nội tâm lại thập phần yếu ớt, với bất cứ chuyện gì cô cũng sẽ rất tích cực, một khi đã nhận thức được thì sẽ không thoát ra được.

Đây cũng là lý do khiến Trình Diệc Nhiên càng ngày càng cưng chiều cô, anh càng hiểu cô lại càng muốn cưng chiều cô, vì anh biết Mạnh Ảnh luôn luôn thiếu thốn tình yêu, một khi cô gặp được người cô cho rằng cô có thể dựa vào, cô sẽ không kiêng nể gì mà khóc lóc om sòm, bởi vì cô biết đối phương sẽ không làm gì cô cả, nói cách khác, thật ra là cô đang hưởng thụ quá trình được chiều chuộng.

Như đi vào cõi thần tiên thật lâu mới hoàn hồn Trình Diệc Nhiên cảm thấy cánh tay của mình rất đau, mới phát hiện Mạnh Ảnh lại bắt đầu hành hạ cánh tay của anh.

“Này, Trình Diệc Nhiên, anh rốt cuộc có nghe em nói hay không a?” Mạnh Ảnh có chút tức giận nhìn anh, anh rõ ràng ở trước mặt cô như đi vào cõi thần tiên vũ trụ, nhất định là không đem cô để vào mắt.

“Anh đang nghe, anh đang nghe, em mà dùng lực một chút nữa thì thịt của anh sẽ bị em ngắt đứt ra luôn.”

Mạnh Ảnh nhìn cánh tay đỏ bầm của anh, cũng có chút chột dạ lại thêm đau lòng, buông tay rồi quay đầu đi nhìn ra ngoài cửa sổ sinh hồn đổi.

Trình Diệc Nhiên nhúc nhích đầu đi tới gần, “Được rồi, đừng hờn đổi như trẻ con, buổi chiều mình đi ra ngoài câu cá, được không?”

Mạnh Ảnh vừa nghe muốn đi ra ngoài trong lòng tung tăng như chim sẻ, thường là anh không thích cô đi ra ngoài chút nào, luôn lo lắng này lo lắng kia, khiến Mạnh Ảnh một chút hào hứng đi ra ngoài cũng không có.

“Này, Ảnh nhi, em đi chậm một chút.” Mạnh Ảnh bước nhanh trở về phòng ngủ thay quần áo, Trình Diệc Nhiên thấy cô bước bước chân lớn như vậy, sợ hết hồn hết vía đi tới ôm cô, cuối cùng anh cũng hiểu Lý Trí cứ nhắc đến phu nhân nhà cậu ta mang thai thì vẻ mặt vừa vui sướng vừa nhúc nhích từ đâu mà đến.

“Ừ, em biết rồi, bây giờ con cũng đã lớn như vậy rồi, sẽ không dễ dàng xảy ra vấn đề gì đâu. Anh cả ngày thần kinh cứ như vậy, làm em cũng rất nhanh muốn suy nhược thần kinh.” Mạnh Ảnh có chút bất mãn phàn nàn, cô thật sự cảm thấy mình cũng đã đủ cẩn thận rồi, nhưng Trình Diệc Nhiên cẩn thận còn nhiều hơn cả cô.

Chương 49. Gia đình

Khi Dương Kỳ Ngôn có được tư liệu anh muốn thì trời đã nhá nhem tối. Bên ngoài mặt trời đã ngã về hướng tây, toàn bộ bầu trời ngoài cửa sổ đều cháy rực màu lửa đỏ. Cả văn phòng cũng được bao phủ bởi một mảng đỏ bên trong, bóng của Dương Kỳ Ngôn kéo dài từ mặt sàn lên mặt bàn chỉ là một vệt dài màu đen, trông như mang theo vẻ cô đơn buồn bã.

Những gì anh muốn biết giờ đây đang hiện ra từng câu từng chữ trên mặt giấy mỏng manh trước mắt anh, nhưng anh thật sự hối hận vì sự cố chấp của mình, cứ sao mình lại quá nghiêm túc với một số người một số chuyện như vậy.

Anh luôn luôn nhạy cảm, nhưng lúc này đây lại quá nhạy cảm, những thứ anh luôn xem là cảm xúc chân thật kia lại là sai lầm, tại sao anh phải đi tìm hiểu làm gì, tại sao chứ?!

Anh đã gặp Mạnh Hoành Nghiệp mấy lần, ông rất lịch sự điềm đạm với anh, nhưng bây giờ nghĩ lại, anh thật sự không cảm thấy bản thân có chỗ nào giống ông ta.

Đoạn tình cảm với Mạnh Ảnh chính là chuyện hoang đường nhất trong đời này của Dương Kỳ Ngôn, cũng là chuyện anh không mong muốn biết được chân tướng nhất. Mạnh Ảnh lại là em gái của anh!

Anh không ngờ người Mẹ kính yêu lại cố xếp đặt anh như thế, anh nhớ người Mẹ luôn dịu dàng lại xoi mói bắt bẻ Mạnh Ảnh không chút giấu diếm nào khi anh đưa Mạnh Ảnh về nhà. Khi đó anh cảm thấy bản thân mình không thể hiểu nổi Mẹ của mình, bây giờ nghĩ lại hẳn là bà đã biết được thân phận của Mạnh Ảnh rồi, vì vậy mới muốn dùng mọi cách để ngăn cản họ ở bên nhau. Bà hiền thực dịu dàng như vậy, lại có thể làm người thứ ba. Dương Kỳ Ngôn cảm thấy cuộc sống thật quá nực cười, nhưng giờ phút này đây anh lại cười không nổi, anh thấy bi thương muốn khóc.

Cấp dưới đến xin chữ ký vào các văn kiện, Dương Kỳ Ngôn lại cáu tiết hét: “Cút!”

Cấp dưới sờ sờ mũi, tự nhận xui xẻo đi ra cửa.

Dương Kỳ Ngôn đột nhiên cảm thấy bộ dáng bây giờ của mình thật khó coi, chưa bao giờ anh nổi cáu với cấp dưới, anh không phải là loại người giận chó đánh mèo, nhưng hiện tại thì sao? Dương Kỳ Ngôn chạm vào mặt mình, từ từ thốt ra một loạt từ ngữ thô tục.

Dương Kỳ Ngôn cầm lấy chìa khóa xe trên bàn, cuối cùng nhìn thoáng qua văn phòng mình đã làm việc nhiều năm, vẫn xoay người rời đi.

Hạ Huệ thấy con trai mình đột nhiên trở về, vô cùng vui vẻ. Vì từ sau khi học trung học phổ thông Dương Kỳ Ngôn không về nhà thường xuyên nữa, thằng bé luôn thích sự thanh tĩnh, thằng bé cảm thấy trong nhà quá náo nhiệt nên khẳng khẳng muốn chuyển ra ngoài.

Dương Kỳ Ngôn trước khi vào cửa đã thu lại vẻ mặt không vui, thân mật ôm vai Mẹ đi vào phòng khách ngồi xuống.

“Sao đột nhiên lại về đây?” Hạ Huệ dịu dàng cười với Dương Kỳ Ngôn, dặn dò người giúp việc đen trà ra và bảo nhà bếp làm vài món mà Dương Kỳ Ngôn thích.

“Thì con cảm thấy hình như đã lâu không về thăm mọi người, vừa khéo hôm nay rảnh rồi quá, con đi về thăm mọi người.” Dương Kỳ Ngôn cung kính trả lời, đưa tay nhận miếng dưa Mẹ đưa tới.

“Không biết là con về, Ba con với bác Lý và vài người bạn đi ra ngoài đánh golf từ sáng sớm, nhưng bây giờ hẳn là sắp về rồi.” Hạ Huệ kéo lại khăn choàng, đưa tay qua lấy những sợi tóc vươn trên vai của Dương Kỳ Ngôn xuống, vẻ mặt dịu dàng yêu thương.

“Dạ.” Dương Kỳ Ngôn chăm chú ăn dưa, nhẹ đáp một tiếng.

Dương Tĩnh ngủ một giấc thẳng đến chạng vạng, một lát lại thấy ông anh nhà mình ngồi trên ghế sofa ăn trái cây, chạy nhanh tới ôm lấy cổ của Dương Kỳ Ngôn từ phía sau, “Anh, đến đây khi nào vậy?” Kể từ lần bỏ về không vui về đó thì hai anh em đã rất lâu không gặp lại nhau, Dương Tĩnh cảm thấy mình cần phải làm gì đó để làm dịu đi mối quan hệ giữa hai anh em một chút.

Dương Kỳ Ngôn kéo tay của cô xuống, cười trả lời cô, “Vừa tới.”

“Con vừa vừa thôi, anh con đang ăn đó.” Hạ Huệ cười trách Dương Tĩnh.

Dương Tĩnh không quan tâm ngồi xuống kế bên Dương Kỳ Ngôn, sau khi ăn hết một miếng dưa, đá dép ngồi xếp bằng trên ghế sofa, mới thong thả ung dung nói, “Con thấy Mẹ luôn thiên vị anh hai.”

Nghe vậy, Hạ Huệ cười cười, nói ra: “Càng ngày càng thích nói vớ vẩn.”

Dương Kỳ Ngôn cũng cười cười, lấy táo gọt vỏ rồi cắt làm đôi, một nửa đưa cho Mẹ Hạ Huệ, một nửa đưa cho cô. Thuận miệng hỏi cô, “Gần đây bận rộn chuyện gì?”

Dương Tĩnh nhận miếng táo, hoài nghi liếc nhìn Dương Kỳ Ngôn, thật lâu mới nhẹ nhẹ cắn một cái, sau khi đem miếng táo trong miệng nuốt xuống, Dương Tĩnh mới trịnh trọng thốt ra chuyện lạ: “Đây là lần đầu tiên anh gọt trái cây cho em nha.”

“Phải vậy không? Anh đây lại không chú ý, vậy anh sẽ gọt thêm một trái lê cho em?”

“Lê? Thôi đừng, phiền nhất là loại trái cây này, đến cái tên cũng không hay chút nào.” Dương Tĩnh vốn không thích ăn lê, thuận miệng mượn đề tài để nói chuyện của mình.

Động tác cầm trái lê của Dương Kỳ Ngôn ngừng một chút, vừa thả trái lê vào giỏ trái cây, vừa cười hỏi cô, “Vì nó cùng âm với ‘ly’ sao?” (梨 có cách đọc gần giống với chữ 离)

“Đừng để ý tới con bé, là nó không thích ăn lê mà thôi.” Hạ Huệ cười cười vạch trần Dương Tĩnh, xoay người nhìn Dương Kỳ Ngôn, yêu thương hỏi: “Gần đây công việc có bận rộn lắm không con?”

Dương Kỳ Ngôn cảm lấy khăn ướt cúi đầu cẩn thận lau ngón tay, không để ý nói: “Cũng tạm tạm, không hề bận rộn nhiều việc.”

“Công việc cũng nhiều vô tận, đôi khi không cần gắng gượng quá, thân thể quan trọng hơn.” Bà thấy Dương Kỳ Ngôn hơi gầy, thật có chút đau lòng.

“Dạ, con biết rõ.” Dương Kỳ Ngôn để khăn giấy trong tay qua một bên, mở miệng đáp ứng bà.

“Biết rõ cái gì?” Dương Vũ Huy vừa vào cửa liền nghe con yêu nói chuyện, đưa nón và gắng tay cho quần gia, lớn tiếng hỏi.

“Không có gì, Ba, Ba đã về?”

“Đến đây lúc nào?” Thấy Dương Kỳ Ngôn đã về nhà, Dương Vũ Huy hết sức cao hứng, ngay cả giọng nói cũng mang theo vui vẻ, vỗ vỗ vai anh, đi vào ngồi xuống đối diện anh.

“Sớm hơn Ba một chút thôi.” Vẻ mặt của Dương Kỳ Ngôn hết sức nhã nhặn đáp, tiện tay lấy một miếng dưa đưa cho Dương Vũ Huy.

“Mọi người cứ trò chuyện, Mẹ vào nhà bếp xem đã xong chưa.” Hạ Huệ biết Dương Kỳ Ngôn hơi kén ăn, chuẩn bị vào nhà bếp xem một chút, lo lắng họ không chú ý sẽ cho mấy gia vị mà Dương Kỳ Ngôn không thích ăn vào.

“Em lấy chai rượu vang giùm anh, anh muốn uống với Kỳ Ngôn một ly.” Tâm trạng của Dương Vũ Huy rất tốt, hương bóng lưng của vợ gọi với theo, ông định lấy chai rượu được cất giữ nhiều năm của mình ra uống với con trai một ly.

Hạ Huệ ngày thường không cho phép Dương Vũ Huy uống rượu, uống nhiều quá tổn hại sức khỏe, người càng lớn tuổi càng phải chú ý thân thể của mình. Nhưng hôm nay ông ấy cao hứng thì cứ theo ông ấy vậy, cười đáp ứng ông, liền tiến vào nhà bếp.

“VẬY con cũng có thể uống một ly sao?” Dương Tĩnh cười hì hì hỏi Dương Vũ Huy, nhà họ Dương từ trước đến nay không cho phép phụ nữ uống rượu, bởi vậy Dương Tĩnh mặc dù biết uống rượu không tốt, nhưng vẫn rất muốn uống.

Dương Vũ Huy nhìn con gái một cái, cau mày nói: “Không được, con gái uống rượu còn ra thể thống gì!”

Dương Tĩnh tức giận nói một câu “Trọng nam khinh nữ!”, lại sợ bị mắng liền bỏ chạy.

Dương Kỳ Ngôn ở lúc Dương Vũ Huy không chú ý, cẩn thận quan sát ông. Người đàn ông này yêu thương anh nhiều năm như vậy, nhưng huyết thống thật nực cười, mình rõ ràng không phải là con ruột của ông, nếu không phải sự thật bày ra ngay trước mắt, ai sẽ tin được đây?!

“Kỳ Ngôn, chuyển về nhà sống đi, người một nhà vui vẻ hơn nhiều, con ở bên ngoài Mẹ con cả ngày thờ dài thờ ngắn.” Dương Vũ Huy chân thành khuyên con trai, người lớn tuổi càng ngày càng thích cảm giác cả nhà đoàn viên.

Dương Kỳ Ngôn trầm mặc một hồi lâu, thấy Dương Vũ Huy vẫn còn chờ câu trả lời thuyết phục của mình, đành phải nói lấp lửng: “Dạ, để lúc khác nói.”

Dương Vũ Huy còn muốn khuyên con tiếp, nhưng Hạ Huệ đi đến trước mặt họ nói có thể ăn tối rồi.

Dương Vũ Huy đứng dậy, “Đi thôi.”

Dương Kỳ Ngôn cũng đứng dậy, tay tùy ý khoác lên vai ông, “Dạ, đi thôi.”

Chương 50. Rời đi

Dùng xong bữa tối, cả gia đình ngồi quây quần trên ghế sofa xem dự báo thời tiết. Hiếm khi thấy Dương Kỳ Ngôn không nói sẽ rời đi, Hạ Huệ rất vui vẻ bảo người giúp việc dọn dẹp phòng anh một chút, nghĩ lại thì cảm thấy người giúp việc làm không đủ thân thiết, lại tự mình lên lầu trải giường chiếu cho Dương Kỳ Ngôn.

Dương Kỳ Ngôn vẫn rất kiệm lời, Dương Vũ Huy hỏi anh một câu anh đáp lại một câu. Đôi khi Dương Vũ Huy cảm thấy Dương Kỳ Ngôn có phần quá lạnh lùng, nhưng cũng may con trai là người mặt lạnh tâm nóng, đối nhân xử thế rất có chừng mực, nói chung cũng là một đứa con trai lương thiện điềm đạm tử tế. Trong mắt Dương Vũ Huy, Dương Kỳ Ngôn mãi là bé trai trầm lặng ít nói, mặc dù Dương Kỳ Ngôn đã sớm qua ngưỡng tuổi 30* rồi. *(Nguyên văn là “nhi lập chi niên”: giai đoạn ‘tam thập nhi lập’ - con người bước vào lứa tuổi 30, ý chí cường kháng nghịch cảnh rất mạnh mẽ, phiêu lưu sáng tạo tuôn trào, bắt đầu xác lập mục tiêu và phương hướng phát triển cho bản thân.)*

“Ngày mai trời vẫn nắng đẹp.” Dự báo thời tiết phát sóng xong, Dương Vũ Huy bấm vòng vòng vài kênh thì cảm thấy nhàm chán nên đưa remote TV cho Dương Tĩnh, “Cho con, con muốn xem gì thì xem đi.” Gần đây Dương Tĩnh thích một chương trình khảo cổ học, mỗi ngày đúng giờ là ngồi trước TV chờ đợi, chậm trễ mấy phút cũng ngồi ảo não một hồi.

Dương Kỳ Ngôn không thích xem TV, ngay cả phim cũng rất ít khi xem, nhưng bây giờ anh lại kiên nhẫn ngồi xem.

“Kỳ Ngôn, công việc mệt mỏi lắm phải không?” Dương Vũ Huy nhìn khuôn mặt của Dương Kỳ Ngôn gần đây hốc hác thấy rõ thì cảm thấy đau lòng quá, đứa nhỏ này làm việc luôn cẩn thận tỉ mỉ, đã mệt mỏi đến thế này cũng không than vãn trước bất kỳ ai.

Nghe vậy, ánh mắt của Dương Kỳ Ngôn từ TV dời đi, mỉm cười nhìn Ba Dương Vũ Huy, “Không mệt gì cả, chỉ là gần đây bận rộn một chút thôi.”

Dương Vũ Huy đón lấy tách trà người giúp việc pha, dùng nắp vớt một chút bột nước trong tách, thổi thổi mấy hơi, mới chậm rãi uống một ngụm, “Dù có bận rộn thế nào cũng phải chú ý nghỉ ngơi, con xem mắt con đã có quầng thâm cả rồi, cả người cũng gầy đi quá nhiều.”

“Đàn ông các người thật đáng ghét, không cần giảm cân cũng gầy!” Dương Tĩnh nghe được lời Ba nói, nghiêng đầu quan sát anh hai của mình một chút, rất tức giận bất bình nói.

“Con cũng không cần suốt ngày kiểm chuyện, giảm cân cái gì! Con lại không mập, hơn nữa mập một chút mới khỏe mạnh.” Dạo này Dương Vũ Huy không muốn nhìn Dương Tĩnh suốt ngày tự làm khổ thân thể mình, hờ một tí là ăn kiêng.

Dương Tĩnh biết mình nói với Ba cũng không lại, lập tức im lặng, xoay người nhìn chằm chằm vào TV.

“Tiểu Tĩnh, Ba nói rất đúng, em lại không mập, giảm cân làm gì.” Dương Kỳ Ngôn quan sát Dương Tĩnh một chút, cúi đầu cười nói. Anh cảm thấy gần đây Dương Tĩnh thay đổi rất nhiều, tính nết cũng hiền lành rất nhiều, đôi khi còn vô thức làm nũng, tóm lại có lẽ là đã trưởng thành. Xem ra người kia không phải là hoàn toàn không ảnh hưởng gì đến cô, nếu như vậy, anh có thể an tâm rồi.

“Không mập? Tên khốn Hà Nhu Quân kia...” Nói được phân nửa, Dương Tĩnh liền im lặng, giả vờ như vừa rồi mình không nói gì cả, xem TV một lát, đoán chừng lo lắng bị Ba Dương Vũ Huy vặn hỏi, liền lấy cớ có việc rồi chạy trốn chết.

Dương Vũ Huy nghe được tên của Hà Nhu Quân, vang vọng trong đầu cả buổi, mới mơ mơ hồ hồ nhớ lại dáng vẻ của người này, tính hời Dương Tĩnh, nhưng con bé đã co giò chạy mất. đành phải chuyển hướng qua Dương Kỳ Ngôn, “Tiểu Tĩnh nói cái cậu Hà Nhu Quân kia có phải là con trai của Hà Chính Mậu không?”

Dương Kỳ Ngôn cười cười, “Dạ, chính là cậu ta, tính tình cũng tốt.”

Dương Vũ Huy vốn đang lo lắng chuyện hôn nhân của Dương Tĩnh, đột nhiên xuất hiện một anh chàng có nhân cách gia thế tốt như vậy, Dương Vũ Huy thở phào nhẹ nhõm, nhưng lại lo lắng rằng mình suy nghĩ nhiều, cau mày nói: “Hai đứa nó?”

“Dạ, là như Ba đang nghĩ đó.” Dương Kỳ Ngôn hiểu Ba muốn hỏi về vấn đề gì, lập tức nói thẳng thắn vào vấn đề đó. Từ lâu anh cảm thấy Hà Nhu Quân rất tốt, gia thế không có gì để nói, bản thân lại là một người có tinh thần cầu tiến hiếm có, rời gia tộc cũng có thể tự tạo dựng một bầu trời riêng cho chính mình ở chốn thương trường, năng lực cũng ổn, người ở bên cạnh em gái của anh đương nhiên anh phải tìm hiểu rõ ràng tường tận, anh luôn lo lắng cô sẽ bị tổn thương.

Nếu như Dương Tĩnh cùng với Hà Nhu Quân...

Như vậy có lẽ anh cũng có thể yên tâm mà rời đi Dương thị rồi.

Dương Vũ Huy cười cười, “Như vậy chỉ còn lại con, Kỳ Ngôn, con không định đưa một cô gái về nhà mình cho Ba gặp sao?”

Dương Kỳ Ngôn cúi đầu, ánh mắt ảm đạm, sau đó nhắm mắt hạ mi che kín tất cả tâm tình, nhẹ nhàng đáp lại một tiếng, “Dạ.”

Dương Vũ Huy thấy con trai không muốn nói chuyện nhiều, cũng lập tức dừng đề tài này lại, ông đương nhiên biết người trong lòng của con trai mình là ai, thế nên đã nhiều năm rồi vẫn không thúc giục con. Nhưng dường như thằng bé không có ý định gì cả, Dương Vũ Huy đau lòng đành phải nhắc nhở con một chút, nên tìm một cô gái tốt rồi kết hôn, nhưng nói ngược lại không ổn, ai!

Sai lầm của thế hệ trước không nên tiếp diễn đến thế hệ sau, đáng tiếc người tính luôn không bằng trời tính.

Dương Kỳ Ngôn im lặng một hồi lâu, mới thân nhiên nói, “Ba, con đã chuẩn bị đi khỏi đây rồi.”

“Đi khỏi đây?”

“Dạ.”

“Vậy con định đi đâu?”

“Con tính đi Melbourne.” Dương Kỳ Ngôn bình tĩnh nói.

Chỉ vài giờ trước anh đã biết được sự thật nên anh đã có kế hoạch tốt rồi, anh phải rời đi, anh không thể chấp nhận được tất cả những chuyện này, anh nhất định phải đi, anh cần một chút yên tĩnh. Melbourne là một thành phố tốt, 40% diện tích cây xanh, không khí cũng rất ổn. Người quen của anh ở Châu Âu quá nhiều, anh sẽ không đến bất kỳ đất nước nào ở Châu Âu, anh muốn đến một nơi hoàn toàn xa lạ, rồi bắt đầu lại từ đầu ở nơi đó.

“Cũng tốt, giải sầu, nghiêm túc tu dưỡng cũng tốt.” Dương Vũ Huy nghĩ rằng con trai chỉ muốn đi nước ngoài để du lịch, thở dài một tiếng, ủng hộ quyết định của con.

“Con có thể sẽ định cư ở đó, Ba à.”

“Vậy mọi người ở đây phải làm sao?” Dương Vũ Huy khẽ cao giọng.

“Con xin lỗi.”

“Tại sao đột nhiên muốn bỏ đi?” Giọng của Dương Vũ Huy không ổn lắm. Ông không thể hiểu được Dương Kỳ Ngôn đang nghĩ gì, từ trước đến nay con trai ông không phải là đứa bốc đồng, nhưng bây giờ rốt cuộc nó làm sao vậy, hôm nay ông cảm thấy Dương Kỳ Ngôn rất kì lạ.

“Sao vậy, sao vậy, không thể từ từ nói chuyện được sao?” Hạ Huệ trải xong giường từ trên lầu đi xuống thấy bầu không khí giữa hai Ba con không ổn, vội vàng đi đến ngồi xuống giữa họ.

“Xem thằng con ngoan của em kìa, tự nhiên nó lại muốn đi Melbourne định cư!” Lần đầu tiên Dương Vũ Huy tức giận đến như vậy, Hạ Huệ cũng ngừng người một chút, lát sau mới bình tĩnh nhìn Dương Kỳ Ngôn rồi tha thiết nói, “Tại sao phải đi chứ? Ở nhà không tốt sao? Con đến chỗ đó định cư, Mẹ phải làm sao bây giờ?”

Dương Kỳ Ngôn trầm mặc không nói.

“Vậy còn Dương thị thì sao? Con đi rồi, ai quản lý Dương thị?” Hạ Huệ không biết con trai mình bị làm sao, đột nhiên nói muốn đi là đi, trong lúc nhất thời đành phải lôi Dương thị ra để giữ con lại. Bà biết Dương Kỳ Ngôn bỏ ra bao nhiêu tâm huyết cho Dương thị, làm sao con trai cam lòng rời bỏ Dương thị chứ?

“Dương thị không có con cũng không sao, chẳng phải còn có tiểu Tĩnh sao?”

“Con nói bậy cái gì vậy?! Tiểu Tĩnh nó cái gì cũng không biết, công ty lớn như vậy làm sao nó có thể quản lý? Rốt cuộc là con bị làm sao vậy?” Dương Vũ Huy vô cùng khó hiểu, tức giận thở dốc.

“Không sao đâu ạ, trong công ty có thể để Lưu Hàn giúp đỡ con bé, không lâu sau em con sẽ quen thôi.” Giọng của Dương Kỳ Ngôn vẫn kiên định và tỉnh táo như cũ.

“Rốt cuộc là con đang bị làm sao vậy? Hả? Con trai à, con đừng như vậy, sao con có thể nói đi là đi?! Sao con có thể vô trách nhiệm như vậy?!” Hạ Huệ đã lệ rơi đầy mặt, giọng nói đầy nghẹn ngào.

“Con muốn Ba và Mẹ con tức chết thì mới vừa lòng sao!” Dương Vũ Huy gần như không thể chịu nổi khi nhìn vợ rơi lệ, không kiềm cơn giận liên quát mắng Dương Kỳ Ngôn.

Dương Kỳ Ngôn như một kẻ ngoài cuộc, vẻ mặt không đổi nói tiếp, “Hai người đừng như vậy.”

“Kỳ Ngôn, con làm sao vậy? Có phải tâm trạng của con không tốt hay không?” Hạ Huệ ngồi xuống bên cạnh nắm lấy cánh tay của anh, vô cùng đau lòng hỏi anh.

Dương Kỳ Ngôn nhắm mắt lại, đứng dậy, “Khuya lắm rồi, Ba Mẹ sớm nghỉ ngơi một chút, con đi về trước.”

Hạ Huệ vẫn muốn ngăn cản con trai mình đi về, lại bị Dương Vũ Huy giữ lại, “Tùy nó đi, anh lại muốn xem cái thằng con này cứng đầu cứng cổ đến mức nào!”

Rất nhiều lời anh không thể nói ra, cũng có rất nhiều vấn đề anh không hỏi được. Dương Kỳ Ngôn nghĩ hay là thôi đi, nên rời đi thôi, cần gì khiến cho tất cả mọi người khó xử? Vậy nên hãy giữ thể diện cho tất cả mọi người đi. Anh biết Dương Vũ Huy thật sự yêu thương anh, nhưng suy cho cùng anh cũng không phải là con trai ruột của ông, anh không thể bình tĩnh khi đối mặt với ông, cũng không có lý do gì để nắm lấy Dương thị không buông tay, bây giờ nên rời đi là tốt nhất. Nơi này có quá nhiều thứ anh không muốn nghĩ đến, lúc này đây hãy để anh làm tiểu quỷ nhút nhát một lần, hãy để anh rời đi.

Chương 51. Trẻ con

Tin tức Dương Kỳ Ngôn rời đi lan ra rất nhanh.

Tất cả các trang báo lớn nhỏ đều đồng loạt đưa ra rất nhiều giả thuyết khác nhau về việc Dương Kỳ Ngôn rời Dương thị. Mạnh Ảnh bỏ tờ báo xuống, trong lòng không phải là không khó chịu. Nếu như... nhưng trên đời này lại không có nếu như.

Có lẽ, như vậy sẽ tốt cho anh hơn một chút.

Vậy thì, nên chúc phúc cho anh thôi.

“Chiều nay em đã làm gì?” Trình Diệc Nhiên ôm lấy cô từ phía sau, giọng nói mang chút ấm áp hỏi.

“Phơi nắng, rồi ngủ một giấc. Chẳng phải anh nói tối nay phải về trễ sao?” Mạnh Ảnh né nụ hôn của anh, cười hỏi anh.

“À, Lý Trí quay về rồi, công việc giao hết cho cậu ấy.” Trình Diệc Nhiên bắt mắt vì cô luôn tránh né nụ hôn của anh, cau mày vội vã ôm lấy mặt cô rồi hôn thật sâu vào môi cô.

Người giúp việc đi lên mời họ xuống nhà dùng bữa tối thì thấy ngay cảnh này, lập tức biết điều nên rời đi. Mạnh Ảnh đỏ mặt đẩy anh ra, cô luôn không thể quen với việc có những cử chỉ thân mật trước mặt người khác.

Trình Diệc Nhiên không thêm để ý tới cô, nắm lấy tay cô, lợi dụng lúc thở gấp thì thầm nói, “Tập trung chút.”

Mạnh Ảnh cố gắng nâng bụng lên, sau đó liền đứng không vững, Trình Diệc Nhiên đưa một tay ra ôm lấy eo của cô, một tay nâng đầu cô lên, lại là một cái hôn sâu.

Vừa hôn xong, Trình Diệc Nhiên lại hôn nhẹ vài cái lên môi cô, hai tay vòng quanh eo cô, để trán của hai người chạm vào nhau, “Chúng ta cũng đi du lịch, được không?”

“Không được, em bây giờ đi lại bất tiện, hơn nữa trông cũng chẳng xinh đẹp gì.” Mạnh Ảnh cau mày từ chối.

“Ha ha,” Trình Diệc Nhiên cúi đầu cười vài tiếng, “Không đẹp chỗ nào? Rõ ràng là đẹp đến mức làm người ta nghẹt thở.”

Mạnh Ảnh đương nhiên sẽ không tin lời nói này, nhưng vẫn “phì” một tiếng bật cười, “Trình Diệc Nhiên, bây giờ anh càng ngày càng nói lời ngon tiếng ngọt không thôi.”

“Lời ngon tiếng ngọt? Sao lại vậy được, lời anh nói toàn là thật lòng mà.” Trong mắt của Trình Diệc Nhiên tràn đầy niềm vui, trông chừng như niềm vui sắp trào cả ra ngoài.

Mạnh Ảnh hơi nâng cằm lên, nhướn mày nhìn Trình Diệc Nhiên, “Tuy lời nói của anh không dễ nghe, nhưng em đành phải miễn cưỡng chấp nhận vậy.”

Trình Diệc Nhiên tươi cười hơn hở, nắm tay cô đi xuống lầu, “Cảm ơn phu nhân. Đi thôi, tụi mình xuống nhà ăn cơm đi.”

Trong lúc dùng cơm, Trình Diệc Nhiên ngẩng đầu nhìn Mạnh Ảnh một cái, lơ đãng nói: “À, Dương Kỳ Ngôn rời Dương thị rồi, hình như là xuất ngoại.”

Nói xong cẩn thận quan sát phản ứng của Mạnh Ảnh.

Mạnh Ảnh đang ăn canh, hơi ngưng đọng một chút, sau đó lại điềm nhiên tiếp tục ăn canh. Đến khi chén canh đầy chỉ còn thấy đáy, mới nhàn nhã lấy giấy lau khóe môi, ngược mắt lên nhìn Trình

Diệc Nhiên, “Ừ, em biết.”

“Trình Diệc Nhiên, gần đây em tốt với anh quá đúng không? Thoải mái mới có vài ngày anh đã chịu không nổi đúng không?” Giọng của Mạnh Ảnh hơi cao, Trình Diệc Nhiên thầm than không ổn.

“Anh nói lời này là có dụng ý gì?!” Giọng của Mạnh Ảnh vẫn tiếp tục tăng âm lượng, chén sứ thanh hoa vừa ở bên tay liền rơi xuống đất. Chén rơi xuống đất phát ra âm thanh lạnh lạnh, mảnh vụn văng khắp nơi.

“Ách, anh thật không có ý gì khác, em không nên kích động, không nên kích động a.” Trình Diệc Nhiên nhận thức được mình đã phạm sai lầm lớn, buông đĩa xuống, bước đến bên Mạnh Ảnh cần thận trấn an.

“Anh không có ý gì khác sao? Anh còn dám nói dối nữa chứ!” Thật ra không phải là Mạnh Ảnh quá tức giận, nhưng là không thích anh luôn nghi ngờ, thỉnh thoảng ở trước mặt cô làm bộ vô ý nhắc tới Dương Kỳ Ngôn, vậy nên cô cố ý phát cáu với anh.

Trình Diệc Nhiên giờ đây nhận ra lời đó đã đắc tội với vị cô nương này, vội vàng thừa nhận sai lầm của mình. Nhưng Mạnh Ảnh vẫn đâu có tha cho anh, chống tay vào bàn ăn đứng lên, từ trên cao nhìn xuống Trình Diệc Nhiên, tác phong cứ như một nữ vương.

“Anh dám nghi ngờ em, anh lại dám!” Mạnh Ảnh nhìn anh với vẻ mặt hết sức kinh hoàng, trong lòng thầm thích thú, nhưng vẻ mặt vẫn còn tức giận dữ dội, kiểu như Trình Diệc Nhiên đã phạm vào tội lớn tày trời không thể tha thứ vậy.

Trình Diệc Nhiên liền hối hận đến xanh mặt, làm gì còn dám giải thích, dè dặt bảo vệ cô, lo lắng cô đứng không vững sẽ ngã xuống.

Phụ nữ mang thai mà tức giận, hậu quả đương nhiên rất nghiêm trọng. Hiện tại Trình Diệc Nhiên đang ôm chiếc gối đã bị Mạnh Ảnh ném ra từ phòng ngủ, tâm trạng rơi xuống đáy cốc, lúc đứng canh ở cửa phòng ngủ lại nhận ra thêm một điều nữa.

“Anh nhi, đừng tức giận mà, mở cửa cho anh vào, được không em?” Đây là lần đầu tiên trong đời Trình Diệc Nhiên thăm hại như vậy, hình tượng của anh từ trước đến nay luôn lạnh lùng thanh cao, đáng vẻ thê thảm như vậy thật sự khiến anh cảm thấy khổ sở không chịu nổi, nhưng vẫn phải hạ giọng dỗ ngọt cô.

“Đi đi!” Mạnh Ảnh ở trong phòng hướng ra cửa quát lớn.

Trình Diệc Nhiên cũng không dám chọc cô giận thêm nữa, tủi thân im lặng, dựa vào cửa ngồi xuống.

Mạnh Ảnh không nghe thấy động tĩnh gì bên ngoài, nghĩ là anh đi ra phòng dành cho khách rồi, âm thầm thở dài một hơi, từ từ nằm xuống. Làm như vậy, có lẽ anh có thể hoàn toàn yên tâm, trong lòng sẽ không còn hoài nghi tình yêu của cô dành cho anh nữa. Sao anh còn có thể lo được lo mất hoài như vậy chứ, chẳng lẽ anh không biết đối với phụ nữ thì Trình Diệc Nhiên có sức hấp dẫn chết người đến mức nào sao? Chẳng lẽ anh không biết, kể từ khi gặp anh, vận mệnh lập tức nói với cô, rằng cô sẽ không bao giờ thoát khỏi anh sao?

Mạnh Ảnh mơ mơ màng màng ngủ đến nửa đêm, trực giác Trình Diệc Nhiên đang ở ngoài cửa, khó khăn trở mình trần trọc một lát, cuối cùng cũng không nỡ tiếp tục hành hạ lòng anh nữa. Mạnh Ảnh vén chăn lên, xỏ chân vào đôi dép lông mềm trên mặt thảm rồi nhẹ nhàng đi thẳng đến cửa phòng, vừa mở cửa ra, Trình Diệc Nhiên lập tức ngã vào trong, ôm gối đầu trong lòng, trên người mặc bộ đồ ngủ bằng lụa màu xám, uể oải nhìn Mạnh Ảnh đang đứng trước mặt mình.

“Anh nhi...” Anh gọi cô một tiếng thăm thương, lòng cô lập tức mềm nhũn cả ra.

“Tại sao không vào phòng dành cho khách mà ngủ?” Mạnh Ảnh giả vờ lạnh lùng, nhưng giọng nói dịu dàng không thể tưởng tượng nổi.

“Không có em bên cạnh, anh ngủ không được.” Trình Diệc Nhiên từ từ đứng lên, thuận thế ôm cô luôn, gục đầu dựa vào vai cô, “Anh cũng biết là em sẽ mở cho anh cửa mà.”

Trên người anh hơi lạnh một chút, cuối cùng Mạnh Ảnh vẫn thấy thương anh quá, đưa tay chọt chọt vào cánh tay rắn chắc của anh, “Lần sau tái phạm, em để cho anh ngủ trên sàn nhà!”

Nghe được lời này, nghĩa là Mạnh Ảnh đã tha thứ cho anh, Trình Diệc Nhiên vội vàng siết chặt vòng tay, “Sẽ không có lần sau, anh bảo đảm!”

Quay lại giường đã lâu không nằm, Trình Diệc Nhiên thỏa mãn thở dài, “Vẫn là giường anh thoải mái.”

Mạnh Ảnh mặc kệ anh, đưa lưng về phía anh nằm xuống.

Trình Diệc Nhiên đưa tay xoa nhẹ lên bụng cô, ủy khuất nói: “Nể tình đứa nhỏ, em đừng giận anh nữa, nha?”

Mạnh Ảnh cười khúc khích một tiếng, cuối cùng vẫn không kìm lòng lại nữa, quay người lại, tiến sát vào trong lòng anh, “Diệc Nhiên, em với Dương Kỳ Ngôn đã là chuyện xảy ra từ rất lâu rồi, chúng ta đều phải nhìn về phía trước. Bây giờ người em yêu là anh, anh là Ba của con trai em, người em yêu nhất sẽ chỉ là anh.”

“Anh xin lỗi, chỉ là anh quá quan tâm em thôi, sau này anh sẽ không tái phạm nữa.”

Mạnh Ảnh đưa tay xoa lên mặt anh, chủ động hôn anh một cái, “Được rồi, đừng nói nữa. Ngủ đi, nếu không ngày mai anh lại không dậy nổi.”

“Vợ yêu, em thật tốt.” Trình Diệc Nhiên dựa đầu vào cổ cô, hít một hơi thật sâu, ồm ồm nói. Trình Diệc Nhiên giờ phút này ngượng ngùng như đứa trẻ, chẳng khác nào một bé trai to đầu đang làm mình làm mẩy. Mạnh Ảnh thở dài một tiếng, vùi mình vào lòng anh sâu hơn, “Anh nha, càng ngày càng trẻ con.”

Bị người phụ nữ mình yêu phê bình là trẻ con, Trình Diệc Nhiên tự nhiên cảm thấy rất bất mãn, nhưng lại không dám tỏ ra bực bội, đành phải hôn lên môi cô thật dữ dội, hôn đến mức Mạnh Ảnh thở không nổi luôn.

Dám nói anh trẻ con!

Ngoại truyện 1. Mạnh Hoành Nghiệp

Mạnh Hoành Nghiệp gặp Hạ Huệ vào mùa hè năm đó khi anh vừa mới kết hôn.

Hôn nhân của anh và Mẹ của Mạnh Ảnh - Dịch Vân Hi được xây dựng trên cơ sở vì lợi ích của gia tộc, anh không yêu cô, ngay từ đầu anh đã biểu lộ thái độ của mình, nhưng cô nói cô không ngại, bởi vì cô cũng không yêu anh.

Anh bận rộn nhiều việc, cơ hội về nhà đương nhiên là không nhiều, nhưng chỉ cần anh về đến nhà, trong nhà lúc nào cũng có Dịch Vân Hi dịu dàng mỉm cười. Khi đó sự nghiệp của anh rất thành công, tướng mạo tốt, tâm cao khí ngạo, nhưng vẫn rung động vì cô. Anh dần dần có ý nghĩ muốn nhanh chóng trở về nhà, anh nghĩ rằng anh rất thích nụ cười nhẹ nhàng của người con gái này. Khi đó anh nghĩ chuyện này thật ra cũng không sao, gật đầu nhận tội cũng không có gì đáng ngại.

Thế nhưng, khi anh cho rằng họ đang yêu nhau, anh mới phát hiện cô không yêu anh. Cô không yêu anh! Dịu dàng của cô vốn đã có từ bé, không phải dành cho anh. Anh từ từ biết được thật ra cô đã có một mối tình trước khi cô kết hôn với anh, thậm chí cô vẫn còn lưu giữ lại ảnh chụp chung với người đàn ông kia. Sau khi biết được anh vô cùng tức giận, lòng cũng cảm thấy lạnh lẽo đi. Về sau anh về nhà ít dần, mà cô cũng chẳng hề quan tâm, bỏ mặc anh ở bên ngoài. Thật ra anh là người rất có kỷ luật trong cuộc sống, anh không thích ăn chơi đàng điếm, nếu không cần thiết thì anh không bao giờ đến những chốn phong nguyệt. Anh có cái tôi của anh nên khăng khăng kiêu ngạo, và anh cũng có nguyên tắc của mình.

Nhưng vợ của anh lại không yêu anh, đặc biệt là từ sau khi anh phát hiện anh yêu cô sâu đậm, lòng anh đau đớn như bị xé toạt ra.

Ngày đó anh và vợ ở nhà tranh cãi ầm ĩ một trận, tâm trạng đau khổ đến cực điểm nên đi tới vũ trường uống rượu. Dáng vẻ của Hạ Huệ có lẽ là vừa mới tốt nghiệp đại học, trông như một nhân viên mới thiếu kinh nghiệm, dường như cô có vẻ rất lúng túng ở nơi này, mà những đồng nghiệp kia lại vừa vặn nhìn trúng điểm này của cô, cười đùa rót rượu mời cô. Những đồng nghiệp nam kia có lẽ uống quá nhiều, dần dần lộ ra những hành vi xấu, Hạ Huệ ngồi trên sofa ở góc phòng với vẻ mặt luống cuống khó xử, cực kỳ giống cô vợ nhà anh, lúc anh và Dịch Vân Hi cãi nhau, vẻ mặt của Dịch Vân Hi cũng như thế.

Và tất cả mọi chuyện đều có tình tiết giống nhau, anh đi qua giúp cô giải vây, dẫn cô rời đi.

Cô có chút ngơ ngẩn, thật lâu sau mới ấp úng nói cảm ơn.

Anh chưa bao giờ xen vào chuyện bao đồng, lần này xem như là ngoại lệ, nhưng anh cũng không tự nhiên mà đi giúp người ta, có lẽ là uống nhiều quá, anh cũng không liếc nhìn cô một cái, xoay người đi về phía xe của mình. Nhưng lúc anh đang mở cửa xe, cô từ phía sau chạy tới ngăn cản anh lại, cô nói: “Say rượu lái xe rất nguy hiểm.”

Lúc đó quả thực Mạnh Hoành Nghiệp toàn là mùi rượu, đầu hỗn loạn, đưa tay hất cô ra, vẫn muốn kiên trì lái xe về nhà. Nhưng cô hết sức cố chấp, chống tay vào cửa xe, “Anh này bị làm sao vậy! Đừng lấy tính mạng của mình ra mà đùa giỡn chứ?”

Lần đầu tiên trong đời có người dám lớn tiếng nói với anh như vậy, anh quay đầu nhìn cô, một cô gái nhỏ xinh như vậy lấy đâu ra chút dũng khí đó?

Cuối cùng anh cũng không tự mình lái xe về nhà. Bởi vì cô cố chấp đến phát sợ.

Sau này anh lại gặp cô một lần nữa trong một bữa tiệc thương mại, cô vẫn như vậy, nhìn thấy anh, từ xa mang giày cao gót chạy tới nói cảm ơn anh.

Khi đó anh thật sự không nhớ cô, nhưng cô nhắc lại thì anh nhớ ngay, lạnh lùng hướng cô gật

đầu tỏ ý đã rõ. Bữa tiệc rượu thương mại đó, anh đã uống rất say, anh lại một lần nữa chiến tranh lạnh với Dịch Vân Hi, anh cũng cực kỳ tức giận, khách hàng trên thương trường hướng anh mời rượu, anh cũng không cự tuyệt bất kỳ ai.

Sau đó, lúc anh tỉnh dậy, Hạ Huệ nằm bên cạnh. Là một người đàn ông đã kết hôn, anh đương nhiên biết rõ đã xảy ra chuyện gì. Ngoài cảm giác bức bối, anh vẫn cảm thấy mình nên làm gì đó, anh rút ra một xấp tiền từ trong ví để lại rồi rời đi, anh nghĩ rằng anh cũng không phải là thánh nhân, anh không thể chịu trách nhiệm cho hành vi mất khống chế khi say của mình.

Nhưng cuộc sống luôn có những thứ máu chó, vài ngày sau anh lại gặp cô một lần nữa, cô rất tức giận đem tiền ném vào mặt anh. Anh nghĩ cô và những người phụ nữ kia cũng chẳng khác gì nhau, chẳng qua là dùng chiêu lạt mềm buộc chặt đối phó với anh, mặt anh không thay đổi từ bên người cô bỏ đi, một chữ cũng lười nói ra.

Sau này, anh cũng không về nhà, công việc chủ yếu cũng dần dần chuyển qua thành phố S, quyết định mua một căn nhà ở thành phố S để ở một mình.

Ở thành phố S anh lại gặp cô, chắc là công việc của cô là ở thành phố A, khi anh và một công ty thảo luận chuyện kinh doanh thì cô lại là đại diện kinh doanh cho công ty đó xuất hiện trước mặt anh. Anh cảm thấy hình như đã hiểu lầm cô, vì vậy đã nhẹ nhàng bày tỏ lời xin lỗi với cô. Cô cũng là một cô gái tự tin, cũng không luôn ghi hận quá khứ. Về sau họ dần dần tiếp cận nhau, cô tự nhiên trở thành người phụ nữ của anh, anh đã nói anh không yêu cô, nhưng cô vẫn muốn ở cùng một chỗ với anh.

Anh không bao giờ nói về gia đình của mình, cô cũng chưa bao giờ hỏi. Cho đến một ngày, Dịch Vân Hi đột nhiên đến thành phố S, cô không đến tìm anh, mà tìm đến Hạ Huệ trước.

Khi đó Hạ Huệ cũng không biết anh đã kết hôn, anh cho là cô đã biết, vậy nên chưa từng nói đến chuyện này, nhưng cô thật sự không biết. Anh nhớ lại khi anh về nhà, Hạ Huệ luôn vui vẻ lại câu tiết với anh, trong ánh mắt của cô tràn đầy tuyệt vọng, lệ rơi đầy mặt. Sau đó, cô rời đi, anh cũng không giữ cô lại, bởi vì trong quan điểm của anh, giữa bọn họ bất quá chỉ là nhu cầu của đàn ông và phụ nữ trưởng thành mà thôi.

Còn Dịch Vân Hi ở nơi đó, anh vẫn không muốn đi giải thích, hoặc cầu xin cô tha thứ, anh biết rõ cô sẽ không tha thứ cho anh, cho nên cũng không tự ý đi ném mìn thất bại.

Nhưng một tuần sau, từ đồng nghiệp của Hạ Huệ anh biết được cô đang mang thai, nhưng cô cũng đang mất tích. Anh tìm cô thật lâu, mặc dù anh không yêu cô, nhưng cô đang mang thai con của anh, anh không nên chấp nhận cô khi anh đang ở tình trạng tổn thương, nếu đã chấp nhận thì phải chịu trách nhiệm. Điều kiện gia đình của cô không tốt, cô mang thai rồi cuộc sống sẽ ở nơi nào đây? Tìm Hạ Huệ thật lâu cũng không ra, anh mới phát hiện mình hận Dịch Vân Hi đến cỡ nào, cô không yêu anh, không chịu sinh con cho anh, không chịu ly hôn, nhưng lại muốn ngàn dặm xa xôi chạy tới đuổi người phụ nữ bên cạnh anh đi.

Về sau anh càng ngày càng ăn chơi đàng điếm rượu chè be bét, anh thừa nhận là anh vừa muốn trả thù Vân Hi vừa hy vọng cô chú ý đến mình. Thế nhưng, từ sau chuyện với Hạ Huệ, cô không còn quan tâm đến bất cứ chuyện gì của anh nữa.

Nhiều năm về sau, anh lại gặp Hạ Huệ lần nữa, cô đã được gả cho người khác, hơn nữa cũng đã sinh được một đôi ngọc tuyệt khả ái. Cô đã không còn hận anh, lạnh lùng cười với anh. Trong lòng anh cuối cùng cũng có thể buông xuống sự áy náy với cô, anh cũng không phải là kẻ mang tội ác tày trời, làm điều sai đương nhiên sẽ cảm thấy khó chịu, sẽ biết tự trách mình.

Sau này có một lần cô khóc gọi điện cho anh lúc nửa đêm, nói là Dương Kỳ Ngôn ngã bệnh, cần truyền máu, khi đó anh mới biết được, Dương Kỳ Ngôn lại là con trai của anh.

Anh tìm người điều tra toàn bộ tư liệu sau khi Hạ Huệ rời anh đi.

Cô một mình sinh hạ Dương Kỳ Ngôn, cuộc sống của cô và con rất khó khăn, cho đến khi Dương Kỳ Ngôn được ba tuổi, cô kết hôn với ông chủ của mình, người thừa kế tập đoàn Dương thị, Dương Vũ Huy.

Khi đó anh không phải là không đau lòng, nhưng anh cũng không thể đi quấy rầy cuộc sống của cô, nhưng trên thương trường dù vô tình hay cố ý cũng nhường cho Dương Vũ Huy một chút, mặc dù Dương Vũ Huy không nhất định cần.

Anh không biết làm thế nào mà Dịch Vân Hi biết được sự tồn tại của Dương Kỳ Ngôn, nhìn bộ dạng của cô hết sức đau thương, cũng bắt đầu từ đó, anh cũng dần dần cảm thấy mình thật sự có lỗi với cô. Anh bắt đầu thường xuyên về nhà, những chuyện cũ kia họ đều lựa chọn im lặng không nói đến nữa. Dịch Vân Hi đối với anh so với trước kia đã khá hơn rất nhiều, khi đó anh thật sự ôm một tia hy vọng muốn cùng cô trọn đời trọn kiếp. Nhưng tất cả chẳng qua đều do anh si tâm vọng tưởng, lúc cô mang thai, lạnh lùng nói với anh, “Cảm ơn sự hợp tác của anh, đã làm khó anh rồi. Sau này, anh có thể không cần thường xuyên về nhà nữa đâu.”

Anh cố gắng muốn nói rõ nguyên nhân, muốn giải thích, muốn nói với cô rằng anh yêu em, muốn thừa nhận sai lầm năm đó với cô. Nhưng cô đã quay mặt, đưa anh ra khỏi tầm mắt một cách dễ dàng.

Giây phút đó, anh rút cuộc cũng hiểu được, chẳng qua là cô muốn một đứa bé mà thôi, cô hoàn toàn không quan tâm đến anh. Anh không nói thêm gì nữa, chỉ đơn giản thu thập hành lý trở lại thành phố S.

Sau khi Mạnh Ảnh ra đời, anh luôn mong nhớ hai Mẹ con cô, luôn cố lấy dũng khí bước về nhà. Nhưng cô không quan tâm đến sự xuất hiện của anh, dù anh đến hay đi, nét mặt của cô luôn bình thản. Cuối cùng anh cũng mất hết hy vọng.

Điều anh không ngờ được là, ngay cả khi bệnh nặng cô cũng không báo cho anh biết, lúc anh biết được tin cô đang hấp hối, mọi thứ gần như sụp đổ hoàn toàn. Nhưng, khi anh chạy đến bệnh viện, cô đã nhắm mắt, ngay cả lần cuối gặp mặt nhau họ cũng không có được. Phải chăng cô hận anh rất nhiều, mới có thể luôn lờ đi sự hiện hữu của anh trong hơn mười năm hôn nhân của họ? Những chuyện này đương nhiên anh không thể biết được.

Với cô con gái được người phụ nữ anh yêu nhất cuộc đời này sinh hạ cho anh là Mạnh Ảnh, trong lòng anh tự nhiên xem trọng con bé, trong lòng tự nhiên yêu thương con bé. Nhưng anh không muốn nhìn thấy con bé, cô con gái cực kỳ giống Dịch Vân Hi, vừa thấy con bé, anh sẽ nghĩ tới câu nói kia của Dịch Vân Hi, “Cảm ơn sự hợp tác của anh, đã làm khó anh rồi. Sau này, anh có thể không cần thường xuyên về nhà nữa đâu.”

Suốt đời này anh cũng không thể quên được câu nói kia.

Cô ra đi nhiều năm như vậy, nỗi đau đớn trong lòng anh đến bây giờ vẫn còn, mỗi một lần nhìn thấy Mạnh Ảnh, là mỗi một lần đau đớn.

Ngoại truyện 2. Lão quản gia

Lão quản gia làm ở nhà họ Trình đã gần 40 năm, đối với quan hệ lúc tốt lúc xấu giữa Trình Diệc Nhiên và Mạnh Ảnh vô cùng đau đầu. Ông vốn không thích Mạnh Ảnh, vì cô quá ích kỷ, không quan tâm đến cảm nhận của người khác.

Nhưng, Trình Diệc Nhiên lại yêu cô.

Cho nên từ trong thâm tâm mình lão quản gia cũng thử tiếp nhận Mạnh Ảnh.

Thật ra khi tiếp xúc, Mạnh Ảnh đối xử với người giúp việc cũng tốt, tính tình của cô vốn lãnh đạm, thấy người lạ thì vẻ mặt tự khắc sẽ không quá hòa nhã. Nhưng tiếp xúc càng nhiều sẽ cảm thấy cô rất tốt. Cô đối xử tốt với ai sẽ không để người đó lập tức nhận ra, chỉ có thể từ từ mới nhận ra được. Ví dụ như, món đang ăn không hợp khẩu vị, cô cũng sẽ không nói gì, chỉ lặng yên ăn cho xong. Ví dụ như, tâm tình không tốt cũng sẽ chỉ tìm Trình Diệc Nhiên phiền toái, về phần người giúp việc, từ trước đến nay cô không bao giờ giận chó đánh mèo. Trước kia bởi vì Trình Diệc Nhiên cưng chiều cô, mọi chuyện để tùy ý, ngay cả công việc của họ cũng phải làm cẩn thận, nhưng nghĩ kỹ thì những chuyện này thực chất không phải là ý của cô, mà là Trình Diệc Nhiên yêu cầu.

Thật ra cô cũng là một đứa nhỏ đáng thương, mặc dù có Ba, nhưng lại không được nhận nhiều tình thương của Ba. Những ngày vừa được gả cho Trình Diệc Nhiên, sự buồn bã tuyệt vọng của cô hiện ra rõ ràng như vậy, nhưng họ chỉ đứng về góc độ của Trình Diệc Nhiên mà nhìn nhận vấn đề, cho rằng Trình Diệc Nhiên yêu cô, cô nhất định phải đáp lại, cho nên cực kỳ bất mãn với cô. Nhưng, trên thế giới cũng không có bất kỳ một luật lệ nào quy định rằng nếu có ai đó yêu mình thì mình nhất định phải yêu lại anh ta. Ông đã tốn cả một thời gian dài mới từ từ nhận ra được nhưng chuyện này.

Về sau hai người họ huyền não không ngừng ở nhà họ Trình, ông đã nghĩ, hai người họ tách ra có lẽ sẽ tốt hơn. Nhưng khi nhìn vẻ mặt và tinh thần của Trình Diệc Nhiên càng ngày càng sa sút, ông hiểu rằng mình đã sai rồi, đứa trẻ Trình Diệc Nhiên này giống như Ba của nó, rất trọng tình. Ông tự nhiên hy vọng Mạnh Ảnh có thể ở lại bên cạnh Trình Diệc Nhiên, như vậy Trình Diệc Nhiên sẽ không đau khổ như vậy nữa.

Sau đó, Trình Diệc Nhiên lại đưa cô về. Ông cảm thấy mình cần phải nghĩ ra một biện pháp để hai người họ ở bên nhau, hẳn cảm giác mình có cần thiết nghĩ một biện pháp để cho bọn họ cùng một chỗ, nhất định phải có một cách để cả hai không thể cắt đứt được nhau nữa.

Vậy nên, ông đem lọ thuốc tránh thai của Mạnh Ảnh đổi thành vitamin. Lúc làm việc này ông rất lo lắng, chẳng may sau này hai đứa nó chia rẽ đôi đường thật, vậy thì đứa trẻ làm sao đây? Nhưng ông vẫn cố lấy dũng khí để làm chuyện này, ông đang đặt cược vào sự lương thiện của Mạnh Ảnh. Ông biết là Mạnh Ảnh rất tốt, mặc dù nhiều lúc cô cố gắng giả vờ như không quan tâm, nhưng sau mỗi lần cô cố tình gây sự, ông nhìn thấy cô sẽ luôn để nỗi đau và sự hối hận hiện ra khi ở một mình. Lúc đó ông nghĩ rằng, nếu như Mạnh Ảnh không muốn có con với Trình Diệc Nhiên, thì ông cầu trời cho tất cả mọi lỗi lầm đều đổ xuống người ông.

Thế nhưng, Mạnh Ảnh vẫn giữ lại đứa bé đó.

Đôi khi nhìn Trình Diệc Nhiên và Mạnh Ảnh ngọt ngào hạnh phúc bên nhau, hẳn lại có chút đắc chí, chuyện này thật ra là nhờ có ông.

Ngoại truyện 3. Hạnh phúc nhỏ

Trải qua chín tháng mang thai cực khổ, cuối cùng Mạnh Ảnh cũng sinh hạ đứa bé. Em bé là một đứa con trai, Mạnh Ảnh có hơi chút thất vọng, thật ra cô thích con gái hơn. Trình Diệc Nhiên cũng không quan tâm đứa bé là trai hay gái, miễn là con của họ, anh cũng sẽ đối xử như nhau, đứa bé ra đời anh thật sự rất vui mừng.

Trẻ sơ sinh thật sự trông không đẹp lắm, Mạnh Ảnh không ngờ mình vừa cực khổ sinh con ra mà đứa bé lại không đẹp không sáng sủa như vậy, cảm thấy hơi chán nản.

Nhưng Trình Diệc Nhiên thì không như vậy, cẩn thận ẵm con, một bên ra sức khen con thật đẹp, đôi khi khen quá làm Mạnh Ảnh thấy anh thật khoa trương, thật là mù quáng.

Sinh con thật sự quá đau đớn, Mạnh Ảnh cảm thấy mình thật sự cửu tử nhất sinh, lúc đó cô thật sự cảm thấy mình sắp chết, vì vậy hạ quyết tâm chỉ sinh một lần, sau này tuyệt đối không sinh nữa.

Mà Trình Diệc Nhiên đứng bên ngoài phòng sanh nghe Mạnh Ảnh khàn giọng kêu khóc đến kiệt sức, làm lòng anh cũng vỡ vụn, trong lòng cũng hạ quyết tâm sẽ không để cô sinh con thêm nữa.

Cũng may là đứa bé ra đời rất suông sẻ.

Mạnh Ảnh nằm viện một tuần liền nhất quyết muốn xuất viện, cô thật sự không thích mùi vị của bệnh viện.

Trở về nhà, Trình Diệc Nhiên lại càng chăm sóc Mạnh Ảnh tốt hơn, có thể nói là săn sóc tỉ mỉ chu đáo ở tất cả các phương diện.

Trong nháy mắt, hai tháng đã trôi qua. Con của họ càng ngày càng kháu khỉnh, đôi mắt đen láy cứ nhìn quanh, khiến Trình Diệc Nhiên hoàn toàn không thềm quan tâm đến công việc, cả ngày chỉ chờ con thức giấc là ẵm con chơi đùa với con. Mạnh Ảnh bắt buộc phải đi làm, bởi vì điện thoại trong nhà đều bị ba vị điều hành cấp cao trong công ty gọi muốn ban luôn rồi.

Có lẽ do đã làm Mẹ, cả trong lẫn ngoài của Mạnh Ảnh điềm đậm rất nhiều, thật sự có thể nhận được danh hiệu dịu dàng hòa nhã. Dần dần cũng không còn hận Mạnh Hoành Nghiệp nữa, thỉnh thoảng ẵm con trai đến nhà họ Mạnh thăm ông. Mạnh Hoành Nghiệp rất thích thằng cháu ngoại kháu khỉnh của mình, vào ngày đầy tháng liền đưa ngay 20% cổ phần Mạnh thị cho cháu ngoại.

Khoảng cách giữa Mạnh Ảnh và Ba không phải được hình thành chỉ trong một ngày, mặc dù không khí lúc gặp nhau không còn nặng nề như trước, nhưng vẫn không nói chuyện với nhau nhiều lắm, bầu không khí chỉ trở nên vui vẻ hơn nhờ đứa cháu ngoại mà thôi. Tiểu tử kia ở trong lòng Mạnh Hoành Nghiệp cực kỳ ngoan ngoãn, đôi mắt đen láy của nó mở to, nước miếng trong miệng chảy ròng ròng, đôi lúc còn dính vào quần áo của Mạnh Hoành Nghiệp, Mạnh Hoành Nghiệp cũng không để ý tiếp tục chơi đùa với cháu ngoại. Thời gian này không khí giữa họ dịu đi không ít, chỉ như vậy Mạnh Ảnh cũng đã rất hài lòng, ít nhất cô cũng biết Mạnh Hoành Nghiệp không phải là hoàn toàn không để ý đến cô.

Buổi tối, Mạnh Ảnh thật vất vả đưa tên tiểu tử ban ngày ngủ, ban đêm lại nghịch ngợm kia về nhà dỗ ngủ, bản thân lại mệt mỏi kinh khủng. Trình Diệc Nhiên tắm rửa đi ra, tự giác làm khô đầu tóc, vén chăn lên nằm xuống bên cạnh Mạnh Ảnh, hỏi, “Con trai đã ngủ rồi sao?”

“Ừm.” Mạnh Ảnh mệt chết đi, không muốn nói chuyện, ậm ừ một tiếng, nhắm mắt trở mình đưa lưng về phía anh.

“Mệt sao?” Trình Diệc Nhiên quan tâm giúp cô xoa bóp.

Mạnh Ảnh tóm lấy tay anh, “Đừng làm rộn, tắt đèn ngủ đi. Sáng sớm hôm nay con trai anh mới hơn 6 giờ đã khóc ầm ĩ, cả ngày em đều muốn ngủ.”

“Ừ, vợ yêu, em vất vả rồi.” Trình Diệc Nhiên lại ngoan ngoãn tắt đèn, đau lòng ôm Mạnh Ảnh vào trong lòng.

Nhưng Trình Diệc Nhiên lại không thể nào ngủ được, khó chịu cọ sát vào người Mạnh Ảnh.

Mạnh Ảnh vừa chìm vào giấc ngủ thật khó khăn lại bị anh làm tỉnh, lui người rời khỏi lòng anh rồi tiếp tục ngủ.

Trình Diệc Nhiên không chịu bỏ qua như những lần trước, ôm cô nài nỉ nói: “Vợ yêu...”

“Đừng làm rộn, ngủ đi.” Mạnh Ảnh vỗ về tính hôn nhẹ anh, vỗ vỗ vào tay anh bày tỏ an ủi.

Trình Diệc Nhiên đâu chịu buông tha cho cô, anh cũng đã vài tuần không được chạm vào cô. Con trai bảo bối của anh mỗi ngày sáng sớm sẽ khóc rống, Mạnh Ảnh bây giờ lại cực kỳ xem trọng con trai của họ, mọi việc đều tự mình làm, ban ngày muốn hết lòng chăm sóc, đến ban đêm vừa ngã đầu vào gối là ngủ ngay, khiến Trình Diệc Nhiên mỗi đêm buồn bực không thôi. Dù sao anh cũng rất yêu thương cô, nên cũng không kiếm chuyện với cô, nhưng anh cảm thấy lực không chế của mình dần dần mất hiệu lực, vợ yêu trong ngực cái gì cũng không thể làm thì hết sức thống khổ.

“Vợ ơi, anh không ngủ được.” Trình Diệc Nhiên buộc chặt cánh tay, vùi đầu vào trong tóc cô, giọng nói cực kỳ ủy khuất.

Đã lâu Mạnh Ảnh không hề phản ứng chút nào, Trình Diệc Nhiên biết cô đã ngủ lại, ảo não tiếp tục dán sát vào cô rồi cọ cọ.

Mạnh Ảnh lại bị anh làm tỉnh giấc, bất đắc dĩ nói: “Không ngủ được đi ra ngoài chạy hai vòng đi, ngoan! Đừng quấy em, em rất buồn ngủ mà.”

Trình Diệc Nhiên mặc kệ, hướng về phía môi cô rồi hôn xuống, tay bắt đầu xấu xa luồn vào áo ngủ của cô.

Trình Diệc Nhiên làm rộn như vậy, Mạnh Ảnh cũng không ngủ được, đành phải giữ vững tinh thần ứng phó với anh.

Trình Diệc Nhiên thấy Mạnh Ảnh đáp lại hần, vậy là có thể tiếp tục quấy.

Mạnh Ảnh không thể chịu nổi anh nữa, thở hắt hắt cầu khẩn anh, “Anh yêu, ngủ đi, anh ngày mai còn phải đi làm.”

“Anh ngày mai không đi làm!”

Trình Diệc Nhiên hoàn toàn mất khống chế, không hề nghe được lời của Mạnh Ảnh, cả đêm quần lấy Mạnh Ảnh làm rộn. Mạnh Ảnh thật sự không biết hỏi ông trời cái gì, trong lòng vừa yêu vừa bực hai cha con họ, cô đang nợ họ hay sao vậy? Một người hai người chỉ biết làm khổ cô thôi.

Trình Diệc Nhiên rốt cuộc thỏa mãn, buổi sáng con trai vừa khóc lên thì tự giác biết đỡ dành con là trách nhiệm của mình, để Mạnh Ảnh ngủ một giấc ngon lành. Đêm qua cô thật sự rất mệt mỏi, đã vậy anh còn như bị điên không biết mệt cứ liên tục làm, sáng dậy nhìn mắt cô thâm quầng, khiến anh đau lòng chết mất.

Vì vậy...

Anh quyết định dành thời gian một ngày để uốn nắn đồng hồ sinh học cho con trai anh, thẳng thớm thật đáng đánh, ban ngày ngủ, ban đêm quậy, còn ra thể thống gì nữa!

Ngoại truyện 4. Dịch Vân Hi

Lần đầu tiên Dịch Vân Hi gặp Mạnh Hoành Nghiệp là lúc ở công ty của Ba cô. Ngày đó cô có việc đến công ty của Ba, đúng lúc đó Mạnh Hoành Nghiệp đi ngang qua cô. Người của công ty thấy cô đến đều cung kính chào hỏi cô, anh nghe người khác gọi cô là “Dịch tiểu thư,” quay đầu hướng cô gật đầu một cách lịch sự, trên mặt cũng không thêm chút biểu hiện nào, lập tức rời công ty.

Cô vẫn đứng đó ngây ngẩn một hồi, thật lâu sau mới nhớ lại, anh chính là Mạnh Hoành Nghiệp bị tạp chí lá cải nói là người đàn ông không có thất tình lục dục*, nghe nói có vài tạp chí lá cải theo dõi anh một thời gian dài, cũng chưa từng thấy anh có quan hệ thân mật với bất kỳ người phụ nữ nào.

Chung quanh cô không ít thiếu gia công tử nhà giàu, thực chất không có ai là người đứng đắn, tụ tập ăn chơi là chuyện thường xảy ra, chỉ khác là có người kiềm chế, có người phóng túng mà thôi. Cho nên cô không tin mấy lời của tạp chí lá cải, không thể nào, là anh ta nguy trang quá giỏi thôi.

Cô không biết mình bị làm sao, cô chưa từng tiếp xúc với anh, nhưng tự dưng cô lại chán ghét anh.

Sau này, cô và bạn trai chia tay trong hòa bình. Lời cuối cùng của người đàn ông kia là, em không thích hợp với chuyện yêu đương, em chỉ thích hợp với chuyện kết hôn. Cô biết rõ những lời này có ngụ ý là cô không có khao khát ái tình, cô quá mức lý trí. Nhưng cô không có thói quen níu giữ ai, cho nên cô cười rất nhã nhặn và nói lời tạm biệt.

Về sau cuộc sống của cô xuất hiện những khoảng trống lớn, có lẽ cô thật sự là một người nhàm chán, cho nên bạn trai cũ của cô mới có thể vừa chia tay cô không lâu liền tìm một cô gái không khác với cô lắm để kết hôn, anh ta còn quá đáng muốn mời cô.

Lúc đó cô thật khó chịu, nhưng cô vẫn đi.

Buổi tối tiệc cưới quá ồn ào, cô vén làn váy dài đi đến sân thượng hóng mát.

Cô đứng ngẩn nhìn về phương xa, thở dài vài tiếng không thể nghe thấy. Đang định xoay người lại, đã bị người khác từ phía sau ôm lấy. Cô muốn vùng vẫy, người phía sau lại ôm cô càng chặt hơn.

Cô nghe thấy giọng nói cực kỳ buồn bã của chú rể đáng ra phải đang ôm cô dâu ở trên sàn nhảy, “Lúc đầu anh cho rằng vợ của anh sẽ chỉ là em, nhưng Vân Hi, em đã không yêu anh.”

Dịch Vân Hi không biết làm sao để biểu đạt sự phẫn nộ của cô, thật lâu sau lại dùng giọng điệu nực cười nói, “Rõ ràng là anh muốn chia tay.”

“Vân Hi, rõ ràng là em yêu người khác, anh cảm giác được, cho nên anh lựa chọn chia tay.” Giọng của chú rể buồn bã, anh thậm chí cũng không biết là cô yêu ai, nhưng cho dù là ai anh cũng sẽ chia tay, lòng tự tôn của anh không cho phép anh giữ chặt lấy một người không yêu mình.

Dịch Vân Hi trực giác muốn phủ nhận, nhưng lời nói đến bên miệng thì cô lại im lặng. Anh vạch trần bí mật cô đã chôn sâu trong đáy lòng, đúng vậy, cô yêu người khác. Trong khi đầu óc cố tìm ra những thứ chán ghét cố bắt được những sơ hở của người kia, thì trái lại cô phát hiện anh ta thật tốt, vì vậy cô đã sa chân vào vũng bùn, không thể tự giải thoát cho chính mình.

Về sau câu chuyện cũng không mới mẻ gì, lúc nói về chuyện kết hôn, khi cô biết rõ đối phương là Mạnh Hoành Nghiệp, cô gần như mang tâm trạng vui vẻ hào hứng chấp nhận hôn sự này.

Nhưng khi yêu một người quá nhiều sẽ làm bạn luôn lo lắng về thiệt hơn, hết lần này tới lần khác anh luôn cực kỳ thẳng thắn nói với cô, anh không yêu cô. Cô nhớ lúc đó cô đã mỉm cười, cô nói không sao, cô nói em cũng không yêu anh.

Đầu của cô quay cuồng, cô yêu anh, nhưng anh lại không yêu cô.

Nếu anh đã không yêu cô, vậy thì cô cũng nên kiềm chế tình yêu của cô dành cho anh, nhận lại

được là một cái hang không đáy, nếu như đôi phương không yêu bạn, cho dù bạn có làm gì thì cũng uổng công.

Về sau anh nhìn thấy album ảnh ngày xưa của cô, anh cãi nhau với cô. Cô biết rõ đàn ông luôn có ham muốn giữ lấy vật sở hữu của mình cực mạnh, cho dù không yêu cũng không cho phép phản bội, thì ra là ngay cả anh cũng không ngoại lệ. Nhưng cô cũng không buồn giải thích, tấm ảnh kia là sau khi kết hôn cô đem theo cùng rất nhiều tấm khác về nhà, cũng không phải là cô cố ý giữ lại.

Anh dần dần không về nhà, khi cô biết rõ anh đang sống chung với người khác ở thành phố S, cô thật sự cảm thấy phát điên, cô cứ nghĩ người đàn ông như anh sẽ không bao giờ bao dưỡng phụ nữ, nhưng anh lại làm thế, tại sao anh có thể đối xử với cô như vậy?!

Lần đầu tiên trong đời cô lại mất không chế như vậy, một mình cô đi đến thành phố S, tìm đến cô gái gọi là Hạ Huệ kia.

Cô cho rằng đôi phương sẽ là một người phụ nữ hết sức gợi cảm, nhưng khi cô nhìn thấy Hạ Huệ thì cô biết mình đã lầm rồi, đôi phương là một người phụ nữ thanh thuần xinh đẹp, khác xa với hình ảnh người phụ nữ hư hỏng.

Hạ Huệ hình như không biết Mạnh Hoành Nghiệp đã kết hôn, rất ngạc nhiên, thần sắc cũng rất khở sở.

Đó là lần đầu tiên trong đời cô rất mất bình tĩnh, biết rất rõ người phụ nữ kia không liên quan, nhưng giọng của cô cũng không tốt được, thậm chí còn có phần độc ác. Khi Hạ Huệ bỏ chạy, cô bất chấp hình tượng ở trong quán café khóc lớn, cô chưa bao giờ là người cay nghiệt, nhưng bây giờ cô lại làm cho mình ghê tởm chính mình.

Sau khi cô trở về thành phố A, cô không còn quan tâm bất cứ điều gì về Mạnh Hoành Nghiệp nữa. Về sau từ từ biết được, Hạ Huệ rời đi, Mạnh Hoành Nghiệp càng thêm phóng túng. Trái tim cô đau đớn đến cực hạn cũng chết lặng, thì ra anh yêu cô ta như vậy, thì ra anh lại yêu cô ta đến vậy!

Vài năm về sau, cô bất ngờ biết được giữa bọn họ lại có một đứa bé. Một lần nữa cô lại bị đả kích đến mức thương tích đầy mình, cô quá đau đớn, lâm vào một cơn bệnh nặng. Cũng do cơn bệnh nặng đó, cuối cùng Mạnh Hoành Nghiệp cũng về nhà, cô cố gắng đối xử tốt với anh, anh cũng rất ít khi rời thành phố A. Nhưng, đứa bé kia luôn là cái gai không thể dứt bỏ trong trái tim cô, cô luôn giật mình tỉnh giấc lúc nửa đêm, cơn tim lúc nào cũng đau đớn.

Khi cô biết mình đã mang thai, cô hiểu rằng đã đủ rồi, cô đã mang thai con của anh, thì cô đã có hy vọng trong cuộc sống, cuộc sống của cô cũng sẽ không còn là những khoảng trống vô tận, cô cũng không cần anh nữa rồi.

Vậy nên, cô để cho anh rời đi, không yêu em, thì hãy đi đi.

HẾT TRUYỆN

Table of Contents

[Giới thiệu](#)

[Chương 1. Âm áp](#)

[Chương 2. Ân nhân](#)

[Chương 3. Gợn sóng](#)

[Chương 4. Lừa dối](#)

[Chương 5. Biệt ly](#)

[Chương 6. Nhớ](#)

[Chương 7. Đau lòng](#)

[Chương 8. Về nhà](#)

[Chương 9. Tàn vỡ](#)

[Chương 10. Đau thương](#)

[Chương 11. Ghen tuông](#)

[Chương 12. Trước đây](#)

[Chương 13. Độc tài](#)

[Chương 14. Khuất phục](#)

[Chương 15. Lại ôn hòa](#)

[Chương 16. Yếu hội](#)

[Chương 17. Con thình nộ](#)

[Chương 18. Mờ mịt](#)

[Chương 19. Thăm bệnh](#)

[Chương 20. Sống thật hạnh phúc](#)

[Chương 21. Lần đầu gặp nhau](#)

[Chương 22. Đau khổ](#)

[Chương 23. Bất hòa](#)

[Chương 24. Dịu dàng](#)

[Chương 25. Vận mệnh](#)

[Chương 26. Chấp nhận](#)

[Chương 27. Dương Tĩnh](#)

[Chương 28. Tình yêu ngu muội](#)

[Chương 29. Không yêu](#)

[Chương 30. Tự do](#)

[Chương 31. Say](#)

[Chương 32. Hồn loạn](#)

[Chương 33. Điềm báo](#)

[Chương 34. Nước mắt](#)

[Chương 35. Ngoài ý muốn](#)

[Chương 36. Bắt gặp](#)

[Chương 37. Mùi mờ](#)

[Chương 38. So sánh](#)

[Chương 39. Khó xử](#)

[Chương 40. Quá đáng](#)

[Chương 41. Em bé](#)

[Chương 42. Cưng chiều](#)

[Chương 43. Hòa bình](#)

[Chương 44. Thay đổi](#)

[Chương 45. Thì ra là](#)

[Chương 46. Bể tan](#)

[Chương 47. Vui vẻ](#)

[Chương 48. Tốt đẹp](#)

[Chương 49. Gia đình](#)

[Chương 50. Rời đi](#)

[Chương 51. Trẻ con](#)

[Ngoại truyện 1. Mạnh Hoành Nghiệp](#)

[Ngoại truyện 2. Lão quản gia](#)

[Ngoại truyện 3. Hạnh phúc nhỏ](#)

[Ngoại truyện 4. Dịch Vân Hi](#)